

Gari

Cứ cười thôi,
mặc kệ đời!

"CÓ THỂ BẠN KHÔNG LÀ AI CẢ,
NHƯNG KHÔNG CÓ NGHĨA BẠN CHẴNG LÀ GÌ CẢ."

cu_cuoi_thoi

Mục lục

1. Không ai có thể dễ dàng thay thế người mình thương!
2. Là short-term” hay long-term”/? Yêu ngắn hạn” hay dài hạn”?
3. Em thích cười, vì khinh những kẻ “đội lốt” người!
4. Nếu không phải là tình yêu, thì đó là gì?
5. Tiền xài bao nhiêu cũng hết, nên ta đừng chết trong tham vọng!
6. Hôm nay là sinh nhật anh, nhưng hình như anh chẳng còn tuổi tác
7. Sống cuộc đời người khác
8. Xin lỗi! Con đã sai!
9. Ngoại trừ sự lừa dối, tất cả mọi thứ đều xứng đáng được yêu
10. Đơn độc chống chọi thế giới, em có buồn không?
11. Những vốn sống bị đánh cắp
12. Em không là ai cả, nhưng không có nghĩa em chẳng là gì cả!
13. Đã lâu rồi chúng ta không trò chuyện cùng nhau
14. Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó
15. Mùi vị thành công là thế này phải không?
16. Nếu không có quá khứ
17. Máy mắn luôn hiện diện, chỉ là mỗi người nhận ít khác nhau...
18. Là “thương” hay “yêu”, do em cả đấy!
19. Sống chính xác trên từng centimét
20. Anh có trân trọng em như anh nói?
21. Tập đối diện với chính mình trong gương
22. Những bình yên dễ vỡ
23. Con thiêu thân nghiên” tiền
24. Giá như ngày đó, tôi đừng lặng im
25. Làm người thứ ba, nào đâu dễ thế?
26. Cái chết giả
27. Don't let it go, let it flow
28. Tạm biệt kí ức ngọt ngào đã từng
29. Đã từng cố gắng vì nhau!
30. Đời có mấy khi mà dành thời gian cho những đón đầu làm gì!
31. Vì sao em cứ mãi nhìn về tương lai?
32. Tóm gọn lại, tôi sợ hãi con người
33. Hôm nay, em lại trễ hẹn!

34. Những ngày yêu hời hợt
35. Vì ngôn từ còn sắc hơn dao kéo
36. Mặc đời công kích, cứ đặt mục đích mà sống!
37. Không phải sự tử tế nào cũng được trân quý.
38. Chẳng biết chia sẻ chuyện đời với ai?
39. Hạnh phúc vì nhìn thấy một cơn mưa
40. Nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua
41. Tình yêu, vốn dĩ không công bằng!
42. Đánh mất em là lỗi của anh!
43. Vì Siêu Nhân cũng có phần Người
44. Sống hết mình để rồi nhận lại được gì?
45. Vì trò chơi cuộc đời chẳng dễ gì đáng tin
46. Chẳng còn thiết tha!
47. Từng nghĩ bên nhau lâu dài, nhưng hóa ra lại chẳng có ngày mai
48. Giấu mình vào màn đêm
49. Những mối tình cứu rỗi”
50. Vì em không phải là người phụ nữ của đời anh!
51. Xinh đẹp tại tâm!
52. Cảm ơn con quái vật mang tên Tình Yêu
53. Đến bao giờ Hạnh Phúc mới chịu h ồi đáp?
54. Không ai thay thế bạn để bù ần đâu!
55. Cuộc đời khó khăn như vậy, bớt hứa hẹn một tí có được không?
56. Nước mắt đàn ông, trân quý hết lòng
57. Ta đã yêu ai thật sự chưa?
58. Tôi không tin vào những mối tình dưới 25 tuổi
59. Tình yêu nào cũng cần sự tử tế
60. Xa nhau để sống, rồi cũng ổn thôi!
61. Vì sao anh chẳng bao giờ nói yêu em?
62. Là bị kịch” hay hài kịch”, do bạn cả thôi!
63. Em bận rộn” đến bao giờ?
64. Hạnh phúc nào đâu phải tìm kiếm khó khăn đến thế?
65. Vì em độc lập quá, nên soái ca” cũng tránh xa
66. Nhật ký hôm nay - Ngày tôi quyết định từ bỏ tình yêu
67. Yêu nhau là định mệnh, đến với nhau là cố gắng
68. Đừng xấu hổ vì đã sống cho chính mình

Không ai có thể dễ dàng thay thế người mình thương!

“Hôm nay bạn nhớ người yêu cũ lắm phải không?”

Thôi nào, trưởng thành rồi, đừng dễ dàng buông lời than phiền hay nghĩ rằng mọi thứ là không thể thay thế. Ai rồi cũng sẽ đổi khác, chỉ có kẻ ngây thơ mới tin rằng nếu người đó thực sự là của mình, tình yêu sẽ khiến họ quay trở lại”. Đã biết bao lần bạn tự nhủ bản thân hãy thực tế lên với suy nghĩ đó. Nhưng trong thâm tâm bạn, bạn có bao giờ ngừng hy vọng đâu?

Cuộc sống của chúng ta vốn dĩ không chỉ có tình yêu, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ sống tốt nếu không có “nó”. Tuổi trẻ, ta cho rằng yêu đương có khi là một trò chơi, có khi là một sự mua bán, có khi đó là một lỗi lầm và có thể quay đầu lại. Tuy nhiên, một trong những điều khiến ta dần vật, chùn chân giữa khoảng thời gian tuyệt đẹp này đôi khi chỉ đơn giản là đánh mất người ta thương. Thế nhưng, vì lòng tự trọng, vì áp lực công việc trong cuộc sống, vì khao khát khẳng định mình, ta để dành tình cảm lại phía sau. Ta tin rằng chuyện gì cũng đều có cách giải quyết.

Đúng là như thế thật, nhưng mọi chuyện trở nên có vẻ ổn hơn không đồng nghĩa với việc ta không bị tổn thương.

Làm sao ta có thể quên được, giữa đám đông, dù có lộn xộn đến thế nào, ánh mắt ta vẫn sáng lạ kỳ, vẫn nhìn thấy rõ hình bóng người ấy từ đằng xa?

Làm sao ta có thể quên được cái ôm khít chặt, nụ hôn miên man không dứt, hay cả những lần cãi vã tưởng chừng nghiêm trọng nhưng lại khiến ta bật cười mỗi khi nhớ lại? Mấy ai làm được điều đó?

Ta có thể gặp gỡ với biết bao người chỉ qua một chiếc smartphone với hàng loạt ứng dụng hẹn hò nhưng mấy ai thực sự muốn lắng nghe ta nói?

Ta có thể đi bar, sẵn sàng “over night” với một người lạ chỉ cần “có hứng”, nhưng cuộc vui nào cũng ngắn ngủi.

Ta có thể tán tỉnh bất cứ người nào trong friendlist trên Facebook mà ta thầm hâm mộ, nhưng những câu chuyện bất ngờ rồi cũng sẽ trở nên nhạt nhẽo dần. Ta ở bên cạnh một người nhưng lại chẳng hề hứng thú tìm hiểu họ, để rồi nhân vật chính trong những cuộc tán dóc thông thường giữa hai người đôi khi lại là những kỉ niệm bên cạnh một người xưa.

Tình yêu tuổi trẻ mà ta đã trải qua: Là sự nương tựa và chịu đựng. Là buồn nhiều hơn vui, là đau đớn nhiều hơn sự dịu dàng. Là một thế giới mà ta không thể biết được là thực hay mơ. Nhưng theo thời gian, rõ ràng đó lại là thứ mà ta khao khát nhất. Hoang dại, cuồng nhiệt, không phân biệt đúng sai, là trách móc nhau mà thấy hạnh phúc vì đã được ở bên nhau.

Rõ ràng, không phải ai cũng dễ dàng thay thế được người ta thương.

Rõ ràng, thời gian không khiến ta quên đi, chúng chỉ khiến ta biết trân trọng những gì đã cũ.

Vì trái tim không có trí nhớ, trái tim không có nghĩa vụ phải quên, chúng chỉ có nhiệm vụ đập hết mình khi gặp đúng đối tượng.

Ngay cả khi đối tượng ấy mang tên “Người Cũ”.

Là short-term” hay long-term”?/ Yêu ngắn hạn” hay dài hạn”?

Có lẽ, sẽ có một khoảng thời gian mà bất kỳ ai trong chúng ta cũng chán nản chuyện yêu đương. Không phải vì ta không còn tin tình yêu màu hồng, cũng không phải vì nghe người khác kể chuyện chia tay, ly hôn mãi mà thấy nhạt, chỉ đơn giản là một chữ: “Nản”.

Tôi có một anh bạn thân lớn hơn mình hai tuổi. Anh nói chuyện ngắn gọn mà bao giờ cũng khiến người đối diện cười rần hoặc phải gật gù những điều mà anh “phán”. Anh bảo kiếm một người bên cạnh mình giờ chẳng khó: “Giờ đây rầy ứng dụng hẹn hò ảo, kiểu Tinder hay Okcupid. Anh “match” nhiều người quá, mỗi người nói chuyện một ít, nên thành ra gấp gáp, thấy yêu đương giờ nhạt thếch luôn”.

Nghe vậy, tôi cũng chỉ biết mỉm cười đồng ý. Anh kể lần gần đây nhất, sau khi ngoan cố ôm một mối tình đơn phương vô vọng nhiều năm, bị lừa dối khi yêu xa gần cả năm, cuối cùng thì anh cũng đã “bằng bạn bằng bè” khi có một mối tình ngắn hạn trong vòng một tháng. Hãy quên đi những khoảnh khắc nhẩn tịn mật ngọt như thuở mới yêu nhau đi, tình yêu “ngắn hạn” này hết như một món mì ăn liền vậy. Hẹn hò vài buổi, nắm tay vài cái, rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Sau ngày “định mệnh” ấy, cuối cùng thì anh và cô tay đã chia tay nhau. Thực ra anh không “Sở Khanh” đến mức “bóc bánh trả tiền” rồi phũ tay nhanh đến vậy, chỉ là cô gái ấy không thể chịu nổi kiểu quan hệ nhạt nhẽo như thế này. Anh tôn trọng điều đó, dù cả hai thực sự cũng có chút tình cảm với nhau. Anh bảo, theo như lời cô ấy nói là: “Dừng ở đây thì tốt hơn, đã đến với nhau bằng vẻ ngoài thì có chuộng tâm hồn đến mấy cũng không bằng được!”.

Bởi lẽ, cuộc sống giờ đủ đầy quá, mà dễ dàng có được rồi thì người ta lại sinh “hư”. Cái gì cũng nhanh chán hẳn. Tình yêu còn vội vàng có được hưởng hờ là chuyện gì khác. Hơn nữa, rất nhiều người trong số chúng ta còn có tính “phòng vệ” rất cao. Ta không chỉ muốn dành thời gian cho một người, ta có kế hoạch back-up, nhưng lại mong có được một người toàn

tâm toàn ý yêu mình. Đơn giản vì ta sợ cảm giác bị bỏ rơi. Đi đâu đó cũng giống như thỉnh thoảng ta than phàn nàn rằng ta thèm khát một khoảng riêng tư, nhưng lại mấy khi chịu một ngày cô đơn không nhắn tin với ai bao giờ. Ta mâu thuẫn với chính mình và mấy khi hiểu nổi mình đâu.

Chính vì chán nản, đâm ra hiện tại ta chẳng mấy khi chịu nổi cảnh yêu đương một người lâu dài, xác định có trách nhiệm “long-term” với một ai đó. Tại sao phải khổ sở chung tình với một người mà chẳng biết sau này có lấy nhau hay không? Hay lại vướng phải cảnh từ bỏ tình yêu 9 năm để rồi cưới một người sau khi quen biết 3, 4 tháng? Rồi ta tự nhủ, tự hát ca rằng cứ chơi đi, đời còn dài, tập trung vào công việc còn được chứ phí hoài tuổi xuân vào ba thứ tình cảm không chắc chắn này là “đầu tư mạo hiểm” chứ chẳng chơi.

Bởi vì ta không dự đoán trước được tương lai, ta cũng không có đủ niềm tin vào chính mình và cả tình yêu ấy, ta cũng quá thông minh nên tính toán trước cả, thế nên để “đỡ bỏ phí”, ta lao vào những cuộc tình ngắn hạn, mà người ta vẫn thường gọi là “short-term”. Dăm ba tháng, vài ba tuần, vài ba ngày, ta quen dần những cử chỉ ôm hôn, thậm chí sex thân mật, nhưng sau tất cả, quay lại là bàn tay ta chẳng còn nắm giữ được gì? Nhiều người trong số ta thấy buồn, nhiều người trong số ta thấy hụt hẫng, nhưng biết làm sao được vì mình có quy định hạn gì với người ta đâu? Nếu chẳng may có tình cảm, ta chỉ biết nhếch mép cười rằng vì sao tình yêu bây giờ ngắn ngủi và chóng qua quá. Thế nên đành thôi cho qua, đành là những người bạn nhắn tin kiểu “hẹn ngày nào đó gặp lại” mà chẳng biết là sẽ đến bao giờ.

Thế nên, chọn yêu “ngắn hạn” hay “dài hạn”, thực ra đi đâu đó tùy thuộc vào con tim của bạn nữa. Có đi đâu nếu đủ can đảm thì mới nên “chơi” với tình yêu. Đừng để những cái nắm tay, ôm hôn ngọt ngào chỉ là một trong những thứ “phục vụ” bạn lúc cô đơn, bởi đến một ngày biết đâu bạn lại thấy chai sạn và thấy tình-yêu-tưởng-như-nào-hóa-ra-chỉ-có-thế. Việc đếm số lượng người-yêu-cũ-không-chính-thức, rình mò vào Facebook/Instagram của người ta mỗi khi cảm thấy chỉ-có-một-mình đâu phải lúc nào cũng vui?

Thực chất, tình cảm không phải là một cục đá, hay một món hàng hóa mà bạn muốn vứt là sẽ vứt được. Chúng “quý quái” hơn, chúng nhỏ giọt hết

như những dòng máu đang chảy trong người bạn. Thế nên trong tiếng Anh người ta mới có câu: “Don’t let it go, let it flow” với tình cảm là vậy.

Chỉ là sau những cuộc tình, có yêu biết bao nhiêu người, có gặp bấy nhiêu phản bội hay tan vỡ, hãy luôn nhớ rằng tình yêu sẽ luôn ở đó, bên cạnh bạn. Tình cảm, suy cho cùng cũng tương tự như một ván bài may rủi. Chịu khó nhìn bằng thái độ khác, biết đâu “vận may” sẽ đến thì sao?

Em thích cười, vì khinh những kẻ “đội lốt” người!

Hồi còn bé, khi xem bói, các thầy vẫn thường phán tôi là người “đoản mệnh”. Họ bảo tôi liệu mà sống cho tử tế, giúp được người nào đó thì giúp, đừng chỉ biết nghĩ cho riêng mình. Mỗi lần nghe đến điếu đó, tôi đều rất sợ hãi và căm ghét. Ai mà thêm tin vào những lời nhăng cuội không có cơ sở chứ? Chưa kể tôi còn chưa lo cho bản thân mình được, huống hồ nhúng mũi vào chuyện người khác. Lúc ấy, tôi nghĩ mình đủ thông minh và đủ thực tế để hiểu đâu là đúng, là sai, không cần ai dạy đời và cũng chẳng cần ai chỉ dẫn.

Bằng đi theo thời gian, vốn là một người hay quên và khó chấp nhận, tôi cũng lơ đi những lời “cảnh báo” ấy và cứ sống theo những giá trị của riêng mình. Dĩ nhiên, tôi vẫn còn sống, chưa “đến ngày” như những nhân vật ngày xưa nói. Tôi cũng lớn lên như biết bao người khác, rời quê lên Sài Gòn trọ học như những người mang khao khát đổi đời. Người ta lừa tiền, người yêu lừa tình, bạn bè trở mặt, sau tất cả, tôi vẫn cứ cười hề hả một cách hiên lành đến đáng sợ. Không ít người nghi ngờ về độ thật lòng của tôi, rằng tôi chỉ là một đứa “thùng rỗng kêu to” chứ biết đâu “10 năm sau nó trả thù giờ đây!”. Tôi tự hỏi sao con người bây giờ phức tạp thế, thực tế đến đáng sợ. Thế giới này phải chăng chỉ đang duy nhất thiếu đi những kẻ khờ mộng mơ?

Giữa những lòng dạ chật hẹp, thỉnh thoảng tôi cũng tự hỏi tại sao mình lại cố gắng sống tử tế đến vậy? Biết rằng mình chẳng tốt đâu, cũng nói dối, cũng thỉnh thoảng đặt điếu, cũng nghĩ vì lợi ích mình trước tiên như ai thôi, đơn giản cũng là vì con người, nhưng ít ra thì mình cũng cố gắng không để những sai lầm đó khó tái phạm lần thứ hai. Không hèn vì nhân quả, mà vì không muốn mang tổn thương đến cho người khác.

Trong lúc suy nghĩ mông lung như thế, trong một lần ngồi tại Katinat cafe ở khu ban công, tôi tình cờ gặp được em. Em nhỏ hơn tôi một tuổi nhưng trông em già dặn và chắc chắn hơn tôi nhiều. Dù là người xa lạ, nhưng

chúng tôi vẫn có một vài chủ đề chung để nói với nhau. Cả hai đều đang vướng vẩn những người tình không nên dây dưa, đều đang mất tập trung vào hiện tại bởi những điều đã cũ.

Em bảo, đã yêu nhầm người, trước hay sau đều khổ như nhau. Chẳng là hồi còn học đại học, trong một lần tình cờ chọn đi thực tập tại Hà Nội, em biết được một anh trai Hà Nội khá dễ thương, lại có học thức, giữ chức trưởng phòng tại cơ quan em đang làm. Cả hai ban đầu chỉ đơn thuần là anh em tốt vì em kém người đó nhiều tuổi, nhưng sau trái tim lại thuộc về họ lúc nào không hay. Em yêu đến mức mà sau này, khi hết kỳ thực tập, có bao nhiêu tiền là em dành dụm để mua vé máy bay ra thăm người yêu. Còn anh vì là trưởng phòng của một công ty lớn, gia đình lại khó khăn, nên anh chẳng biết làm gì hơn ngoài để em tự đến với mình. Em bảo lúc ấy, dù biết là không công bằng, nhưng vì yêu nên em mặc kệ, em hy sinh tất. Em biết ai cũng bận nhưng không ai chủ động thì làm sao tình yêu này lại tồn tại được. Em ngây ngất trong tình yêu hết như “ngôn tình” đó, dù không biết đi với nhau bao xa nhưng chỉ cần tình vẫn còn thì em vẫn cứ cố chấp chạy theo.

Rồi một ngày, chuyện gì đến cũng sẽ đến. Anh cũng không còn trẻ, bố mẹ anh muốn anh kết hôn với người con gái mà gia đình hai bên đã sắp đặt. Điều đó cũng chẳng có gì lạ khi anh vừa có gia thế, vừa có ngoại hình, lại vừa có công việc ổn định. Em bật cười bảo, em không biết người mà bố mẹ anh chọn sẽ là ai, nhưng chắc chắn người đó sẽ không phải là em. Không phải là vì em tự ti, mà họ đã từ chối khi anh vừa đưa em ra mắt. Em xinh đẹp nhưng chưa đủ, em lại ở xa, có tôn giáo riêng, gia đình em cũng chẳng có gì danh giá. “Ngu tằm ngu, mã tằm mã” – Em không đủ chuẩn thì em buộc phải là người ra đi.

Em bảo, cả hai bất lực cực kỳ nhưng lại chẳng thể làm gì khác được. Những trận cãi vã khiến em có cảm giác như đây chỉ là một nghĩa vụ tình cảm chứ chẳng còn yêu thương vướng vẩn. Bất ổn hơn nữa là khi em biết em đang mang trong mình giọt máu của anh. Cái ngày mà em chia tay anh cũng là ngày em biết cái thai trong em đã tồn tại một tháng. Em định giấu đi nhưng sau cùng thì anh cũng đã phát hiện. Thời điểm ấy em lại ốm nặng vì dạ dày bị xung huyết, phần vì bỏ ăn. Song thay vì anh thẳng thừng nói rằng bỏ cái thai đi, hoặc giữ cái thai lại, anh lại khuyên em đi chụp X-

quang. Lúc ấy, em chẳng nghĩ gì vì nghĩ anh đang lo lắng cho mình, để rồi đến khi xong xuôi mọi việc, khi bác sĩ hỏi thăm, em mới biết thai lưu buộc phải bỏ.

Em bảo, sau khi biết tin ấy, gương mặt em không biến sắc, miệng em vẫn nhoẻn cười.

Em không trách duyên số vì cuộc đời đã cho em gặp anh, nhưng em chỉ hận mình vì đã trót tin người quá nhiều.

Vì em tin người đó, nên em trút bỏ đúng nghĩa đen lẫn, cả trang phục lẫn nỗi lòng. Em trăn trụi trước mặt anh và tin anh. Em đã yêu người đó bằng tất cả những gì em có, chẳng còn gì để giấu giếm, nhưng cũng vì thế mà em đã không thể bảo vệ được chính mình.

Em không thể ngờ rằng vì sao hai người đã từng đầu gối tay ấp, đã gửi đến nhau biết bao tin nhắn yêu thương, đã nỗ lực vì nhau mà sao khi hết yêu, người đó lại đối xử đáng sợ với em như thế?

Em bảo, nếu yêu một người không đúng thời điểm, người ta sẽ nuối tiếc. Nhưng nếu không đúng người, người ta sẽ luôn hối tiếc.

Khi em nhận ra ranh giới giữa cái tốt và cái xấu, đó cũng là khi em biết mình không còn ngây thơ nữa rồi. Cũng giống như Eva ăn trái cấm, khi biết được đâu mới là sự thật, là lúc người đã không còn ở vương quốc của mình nữa.

Em không sợ trên đời này không còn tình yêu, vì đàn ông trên thế giới này thì bao la, nhưng người để em yêu nhiều và nỗ lực đến thế thì không dễ tìm thấy.

Mọi chuyện trở nên có vẻ ổn hơn không đồng nghĩa với việc ta không bị tổn thương.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Câu hỏi mà em đặt ra bây giờ, vấn đề “thời điểm” khi nào không còn quan trọng nữa, mà “với ai” chính là điều sau hết.

Em quyết định bước đi chầm chậm, để thời gian có thể khiến em thâm thấu đúng người. Bởi thế gian này, em không sợ định mệnh cho em gặp những ai, mà em chỉ sợ nhất là lòng người.

Em ạ, phải chăng khi trót yêu một ai đó, ta nên giữ lại một chút?

Có những khi người đã không tiến lên, sao em không lùi lại?

Bởi niềm đau thì dễ nhận, mà lòng tin làm gì dễ lấy lại đâu em?

Yêu thương là thứ rất bất thường, kể cả khi tình cảm có sâu đậm, người ta vẫn chọn lựa từ bỏ nhau. Đời này quy luật là do em, mà đón đau cũng là do em.

Sài Gòn, 17/05/2017

Nếu không phải là tình yêu, thì đó là gì?

Hồi cấp ba, thuở còn 15, 16 tuổi, tôi có một cô bạn quen qua Yahoo!360. Cô ấy có nickname khá lạ No_Regret_Yesterday, cũng là hot blogger khá nổi tại thời điểm đó khi mỗi entry của cô có hàng nghìn lượt view. Thời 2007, 2008 ấy, chỉ qua vài entry, vài dòng comment ở dưới, người ta dễ dàng kết bạn với nhau. Chẳng biết thế nào, cô ấy lại để ý những gì tôi để lại trên blog cô ấy. Rồi chúng tôi xin nick nhau, trò chuyện qua Yahoo!Messenger, rồi tâm sự với nhau về những điều băn khoăn, chủ yếu về việc học, về tình yêu và về những dự định tương lai.

Bố mẹ cô đang đi làm xa và cô đang sống chung với vợ chồng một người chị gái chẳng mấy quan tâm đến cô trong vòng vài tháng, trước khi hai người ấy chuyển hẳn sang Mỹ sinh sống. Cô ấy tâm sự với tôi rằng cô đang yêu một người đàn ông hơn mình nhiều tuổi. Người ấy trưởng thành, khác hẳn những nhân vật choai choai đang theo đuổi mình. Người ấy cho cô sự ấm áp, bình yên khi ở cạnh. Cô yêu người ấy không chút suy nghĩ, không chút toan tính, bằng tất cả sự nhiệt thành của chính mình. Tôi thấy mừng cho cô ấy, mà cũng khá phấn khích vì bản thân mình cũng chưa hiểu tình yêu là gì.

Dần dà, những entry trên blog của cô khiến người ta ghen tị khi toàn bao phủ một lớp màu hồng của tình yêu. Những cử chỉ ngọt ngào từ cái ôm, nụ hôn,... cô ấy mô tả rất rõ ràng và kỹ càng, tôi cảm nhận được tình yêu vẹn nguyên thuần khiết trong cô. Đọc những gì cô viết, tôi có cảm giác cô hoàn toàn có thể bất chấp tất cả vì người mình yêu. Nhưng chính vì thế mà tôi lại cảm thấy lo lắng cho cô ấy hơn. Có những ngày tâm trạng ứ đọng, tình yêu của cô ấy không được như mong đợi, tôi biết cô suy nghĩ rất nhiều, thậm chí có lúc nghĩ đến việc tự sát trong những dòng entry ảm đạm đó. Lúc ấy, tôi biết cô ấy hoàn toàn có thể làm chuyện dại dột.

Dù là những người bạn ảo, nhưng tôi để tâm tới cô ấy nhiều hơn tôi nghĩ. Những câu hỏi của tôi ngày càng chất chứa nhiều trên khung chat

Messenger nhưng mãi chẳng nhận được câu trả lời. Rồi một ngày, cô ấy nói với tôi rằng cô ấy đã hoàn toàn tuyệt vọng với tình yêu này. Hóa ra người đàn ông đó chính là chồng của chị cô. Cô nói rằng cô đã xao xuyến từ lần đầu tiên gặp mặt người ấy. Cô biết cô yêu anh ấy và anh ấy cũng vậy. Nhưng anh ấy không thừa nhận, cũng không dám đến với cô, chỉ biết quan tâm cô một cách lén lút. Hơn nữa, chị cô có con với anh ấy, cô cũng không thể nào làm khác được. Đã nhiều lần cô tuyệt vọng đến mức muốn cắt cổ tay, muốn treo cổ, muốn ra đường cho xe đụng để kết liễu cuộc đời, nhưng hình như thời điểm đó chưa tới vì cô làm chuyện gì cũng chẳng thành. Cô càng cố gắng giữ anh, anh càng ghét bỏ. Cô bảo anh phải lựa chọn một trong hai, nhưng rõ ràng anh đã không chọn cô.

Tôi vẫn còn ám ảnh câu nói khi cô hỏi anh: “Nếu giữa em và anh không phải là tình yêu, thì đó là gì?”. Những cử chỉ ấm áp, những ánh nhìn trìu mến, những phút giây bên nhau để anh sống lại với tuổi trẻ một lần nữa, nếu đó không phải là sự lạc nhịp của con tim khi lần đầu nhìn thấy nhau, thì chẳng lẽ đó chỉ là sự chơi đùa, giết thời gian khi nhàm chán của anh thôi sao? Cô không muốn chỉ là người thay thế. Rõ ràng, cô cũng muốn yêu và được yêu. Rõ ràng, cô cũng là phụ nữ. Biết là sai trái, biết là yêu đương ngây ngô không tính toán, nhưng chẳng ai thấu hiểu cô, chẳng ai đồng cảm với cô...

Sau lần nói chuyện ấy, tôi không biết được rằng đó đã là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa tôi và No_Regret_Yesterday. Tôi không còn nhận được bất kỳ tín hiệu nào từ cô ấy nữa. Cô ấy không còn viết blog, trạng thái trên Yahoo!Messenger lại luôn offline. Tôi không biết cô ấy đang làm gì. Chỉ biết một ngày, cộng đồng blogger nháo nhào lên về một nữ sinh nhảy lầu chung cư X ở Sài Gòn xuất hiện trên một trang tin giới trẻ, và đó, không ai khác là hot blogger No_Regret_Yesterday.

Tôi vẫn còn nhớ câu nói của cô ấy trong một entry dạo gần đó, một thứ gì đó chết đi không phải vì nó đáng chết mà vì nó đã làm đủ việc của mình trên đời. Số mệnh sắp đặt sẵn cả. Con người cũng vậy thôi, dù là số phận hay tự sát, vai trò của họ đã được quyết định tại thời điểm cuộc sống chấm dứt.

Lúc ấy, tôi thật sự cảm thương cho cô ấy. Nhưng vì bản thân tôi cũng chưa trải qua thứ gọi là tình yêu, cũng chưa hiểu được cảm xúc hy sinh cho một

ai đó là thế nào, nên mọi chuyện cũng lẹ làng trôi theo thời gian. Yahoo!360 đóng cửa. Yahoo!Messenger cũng chẳng ai dùng nữa. Câu chuyện về người bạn ảo thân thiết cũng dần phai nhạt. Thế giới tầm tôi ấy ngày càng cách xa tôi, nhưng không có nghĩa là duyên đã hết thì phải?

Năm 20 tuổi, tôi bất ngờ lại lạc vào một tình huống tương tự. Tôi yêu một người đàn ông đã có vợ, cách Sài Gòn 1735 cây số. Trong một chuyến đi công tác, tôi tình cờ biết anh – đối tác làm việc của tôi. Rõ ràng, đàn ông có vợ luôn có sức hút hơn hẳn những ai còn độc thân. Nhưng lúc ấy, tôi chẳng hề biết anh đã có gia đình. Anh giấu “siêu” quá, anh “diễn” giỏi quá, còn tôi lại quá tin tưởng nên chẳng tìm hiểu kỹ về anh. Nhưng rõ ràng, tình yêu đó là thật, chỉ là chúng tôi sẽ mãi chẳng bao giờ thuộc về nhau.

Chẳng một lời bao biện cho những tình cảm sai trái, đến lúc phát hiện rằng anh không chỉ có một mình, rằng anh sẽ mãi không bao giờ chọn tôi, tôi chỉ biết để nước mắt lăn dài trước mặt anh tại một quán cà phê ở Hà Nội. Tôi chẳng còn trông chờ hy vọng hay níu kéo, vì tôi biết người tổn thương bao giờ cũng là người cho đi nhiều hơn. Nhưng so sánh để làm gì khi mình đã thực sự hết lòng yêu? Yêu thương hết mình nhưng không đến được với nhau, có đáng không? Liệu đi đâu đó có tốt hơn không khi không ai bắt đầu? Có lẽ, kết cục sẽ tốt đẹp hơn là vì vậy, nhưng yêu thương thường khờ dại, có mấy ai quyết định được sự lỗi nhịp của con tim.

Sau tất cả, dần dà, chúng tôi cũng rời xa nhau theo quy luật của tự nhiên. Anh mãi ở xa tôi vụn vặt, còn tôi chấp nhận buông bỏ. Tôi không lựa chọn kết thúc rồi bỏ cuộc sống như cô bạn blogger, vì tôi biết, dù mình không là ai cả, nhưng không có nghĩa mình không là gì cả trong cuộc sống này.

Một đêm nọ, tôi viết entry đầu tiên và cũng là entry cuối cùng trên wordpress, cứ để đó và chẳng bao giờ đụng đến một thứ mang tên là blog nữa:

“Em sinh ra để làm phiên lòng bố mẹ, để tìm thấy hạnh phúc trong đau khổ, để chới với và hiểu được đắng cay của cuộc đời. Em kết nối với người khác để họ nhận ra đâu là giá trị sống thực sự của đời mình. Em biết đi đâu đó có ý nghĩa dù rằng phiên muộn vậy quanh.

Em đến bên anh để anh hiểu được một điều, rằng tình yêu là thứ vẫn tồn tại giữa thế gian tính toán ngoài kia.

Em đánh thức anh được sống đúng là chính mình, để anh biết rằng anh đã từng là người có nhiều ước mơ và cá tính như thế nào, và anh đã bị xã hội này bào mòn để rồi trở nên thực tế đến nhàm chán ra sao.

Rõ ràng là chúng ta đã không đùa cợt nhau. Rõ ràng đó là thứ tình cảm mà cả hai ta đều không thể quên được. Em biết lời anh nói với người ngoài là sự phủ nhận, vì anh chưa đủ can đảm để thừa nhận. Nhưng tình cảm em cảm nhận được, rõ ràng là hơn thế. Phụ nữ có trực giác rất mạnh, em cũng không nằm ngoài tập hợp con đó.

Em xin hứa, những điều mới mẻ mà em đang mang đến cho anh sẽ dừng lại tại đây. Vì hạnh phúc của anh, vì tương lai của em, chúng ta đành chấp nhận những gì mình đang có và tìm một lối rẽ phù hợp hơn.

Chỉ có điều, với những gì hai ta đã từng trải qua, nếu đó không phải là tình yêu, thì anh nói đi, đó là gì?”

Tiền xài bao nhiêu cũng hết, nên ta đừng chết trong tham vọng!

Thời buổi này, người ta thông minh quá nên họ ngập mình trong hàng loạt các kế hoạch. Bởi gia đình, truy tìm thông và môi trường xung quanh khiến ai cũng lo lắng, buộc mình phải trở nên đặc biệt, buộc mình phải bận rộn tính toán mọi thứ: Từ công việc tốt, người yêu xứng đôi vừa lứa hay những người bạn đẳng cấp để có chỗ đứng giữa xã hội. Đơn giản vì, nếu ta không tự sắp xếp cuộc sống của mình, cuộc đời sẽ dúi vào tay mỗi người một thứ gì đó tạm bợ, đủ xài trong một thời gian ngắn, rồi lại đưa đẩy theo dòng thời gian.

Thế nhưng, chủ động mọi thứ không có nghĩa là ta sẽ được như ý. Vì cuộc đời có quá nhiều sự lựa chọn, nên chỉ cần một quyết định đổi khác, một “kịch bản” mới lại xuất hiện.

Năm 20 tuổi, trong một lần cà phê cuối tuần, tôi tình cờ biết được cô bạn thân vội vàng quyết định chia tay người yêu chỉ vì muốn tập trung vào công việc và thăng chức nhanh chóng. Bạn biết mà, có nhiều con đường để đi, năng lực cũng không phải là thứ duy nhất để khẳng định vị thế. Cô ấy chấp nhận quen một người có vị trí quản lý tại công ty – Đó là một người đàn ông lớn tuổi, đã có gia đình. Cô ấy không ngại ngần ngủ với ông ta để dễ dàng có được sự đề bạt của ông ta với cấp trên. Dĩ nhiên, chuyện này chẳng có gì là lạ. Tôi cũng chẳng phê phán cô ấy. Mỗi người lựa chọn cách sống khác nhau và chấp nhận những gì sẽ xảy đến khi đi đường tắt. Tôi chỉ tự hỏi, đánh đổi để có được thứ ta muốn là chi phí cơ hội, nhưng liệu có đáng không khi sự đánh đổi ấy đáng giá hơn ta nghĩ?

Năm ấy, sau một khoảng thời gian “cày” đến 5, 6 dự án cùng lúc, tôi có liền 100 triệu trong tay. Wow, lúc đấy tôi thấy mình có nhiều tiền thật. Thế nhưng, nhiều tiền thì phải làm gì? Tôi nghĩ mình cần phải mua sắm ngay một đồng món đồ để khẳng định mình mới được. Rồi, Macbook xong nhé. Rồi, túi hiệu Charles & Keith cũng “ấm” về luôn. Rồi, Vespa cũng trong tầm ngắm. Sau đó là vì vụ thêm một vài chuyến du lịch trong nước. À, hóa

ra là tiền xài bao nhiêu cũng hết. Ngày xưa mới đi làm, thực tập có vài trăm nghìn một tháng cũng sống được. Sau này, có trăm triệu thì cũng thế. Rõ ràng, lúc bạn làm ra bao nhiêu tiền, bạn cũng sẽ sống được với số tiền đó. Mức sống khác nhau dựa vào số tiền kiếm được. Nếu bạn không tìm cách thích nghi và kiếm lại, bạn sẽ để tiền đi đầu khiến được mình, như bao người khác thôi.

Nhưng rõ ràng, tiền có quyết định gì nhiều trong cuộc sống của ta đâu?

Dĩ nhiên, khi nghe đến đi đầu này, không ít người nhảy dựng lên và đặt câu hỏi: “Bạn đã đạt đến đẳng cấp đó đâu mà bạn biết?”, “Bạn có giàu có, có “sang chảnh”, có vị trí trong xã hội đâu mà đòi thấu hiểu?”, “Thử đặt mình vào vị trí của một người có quyền lực, có tài chính, bạn sẽ chẳng còn là chính mình đâu đồng gốc ạ! Ở đó mà đi “dạy đời!”.

Không ai nói cuộc sống của một người sẵn sàng hi sinh, đánh đổi để chọn quyền lực, chọn giàu sang, chọn danh tiếng là sai trái. Bởi khái niệm “hạnh phúc” của mỗi người là khác nhau. Nhưng sau tất cả, những đi đầu ấy rồi cũng sẽ biến mất rất nhanh theo thời gian, nhất là với những gì không phải là hạnh phúc thật. Vì đơn giản, nếu hạnh phúc, ta sẽ mỉm cười nhiều hơn. Và đi đầu khiến ta nhếch môi lên đôi khi lại rất đơn giản, không phức tạp như ta nghĩ.

Khi vừa mới chập chững bước qua tuổi mười tám, đôi mươi, ta là một đứa trẻ bắt đầu hiểu thế nào là sự khó khăn của cuộc sống, nhưng vẫn luôn luôn tìm cách tỏ ra vui vẻ một cách vô thức.

Nhiều khi, ta tự hỏi phải cần đến bao nhiêu tuổi để dám nói mình trưởng thành? Để ta thật sự cảm thấy thỏa mãn? Để dám nói mình đang hạnh phúc và thực sự biết cách trân trọng những gì mình đang có?

Càng lớn, ta càng bớt nói, càng nghĩ ngợi và thận trọng quan sát những gì đang diễn ra xung quanh nhiều hơn. Rồi một ngày, ta bất chợt bừng tỉnh khi thấy cuộc sống không rõ ràng chỉ có hai màu trắng – đen. Sự thật không phải chỉ cần số đông nhìn nhận là được, nhưng “dứt khoát” là yếu tố quan trọng mà ta không thể thiếu khi sống giữa xã hội đang đầy rẫy sự lựa chọn này.

Tham vọng quá thì không thể tìm thấy nổi bình yên. Nhưng bình yên rồi lại chưa chắc không xảy ra bi kịch. Quan trọng là, với những gì xảy đến với ta, hãy nhìn chúng như một trải nghiệm khó quên trong đời mà cuộc đời đã sắp đặt sẵn. Chúng sẽ để lại trong ta một bài học nào đó mà theo thời gian, khi đủ sâu sắc và trưởng thành, ta sẽ nhận ra tất cả những gì đã xảy đến đã giúp mình trở nên vững vàng biết bao nhiêu.

Chạy mãi, suy cho cùng cũng chỉ để hỏi: “Tôi là ai?”

Hôm nay là sinh nhật anh, nhưng hình như anh chẳng còn tuổi tác

Nhật ký dành cho em – người mà anh chẳng thể đến bên.

Ký tên: Người đàn ông chẳng bao giờ biết giải thích cho chính mình...

Lâu lắm rồi anh mới trở lại Việt Nam em ạ, sau một thời gian học hành và công tác dài hơi ở Mỹ. Lần này anh chọn trở về Sài Gòn, chứ không phải là Hà Nội – quê hương của anh nữa. Anh yêu Hà Nội, nhưng mối duyên giữa anh và Sài Gòn vẫn chưa dứt thì phải. Hoặc là do anh quá bận rộn nên vẫn chưa thực sự muốn rời bỏ nơi đây. Nhiều khi, anh tự hỏi, có chốn nào là nơi mà tất cả chúng ta rồi sẽ đến không?

Anh chọn Sài Gòn là điểm đến tiếp theo để làm việc. Sài Gòn quả thật rất tuyệt cho sự nghiệp em ạ! Nhưng hình như đây không phải là nơi để người ta dễ dàng trao yêu thương cho nhau thì phải? Anh thấy ngọt ngào và cô đơn kinh khủng. Ở Hà Nội, mỗi khi buồn chán, anh vẫn thường hút thuốc, vẫn thường lượn một vòng Hồ Tây hay nhắn tin hò hẹn, nhậu nhẹt với hội bạn giữa lòng phố cổ. Còn ở Sài Gòn, chẳng chỗ nào để anh có thể đi. Ấu cũng chỉ là vài quán xá sang trọng để anh có thể tạm dừng chân khi cơn mưa bất chợt ghé qua.

Rõ ràng anh đã muốn từ bỏ Sài Gòn...

...Cho đến khi anh gặp em.

Anh tình cờ biết em tại một quán cà phê mà người ta chẳng mấy khi nhìn mặt nhau vì quá đông. Anh thực sự bị chú ý bởi ánh mắt đượm buồn và nụ cười bất chợt của em. Dù rằng em không phải quá xinh xắn hay cố gắng chiêu trò để trở nên nổi bật, nhưng có gì đó nơi em khiến anh chỉ muốn ở lại. Và rồi, anh không nhầm. Kinh nghiệm hẹn hò với biết bao nhiêu cô gái và chịu sự lừa lọc, tủi nhục khi làm thêm ở nước ngoài trong thời gian du học khiến anh khôn ngoan hơn khi bắt đầu mối quan hệ với một ai đó, dù là ngắn hạn hay dài hạn.

Hãy giải thích cho anh hiểu, làm thế nào mà em lại trở nên tinh tế như thế? Em đã từng là vầng dương soi sáng anh mỗi khi anh lạc vào những khoảng tuyệt vọng u tối. Em cứ luôn miệng động viên anh, từ tin nhấn đến những cuộc gọi vào những tháng ngày anh khổ sở tại nơi làm việc nhưng chẳng thể chia sẻ với ai? Em dành cho anh những nụ hôn thơm vị dâu ngọt ngào. Em cắt nghĩa cho anh thế nào là tình yêu qua những cuộc trò chuyện sau giờ làm việc. Em làm cho anh sống lại tuổi trẻ của mình, khi thân thể của chúng ta hoà quyện như có sự gắn kết từ trước đó.

Nhưng rồi, em cũng lại rời bỏ anh mà đi.

Chỉ vì cả anh lẫn em, đều không yêu nhau như chúng ta vẫn nghĩ.

Chúng ta dựa vào nhau, vì cô đơn và đau khổ mà đến với nhau, tưởng chừng là san sẻ nhưng lại nhắc nhớ những ký ức không muốn nhớ.

Ở bên anh, em vẫn buồn bã khi nghĩ về tình yêu trước kia không được hồi đáp. Em có cảm giác lỗi lầm khi ngủ bên cạnh một người mà em không yêu. Còn anh, vẫn chưa thu xếp được gọn gàng ký ức để thực sự cố gắng hết lòng vì em, để yêu em bằng hết tất cả những gì anh có như anh đã từng. Ký ức về người cũ đã ảnh hưởng đến anh hơn anh tưởng, để rồi anh lại lỡ tay đánh mất em. Nhưng rõ ràng là, em đừng nên trông đợi ở một người không thể mang lại đi đâu gì tốt cho em.

Đêm nay là sinh nhật anh, nhưng dường như anh thấy mình không còn tuổi tác nhiều nữa. Có khoảnh khắc nào đó trong đời, em bỗng thấy nếu không có người đó bên cạnh, mọi danh vọng, mọi sự nghiệp, mọi cố gắng đều trở nên vô nghĩa không?

Đêm nay, anh lại uống nhiều quá mức. Anh lại tiếp tục chìm vào trong men rượu như bất cứ ai. Anh mệt mỗi khi cứ phải gồng mình và nói: “Anh luôn ổn” khi ai đó hỏi thăm. Anh cứ tưởng rượu, bia và các chất kích thích sẽ giúp anh lâng lâng, quên đi những nỗi đau, nhưng rốt cuộc anh lại càng tỉnh táo và cứ phải đối diện với đi đâu đó mãi. Đến lúc anh nhận thấy trái tim mình thuộc về em, và cả em cũng thế, thì hai bàn tay đã không còn chạm vào nhau nữa rồi.

Có phải, lúc chúng ta học được cách trưởng thành khi ở bên nhau là đã quá muộn?

Một ngày mưa ở Sài Gòn, anh lại tăng âm lượng đến mức cực đại những bài hát mà em từng gửi cho anh nghe. Lúc nào anh cũng nhìn thấy em từ xa trước khi em nhận ra sự t ồn tại của anh, nhưng tốt hơn hết là anh không nên ảo tưởng quá nhiều. Vì giờ đây, chẳng còn gì nữa ngoại trừ việc anh vẫn đang ngắm nhìn cơn mưa Sài Gòn qua khung cửa sổ...

Sống cuộc đời người khác

Từ bé, chị cả đã luôn là mẫu hình người phụ nữ hoàn hảo trong tâm trí tôi.

Chị là học sinh giỏi suốt 12 năm liền. Tôi buộc phải làm đi đâu tương tự.

Chị không cho phép mình yêu ai vì sợ đi đâu đó sẽ ảnh hưởng đến việc học. Tôi cũng lựa chọn như thế.

Lớn hơn một chút, nếu như bạn bè chị còn hằng ngày vô tư đến trường đại học và làm thêm với mức lương rẻ mạt, chị bắt đầu đi làm nhân viên văn phòng với mức thu nhập rất ổn. Chị phấn đấu bằng mọi cách, chấp nhận trả bằng mọi giá. Đến khi bằng tuổi chị năm đó, tôi cũng lựa chọn chẳng khác gì chị. Tôi chạy như một người điên, “phát cu ồng” vào làm việc dù chẳng biết phấn đấu để làm gì.

Quần áo chị chọn mặc luôn thời trang hơn tôi. Sách chị chọn luôn sâu sắc hơn những gì tôi đang đọc. Đảng cấp của bạn bè chị cũng khác hẳn thế giới của tôi.

Bố mẹ tôi luôn đánh giá cao những gì mà chị đạt được, còn tôi thì không.

Không phải vì bố mẹ ghét bỏ tôi, mà chỉ vì những gì tôi làm được đã là “chuyện đương nhiên” trong mắt họ. Có cố gắng đến mấy, tôi cũng chỉ là một đứa làm thêm được những thứ râu ria. Bố mẹ xoa dịu tôi bằng chân lý mà có lẽ ai nghe cũng xuôi tai: “Thứ làm mỗi người yếu đuối chính là tham vọng được người khác kiểm chứng và công nhận khả năng của bản thân mình”. Thế nên tôi đừng nặng lòng vì chuyện đó. Chị tôi làm tốt cái nào thì đó chính là chuẩn mực cho tôi.

Dần dần, tôi cảm thấy chị cả là người “đỉnh” nhất. Tôi không thấy thua thiệt khi đứng cạnh chị, nhưng tôi không có cảm giác gì khi tự mình làm nên những đi đâu mà người ngoài nhìn vào có thể “ồà”. Tôi không còn hứng thú với bất cứ đi đâu gì nữa, đơn giản vì mỗi lần khám phá ra một thứ gì đó mới lạ, chỉ cần nhìn thôi là chị đã nói cho tôi biết bản chất vấn đề là gì. Chẳng hạn nếu tôi và bạn trai chia tay vì lý do nào đó mà tôi không thể

hiều nổi, có thể nếu tôi sống đúng tuổi của mình và tự mình tìm hiểu nguyên nhân thì mọi thứ sẽ khá hơn. Nhưng thay vào đó, chị đã phân tích cho tôi bằng những gì chị biết, bằng những cuốn sách mà chị đọc. Tôi dẫu khám phá được: “À, hóa ra chuyện đó chỉ là vậy! Hóa ra chuyện đàn ông – phụ nữ cũng chỉ xoay quanh dăm ba thứ thế thôi!”.

Theo thời gian, tôi sống dưới cái bóng của chị từ lúc nào không hay. Tôi đánh giá người khác bằng con mắt của chị. Người khác nói tôi sâu sắc và biết nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy thanh thản và tự hào về điều đó. Tôi đã sống dưới cái vỏ mà chị tạo cho tôi suốt bao nhiêu năm nay. Đó là một kiểu sống “thức thời” hết như một con búp bê vô hồn: Không vui cũng không buồn, không cảm động, cũng không cảm thấy trách nhiệm. Tóm gọn lại: Chẳng có gì cả. Nổi cô đơn xoay quanh tôi, bao phẫn uất muộn bữa vậy tôi, tôi nói chuyện với người lạ còn thân thiết hơn người nhà, cái gọi là “nhà” thì lại bỗng chốc hóa thành xa lạ. Tôi mắc kẹt trong tấm lưới định kiến của chính mình.

Phải làm gì đây khi mình không lắng nghe những gì mình mách bảo?

Phải làm gì đây khi mình không thể yêu một ai đó? Có phải bởi vì mình còn chưa “cảm” được điều đó trong chính gia đình mình – một “xã hội thu nhỏ” mà mình bắt buộc dĩ buộc phải tuân thủ những luật lệ vô hình, chẳng hiểu xuất phát từ đâu?

Phải làm gì đây khi mình có thực sự “là chính mình” như mình vẫn thường tuyên bố trên mạng xã hội, hay chỉ là một “bản sao” của một ai đó mà người ta chưa khám phá ra?

Vì đã quá khao khát trưởng thành, tôi đã lạc lối trong chính sự tham lam của mình. Vì cho rằng buông bỏ là hèn nhát, vì phấn đấu bằng mọi giá mới là lối sống hiện đại, nhưng chưa chắc cái thứ lối sống ấy lại phù hợp với điều mình đang theo đuổi.

Đến một ngày, khi đã không thể nâng bầu trời mãi bằng lòng bàn tay, tôi mới biết, “vỏ bọc ma” đang bao quanh tôi cần phải được phá vỡ ngay tại đây.

Đó là khi mình tin rằng tình yêu không nhất thiết cần phải được chứng minh.

Đó là khi mình hiểu một tin nhắn quan tâm không đồng nghĩa với lòng yêu thương.

Đó là khi mình biết dù tiền không mua được tất cả, nhưng mình có thể dùng tiền để “thuê” được niềm vui sống. Đồng tiền chính tay ta làm ra rất quý giá bởi ta đã còng lưng ra làm tám tiếng và hơn cả thế mỗi ngày.

Vì trưởng thành không phải là chứng tỏ, cũng không phải là một “thành tích” nào đó.

Chỉ cần sống thật với lòng mình, ta sẽ luôn thanh thản. Ta tìm thấy mình, ta sẽ hiểu mình. Mà khi ta đã hiểu rõ từng góc ngách trong suy nghĩ, ta sẽ tự tin và mạnh mẽ là điểm tựa của chính mình. Ta sẽ “lớn” thật. Thế thôi.

Xin lỗi! Con đã sai!

Tặng N.

Đến một ngày, bạn sẽ nhận ra không có người đàn ông nào nỗ lực vì bạn hơn bố bạn, không có người phụ nữ nào chăm chút cho bạn hơn mẹ bạn.

Những người mà bạn chẳng mong nhận lại gì, chỉ mong cho đi nhiều nhất có thể.

Lại một ngày đầu tuần mệt mỏi với biết bao cuộc họp và núi việc cần xử lý. Bụng đói meo. Đầu óc khô queo. Đến lúc lê chân về đến nhà thì đã quá 10 giờ đêm. Lạc lõng và trống rỗng vô cùng.

“Ting!”. Bỗng tôi nhận được tin nhắn trên Facebook Messenger từ chị gái. Chị bảo mẹ đang lâm nguy, cấp cứu vì bệnh tim tái phát, vừa từ dưới quê lên đến bệnh viện tại Sài Gòn. Lúc ấy, lòng tôi bỗng dưng chộn rộn đến tận cùng. Trong phút chốc, tay chân tôi bủn rủn, người toát mồ hôi không phải vì đói, mà còn bởi vì chẳng biết sau này còn có ai đợi trông mình ở quê nhà nữa không?

Đã rất lâu rồi mới có cảm giác thất thốn đến thế.

Đã rất lâu rồi mới thấy lòng quặn lại đến thế.

Trên đường đến bệnh viện, bắt vội chiếc xe Uber, nhạc xập xình mà thấy lòng chẳng le lói chút ánh sáng lung linh nào. Tự nhủ có rất nhiều điều chưa nói với mẹ, biết bao lần lỗi chưa kịp thú nhận với ba, chưa bao giờ có cái ôm, cái hôn trọn vẹn với người mà mình hết mực yêu thương chỉ vì sự ngại ngùng len lỏi.

Nghe ba bảo, tình hình mẹ đang nguy kịch lắm, mẹ chẳng nói nửa lời. Chẳng biết có được nghe giọng mẹ lần nữa không?

Bỗng trong đầu, bao ký ức chợt ùa về xối xả trong lòng. Mới thấy mình lắm lúc đối xử tốt lành với người dung mà bạc bẽo với người thương

mình đến lạ. Lấy sự kiêu hãnh của bản thân để đối chọi với người khác, để chứng minh đi đâu gì nữa thì chính mình cũng chẳng biết. Chưa kể, sau những giờ bận rộn với công việc thì cứ suốt ngày chạy theo những mối tình không có kết quả, tự làm con tim mệt mỏi chẳng ra sao. Sau cùng, chợt nhận ra 21 năm vừa rồi mình sống tưởng trọn vẹn mà lại chẳng có ý nghĩa chút nào.

Lúc này, chỉ muốn nói rằng mình thật yếu đuối! Mình sống chẳng tốt như người ta thường nghĩ. Ước gì luôn có gia đình kề bên mình.

Lúc này, chỉ ước giá như có thể thừa nhận rằng mình từng tiếc vài trăm nghìn mua cái áo cho ba mà tiêu pha mỗi ngày vào món ăn ở những nhà hàng sang trọng mỗi tối.

Lúc này, chỉ ước rằng giá như có thể thú nhận rằng hồi học cấp ba, từng nghe lời bạn bè xúi dục mà lấy trộm tiền của ba mẹ trong tủ mỗi ngày để tiêu xài hoang phí mỗi khi “cháy túi” mà ba mẹ không hề biết. Mới thấy nhân cách bản thân trở nên xấu xí chỉ vì nuông chiều những thói quen hư hỏng của mình.

Lúc này, chỉ ước rằng giá như mình bớt nhìn về cuộc sống của người khác đi một tí, biết nhìn vào những người đang trông chờ mình ở nhà mỗi ngày đi một tí, thì đã không phải bất ngờ khi biết rằng mẹ tảo tần tại căn bệnh trong người mà ai cũng biết, chỉ một mình mình là không biết hoặc vì quá vô tâm nên từng nghe mà chẳng thể nhớ!

Đã từng sai rất nhiều nhưng dám thừa nhận trước mặt người mình thương bao nhiêu?

Sợ mẹ buồn, sợ ba hận, sợ rằng tình cảm đang tốt đẹp của gia đình rạn nứt vì những lỗi lầm tưởng chừng chẳng thể tha thứ đã chôn giấu bấy lâu.

Sợ rằng có nói ra những câu xin lỗi thì đã quá muộn để nghe mất rồi.

Nhưng sau cùng, đã sai thì phải dám nhận, chấp nhận để làm lại, để chữa lành những vết thương vẫn cứ hoang hoải. Mất cay mà tim thanh thản, cuộc đời bình an thì tại sao lại không thừa nhận rằng: “Xin lỗi! Con đã sai rất nhiều!” để có thêm những nụ cười đầy tình yêu?

Ngoại trừ sự lừa dối, tất cả mọi thứ đều xứng đáng được yêu

Nhật ký, ngày... tháng... năm...

Năm 17 tuổi, mới lên Sài Gòn, tình cờ biết chị ở quán cà phê vào dịp đi đón giao thừa cuối năm cùng một người bạn thân. Thần mẩn một vì thân hình siêu mẫu, sự nhanh trí cùng sự vui tính của chị. Nào đâu biết chị là một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, chuyên đi kết thân với người lạ để có thể gạt tiền họ từ mượn tiền, đóng khóa học, lấy lý do chăm lo cho con,... rồi “xù” và mất tích luôn. Nhờ người bạn thân cảnh báo, mình không mất gì, nhưng mất đi một nửa niềm tin vào con người.

Năm 18 tuổi, biết anh ở công ty mà mình đang làm part-time. Thấy anh lạc lối giữa muôn trùng con đường, chủ động giới thiệu anh một công việc nhờ mối quan hệ rộng rãi của mình. Anh có việc, anh đọc sách, anh “lên hương” trong sự nghiệp nhanh chóng rồi bỗng dưng “mất trí nhớ”, quên mất những buổi cà phê hẹn hò thâu đêm để bàn chuyện công việc. Cứ tưởng là bạn “thân” mà hóa ra là “thân ai nấy lo” thực sự.

Em đến bên anh để anh hiểu rằng tình yêu là thứ vẫn tồn tại giữa thế gian tính toán ngoài kia

- Cứ cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Năm 19 tuổi, yêu một người ở cách xa mình cả 1735 cây số. Ngay từ lần đầu gặp, cứ tưởng là “soái ca” của cuộc đời. Sau này, mới biết anh còn có bạn gái ở nơi đó. Anh quen mình vì muốn trải nghiệm cảm giác mới. Sau đó, lúc bị bạn gái anh phát hiện, anh phải sạch những gì mà anh từng làm: Từ những cái ôm, những chiếc hôn vội vàng lúc lén lút vào Sài Gòn. Anh lại chỉ coi mình là “bạn xã giao”. Có lẽ do mình mong đợi nhiều hơn thế.

Hoặc có lẽ do không đủ tỉnh táo để nhận ra bản chất mối quan hệ này ngay từ đầu.

Năm 20 tuổi, có một công việc bán thời gian tạm gọi là đến gần hơn với đam mê. Chị - một người đồng nghiệp kiêm luôn một người chị đã chăm lo cho mình từng ly từng tí. Không chỉ chỉ bảo trong công việc, chị vô tình làm chủ luôn cuộc sống của mình. Nhớ câu nói của chị lắm: “Lúc nào chị cũng muốn dành đi đâu tốt đẹp nhất cho em”. Thế nên, chị thẳng tay “bóc lột” mình bất cứ thời điểm nào trong ngày chị muốn. Chị tổng khứ những lỗi lầm chị gây ra, đẩy xuống cho mình để giữ vững vị trí của chị. Nhưng vì chị đã “mua chuộc” em bằng những lời nói ngọt ngào, bằng những cử chỉ quan tâm mà người ngoài nhìn vào cũng phải ganh tị, em sẽ phải làm gì đây nếu rời bỏ chị? Nếu không phải mang tiếng là “kẻ nuôi ong tay áo”, thì em cũng sẽ sớm héo hon trước sự kìm kẹp của chị mất thôi.

Cùng năm đó, mình quen anh. Vì yêu anh, chấp nhận làm “friends with benefit” của anh, dù rằng chẳng cảm nhận được “benefits” nào. Anh cần những “đụng chạm” yêu thương, nhưng mình lại chỉ thích những yêu thương vẩn vơ trong lòng. Mình chấp nhận những buổi hẹn hò vội vàng, những cái nắm tay vô cảm, những lần làm tình mạnh bạo mà cả hai chẳng thể nói nổi một lời yêu, nằm cạnh nhau mà thấy lạnh lẽo vô cùng. Ở bên anh, sao mình chẳng cảm thấy ấm áp, được che chở, rất mong gọi anh là “người thân” nhưng sao chẳng thể...

Sau tất cả, mình tự hỏi tại sao mình lại dễ dàng từ bỏ bản thân mình đến như thế? Sao mình lại không yêu thương bản thân mình chút nào vậy? Sao mình lại cho người ta cái quyền sai khiến mình phải làm này, làm nọ, và họ cũng chẳng coi mình là “gia đình”? Người ta đến với mình khi cần, hết giá trị rồi thì khẽ khàng gạt bỏ. Người ta lừa dối mình, mình biết mà vẫn cam tâm tình nguyện, chẳng thể làm gì khác...

Sau bao giọt nước mắt, sau bao dằn vặt, sau bao những tháng ngày thất thẫn, mình không cho phép mình làm chuyện đại dột với bản thân như thế nữa. Sau những vấp ngã, ta nhận ra mình đừng bao giờ cho đi một thứ gì đó quá dễ dàng. Người tốt vẫn còn đấy, nhưng để đứng vững giữa thế giới này, ta cần một trái tim và cái đầu lạnh hơn thế.

Không thỏa hiệp với sự lừa dối, vì đơn giản, nếu bạn đã không thể thành thật với chính mình, thì chẳng có điều gì khiến bạn thanh thản nữa. Niềm vui cũng vì thế mà từ từ rời xa bạn, rất nhẹ và rất nhanh.

Cuộc sống này luôn tồn tại những điều bất ngờ mà chỉ thời gian mới trả lời được. Điều đáng sợ nhất không phải là một người lạ luôn cầm trên tay thanh kiếm chờ ngày “đâm chọt” ta, mà khi khám phá ra sự dối trá của người hằng ngày mỉm cười với ta.

Cảm ơn những người đã giúp tôi nhận ra rằng, ngoại trừ sự lừa dối, tất cả mọi thứ đều đáng được yêu thương!

Đơn độc chống chọi thế giới, em có buồn không?

Tặng T. – One of a kind

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình có được một tình yêu đích thực dành riêng cho mình. Với tôi, đó là một món quà quá đổi lung linh và xa xỉ. Đơn giản vì trước giờ chuyện gì cũng chỉ một mình tôi cô độc gánh lấy, cô độc chịu đựng, cô độc giải quyết. Thế nên, bây giờ có một người bước đến bên tôi hay không cũng được, có thì vui mà không có thì cũng chẳng buồn.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong thâm tâm, tôi biết không gì trống rỗng hơn bằng việc đơn độc chống chọi tất cả. Đã là phụ nữ thì chẳng ai mà không mong được che chở. Lỡ lẽ có thù hằn, hận đời đến mấy thì có bao giờ ngưng nghĩ về những người đàn ông có thể làm chỗ dựa cho mình? Và rồi, tôi đã gập “món quà lung linh” ấy vào đúng thời điểm mình vừa “dứt” một “món quà” khác. Nhưng mối quan hệ giữa tôi với anh chỉ diễn ra vồn vẹn trong vòng một tháng.

Trước đó là một mối tình chín tháng yêu xa, bị người ta lừa dối vì đã có bạn gái mà vẫn sống như kiểu “độc thân chẳng sợ ai”. Tự mình quyến luyện, tự mình không dứt ra được, nhưng cũng chính tự mình tách ra khỏi mối quan hệ này vì thấy bản chất người đó không như mình nghĩ.

Trước đó nữa là một mối tình đơn phương bảy năm. Yêu đơn phương một người chỉ bằng những gì mà mình cảm nhận, chẳng cần biết sự thật người đó như thế nào. Giờ thì tôi tự hỏi làm sao mình lại có thể duy trì một thứ tình cảm “ảo diệu” đến như vậy? Có lẽ vì không có sự lựa chọn nào thay thế, hoặc có thể là do duyên số đã định lệ.

Tóm lại, 22 năm sống trên đời, một thứ tình yêu gọi là “chính thức” cũng chẳng có. Cứ mãi miết chạy theo một bóng hình không thuộc về mình, đến một lúc nào đó thì cũng mỗi một chữ. Nhưng rồi, tôi cũng gặp được “Món Quà” – người cho tôi một cái nắm tay, một cái ôm, một cái hôn, những

giây phút cùng nhau như bao người khác. Đó là thứ tình cảm gọi là “yêu không ràng buộc” đủ để tôi cảm thấy bớt cô đơn. Tôi tự nhủ chắc cái này là bước vào một mối quan hệ “bình thường” rồi. Nhưng thực sự, thốt ra hai từ “bình thường” không hẳn là không có phiền não.

Phải công nhận “Món Quà” để lại trong tôi nhiều cảm giác rất lạ. “Món Quà” không khen tôi xinh đẹp, tài giỏi như người ta vẫn thường “thảo mai” trên Facebook cá nhân của tôi. “Món Quà” cũng không thuộc dạng nói nhiều những câu mỹ miều, nhưng lại khiến tôi thích điên lên vì những điếu quan tâm tinh tế. Hơn nữa, “Món Quà” đã từng hỏi tôi một câu: “Đơn độc chống chọi thế giới như thế, em có buồn không?” vào cái đêm mà tôi đến nhà anh ấy ngủ. Cho đến khi tôi chưa kịp trả lời, thì “Món Quà” đã nói đừng lo vì anh ấy cũng là một kẻ đã từng và có thể sẽ mãi đơn độc như thế, trên cái hành trình sự nghiệp mà anh ấy đang cố gắng khẳng định mình là người tốt nhất. Anh ấy hiểu tôi nên tôi chẳng cần phải trả lời.

Đồng hành cùng “Món Quà” rất vui. Tôi nghĩ mình cũng có thể du di cho mối quan hệ này dù rằng chưa ai khẳng định rằng có chút tình cảm gì với nhau hay không.

Thế nhưng, lòng tự ti đi đôi với sự kiêu ngạo. Sự kiêu ngạo trong tôi đã trở nên quá mức khiến tôi trở thành một kẻ tự ti, nghĩ mình không xứng để ở trong vòng tay anh. Tôi đã quyết định lựa chọn rời xa hơi ấm đặc biệt ấy, dành cho anh những lời lẽ vô cùng khắc nghiệt và miệt thị chỉ vì nghĩ mình đang sống một lối sống sai lầm.

Đáng lẽ ra mọi chuyện sẽ tốt khi tôi đến với Món Quà mà lòng đừng vương vấn người cũ.

Đáng lẽ ra mọi chuyện sẽ tốt nếu như tôi đừng gặp Món Quà quá sớm khi vừa mới chia tay. Ước gì tôi có thời gian để tìm hiểu về anh nhiều hơn, để không bị lạc anh giữa thang máy đông nghẹt, để không lướt qua anh giữa những người xa lạ tại quán bar.

Đáng lẽ ra mọi chuyện sẽ tốt nếu như vào đêm đầu tiên, và cũng là đêm cuối cùng tôi bên “Món Quà” là vào cái thời điểm tôi thật sự yêu anh ấy, chứ không phải là cảm giác dựa dẫm và vì cô đơn mà đến với nhau. Và đáng lẽ tôi đừng thốt lên câu: “Ngủ với anh, em chẳng có cảm giác gì cả”.

Tôi vốn dĩ không phải là người biết chấp nhận thực tại. Tôi cũng không thể để mình mãi chìm vào những cảm xúc khó phai. Tôi lựa chọn rời xa Món Quà vì nghĩ mình không hề có tình cảm, nhưng rồi cuộc anh lại để lại trong tôi nỗi nhớ đông dài.

Tôi đã từng tìm hiểu lí do vì sao Món Quà lại xuất hiện đúng lúc trái tim tôi đang bị tổn thương như vậy, hóa ra là vì để tôi biết quý trọng một tình yêu thật sự. Đó là thứ tình yêu mà tôi biết chắc rằng sẽ chịu rất nhiều bất hạnh khi ở bên cạnh đối phương, nhưng vẫn khao khát muốn gặp được.

Cả tôi và Món Quà, đều là những kẻ vô tình gặp được nhau khi con tim vẫn còn hoang hoải bóng hình cũ. Nhưng để ngưng nhớ về nhau lại là một sự khó khăn. Có lẽ, một chuyện tốt có thể bắt đầu của một chuyện xấu khác, và một chuyện xấu có thể là bắt đầu của một chuyện tốt khác. Đối mặt với mối quan hệ này, cả tôi và Món Quà đều như nhau, chẳng ai được thần Cupid chiếu cố hơn. Thôi thì mượn câu của Trăn Khôn để dành cho anh – “Món Quà” mà tôi chưa biết đến bao giờ sẽ gặp lại:

“Gặp gỡ là duyên phận, không có đúng và sai, tốt và xấu. Duyên đến hết lòng trân trọng, duyên tận sẽ tự phân ly. Sức mạnh của con người, là tiến về phía trước, dù với bất cứ giá nào”.

Những vốn sống bị đánh cắp

Bạn nghĩ sao về những lời rêu rao “đàn ông” phải thế này, “phụ nữ” phải thế nọ trên mạng xã hội? Đọc qua nghe có vẻ trơn tru và hợp lý thật đấy, chỉ muốn gật gù à ừ suốt thôi, nhưng biết đâu những điếu hoa mỹ đó chỉ toàn là sản phẩm của trí tưởng tượng cùng khả năng “chém gió” cao siêu?

Tôi biết có một cô bé (tạm đặt tên là A) tầm 19, 20 tuổi, là hot blogger trên mạng xã hội. Sở thích của cô là tung hứng và than thở, làm cho người ta tuyệt vọng khi suốt ngày ca thán về những trải nghiệm đau khổ của mình trong tình yêu. Điếu hay là cô ấy thu hút rất đông người đồng cảm và khao khát tìm hiểu thêm về cuộc sống của cô. Nếu cô A khiến những người đang lớn có cảm giác “tự vẫn” khi đọc xong những câu chuyện ấy, thì những người đã lớn chỉ biết phì cười vì nàng đang “gồng” quá. Nàng cứ luôn miệng hoài nghi về cuộc sống của mình, tự dằn vặt mình rằng chẳng biết tình yêu là thứ có thật hay không. Xin thưa! Chính nàng cũng chưa biết mình cần gì, tin gì và khả năng nàng “sụp đổ” vì những mối tình tiếp theo cũng là khả năng cao nhất.

Trong một cuộc trò chuyện cà phê với một người chị, chúng tôi gọi đó là cụm từ “vốn sống bị đánh cắp”. Đó là khi cô A gộp nhặt, hoặc sống trong một hoàn cảnh mà cô buộc phải “lớn” sớm so với độ tuổi của mình. Nghe những điếu người khác nói, rồi tự kỷ ám thị vào mình, trong khi bản thân lại chưa hề có những trải nghiệm đó. Điếu này không có nghĩa là họ giả dối, nhưng nếu để họ tỉnh táo suy nghĩ lại, thì chưa chắc họ đã thừa nhận “đó chính là tôi”.

Có bao giờ bạn “vô tình” hay “cố tình” đánh cắp vốn sống của người khác?

“Đánh cắp vốn sống” – Bạn trưởng thành hơn, tự tin hơn trong mắt ai đó nhưng luôn cảm thấy dằn vặt với chính bạn vì không hiểu tại sao bản thân mình lại đối xử với người khác như vậy.

“Đánh cắp vốn sống” – Bạn nghĩ mình hiểu hết mọi chuyện trong khi chuyện đang diễn ra trước mắt bạn thì bạn chẳng thể trả lời được.

“Đánh cắp vốn sống” – Bạn sẽ chẳng biết những gì mình làm được là kết quả của sự may mắn hay sự cố gắng. Nếu nói may mắn là phôi sạch nỗ lực của bản thân, nhưng thực tế sự cố gắng của bạn sẽ chiếm bao nhiêu phần trăm?

“Đánh cắp vốn sống” – Là khi bạn chưa tự tin để nói rằng “Tôi là ai?” và “Tôi muốn gì?”. Đơn giản vì bạn còn lẩn cấn chưa trả lời được. Nếu bạn chưa thể thấu mình, thì không thể tìm được niềm vui cho chính mình.

Oprah Winfrey đã từng nói: “Nếu bạn đạt đến danh vọng mà vẫn chưa hiểu mình là ai, thì chính danh vọng sẽ xác định bạn là ai?”. Những vốn sống bị đánh cắp sẽ len lỏi suốt cuộc sống của bạn, bạn tiếp nhận nó hay không là quyền của bạn. Một điều quan trọng là, ta không thể biết mình cần gì khi chưa xác định đi đâu mình thiếu.

Chúng ta thừa biết cuộc sống không phức tạp như những gì lan truyền trên mạng xã hội, mà còn đáng sợ hơn thế. Tuy nhiên, người trực tiếp xử lý những vấn đề xung quanh bạn là chính bạn, chẳng có nguyên tắc nào cả, chỉ đơn giản là sự thích nghi và biến hóa. Tự cho người khác cái quyền áp đặt cuộc sống của mình là sự chói vớ của cảm xúc, cũng như là bạn đang tự thừa nhận là chẳng biết bản thân mình là ai. Đừng để lâm vào hoàn cảnh đột nhiên không thể nhìn thấy khu rừng để tìm thấy loại cây mình cần.

Em không là ai cả, nhưng không có nghĩa em chẳng là gì cả!

Vốn là một người theo nghề viết, tôi thường xuyên nhận được tin nhắn của các em gái tâm sự từ chuyện tình yêu, gia đình cho đến công việc. Ban đầu tôi còn thường hay trả lời, sau tôi vẫn đọc nhưng thường để em tự quyết, đơn giản vì tôi không phải là người trong cuộc, có trở nên thấu tình đạt lý đến mấy thì cũng chỉ là lời khuyên của người ngoài. Lời khuyên ấy, có thể đúng, có thể không, có thể gây tác động không cần thiết trong khi bản thân “nhân vật chính” lại có cách giải quyết khác hiệu quả hơn hẳn.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng có vài em gái đòi... tự sát trong quá trình yêu đương khiến tôi không thể nào không trả lời, các em làm tôi hoảng. Chỉ vì “anh ấy ra đi khi anh ấy có được điều anh ấy muốn từ em”, chỉ vì “anh ấy có sự lựa chọn khác ngoài em” nên các em sẵn sàng vì một người vô tình mà bỏ cả vận người cần mình? Chẳng lẽ các em nghĩ cuộc đời này có nhiều mạng và em có thể làm lại bất kỳ lúc nào? Có phải chết là hết?

Đời này hay lắm, khi lớn lên, người ta muốn khám phá thế giới nhưng dễ bị chùn chân vì sợ hãi. Cứ mãi mê đi theo bản ngã của mình nhưng lại dễ rơi vào sân si, rồi lại dễ dàng nghĩ đến cái chết. Vì đó là thứ mà ta có bao giờ thực hiện trước đó đâu? Chúng tạo ra cái cực khoái quyến rũ hiện ra lớn vồn trước mặt. Nhưng cái chết vốn dĩ chưa bao giờ là sự “tạm thời”. Vấp ngã và thị phi cũng không vì thế mà trôi đi, chỉ là người ta không có lý do gì phải bàn tán về một người chẳng còn dám đối diện với cuộc sống này nữa.

Tại sao phải hy sinh vì một người để chứng minh bản thân cao cả? Hay đó là cách tuyệt vọng nhất để khiến người ta buộc phải nhớ đến mình?

Ta chọn người có lý do. Người không chọn ta cũng có lý do. Nếu người đã không biết trân quý sự tồn tại của ta, đó không phải là lỗi của ai cả, mà chỉ đơn giản là mối quan hệ này không đủ ảnh hưởng để khiến ai thay đổi.

Vì mỗi bản thể là độc nhất, nên bất kỳ ai bắt chước ta, tỏ ra thông minh hiểu ta, không biết trân trọng những gì mà cuộc sống mang lại, âu cũng là người đó đang đánh mất đi sự quý giá ấy. Nếu ta không biết trân trọng chính mình, cũng sẽ chẳng có ai có nhiệm vụ phải làm thế với ta. Nhưng để kết nối với nhau, ta phải bỏ đi những vẻ ngoài mà cả hai đang cố xây nên, bởi chỉ khi cảm nhận được giá trị thực, cả hai mới có thể đi cùng nhau lâu dài, đó cũng chính là người-bạn-đời đang đợi ta tìm ra mỗi ngày.

Nhưng hạnh phúc, đa phần đều bắt nguồn từ những chi tiết nhỏ. Đa số chúng ta đều có những thói quen, những hành động trở nên phản xạ, từ những con đường ta đi hằng ngày đến trường học hoặc nơi làm việc, hay những quán xá thường tụ tập bạn bè,... Thực ra, ta chỉ cần để ý ngôi nhà nhỏ trên con đường A mới thay màu sơn, hay một cái cây mới bị chặt trên ngõ B thôi, là ta cũng đã có sự quan sát hơn người r ấ i. Vì cuộc sống này luôn vận động, bản thân ta cũng thế, nên đừng ng ồ i yên để chờ hạnh phúc tự tìm đến mình.

Nhưng nếu bạn chưa định nghĩa được thế nào là hạnh phúc của đời mình thì sao?

Tôi nhớ nhân vật John Wick trong bộ phim cùng tên đã từng nói: “Người ta cần hạnh phúc để sống, còn tôi thì không”. Đi ều đó cũng đủ để thấy rằng, có những người họ luôn chọn cách sống bằng bất cứ giá nào, không cần lý tưởng, cũng không cần phải để ý cách nhìn nhận của người ta ra sao. Còn sống là còn có thể đi ều chỉnh được. Cuộc sống của chúng ta, là chuỗi của những mảnh lắp ghép vô vị và hời hợt, hay sáng tạo và bất ngờ, đều phụ thuộc vào việc ta có dám thay đổi hay không?

Bỏ qua đi sự khôn ngoan của tuổi tác, sự chín chắn trong suy nghĩ, sự chai sạn trong tâm h ồ n, hãy sống vì ta đáng được sống, hãy sống vì cuộc sống không chỉ một màu h ồ n g, hãy sống để biết ở bộ phim mang tên Cuộc Sống này, thời điểm đóng máy hay không là do ta, cũng như còn rất nhiều tình tiết khác trong kịch bản vẫn chưa h ề được quyết định rõ ràng.

Đã lâu rồi chúng ta không trò chuyện cùng nhau

Đạo này chúng ta có vẻ bận quá, chẳng mấy khi có thời gian để có một cuộc hẹn đúng nghĩa với ai đó thì phải?

Không phải là kiểu hẹn bàn chuyện công việc và chiến lược với đối tác, không phải kiểu hẹn làm những hành động ngọt ngào như một cặp đôi, cũng không phải là kiểu hẹn bạn bè thân nói vài câu nhạt nhẽo rồi bấm điện thoại chụp ảnh sống ảo, ở đây ý tôi, là hẹn hò và trò chuyện một cách đúng nghĩa, là nói những điều thật lòng, là ngắm nhìn đường phố và chiêm nghiệm những gì đã xảy ra.

Nhưng liệu nhìn lại xung quanh ta, có mấy ai có đủ thời gian để sẵn sàng lắng nghe ta đến thế?

Vì quá bận xử lý công việc, quá bận check mail và lướt Facebook, quá bận cập nhật tin tức mới nhất của mọi người, ta bỗng dưng quên mất thời gian dành riêng cho bản thân. Ta quên mất việc làm ào ào, sống ào ào có khiến ta thỏa mãn? Hay việc sống quá “deep”, quá sâu sắc khiến ta bất giác trở nên mệt mỏi? Bao giờ ta mới được sống và quay trở lại là chính ta, nhiệt huyết với bất cứ điều gì xảy đến với mình?

Qua ứng dụng hẹn hò ảo Tinder, tôi từng biết một người anh nhất quyết không tin vào tình yêu. Anh về Việt Nam chơi 1, 2 tháng, sau đó quyết định cư luôn ở Canada, chỉ thỉnh thoảng mới về Việt Nam chơi nếu có dịp. Anh bảo tình yêu là thứ mờ lung, vô định và “yêu làm gì cho mệt”. Sau này, nếu cần, anh cưới đại một người rồi cứ thế sinh sống với nhau. Anh có kinh tế khá giả và cũng không quá lo lắng về việc danh dự, nên cứ cưới rồi để đó, có chuyện gì thì tính sau.

Thế là, anh quyết tâm sống một cuộc đời không-tình-yêu nhưng vẫn có phụ nữ. Những tháng ngày rong chơi ở Việt Nam, mỗi ngày trôi qua, anh cặp kè với biết bao nhiêu cô gái, tự thán phục sao mỗi tháng mình có thể

chi hết 2000 đô vì họ? Anh đi làm có cô A ăn trưa cùng, anh đi spa có cô B kề bên, anh đi xem phim thì có cô C sẵn sàng chìa tay ra cho anh nắm. Anh không nói chuyện với họ, cũng không tâm sự gì nhiều, chỉ đơn giản là đi cùng nhau, dù rằng chẳng ai hiểu rõ về nhau. Anh bảo quy luật sống của anh rất đơn giản, chỉ theo 3 bước: Trả tiệ̀n – ngủ – đi chơi. Họ không phải là những cô gái làng chơi, nhưng anh thích “bóc bánh trả tiệ̀n” và sống theo khái niệm mà anh cho là “công bằng”. Anh bảo như vậy là vui rộ̀i. Ánh mắt anh ánh lên sự tự hào và thỏa mãn về điệ̀u đó. Nhưng vui là một chuyện, hạnh phúc không lại là chuyện khác.

Khi mới chậ̣p chụ̃ng bước qua tuổi đôi mươi, ta là một đũa trẻ bắt đầu hiểu sự khó khăn của cuộc sống, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ một cách vô thức.

- Cứ cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Lại có lần khác, theo lời giới thiệu của một người bạn, tôi tình cờ gặp gỡ một người đàn ông đã gần 30, đang làm chuyên viên tài chính cao cấp của một ngân hàng. Anh tâm sự, anh đã từng cưới vợ được ba năm, nhưng sau khi sinh đứa con đầu lòng được bốn tháng, cả hai người đã đường ai nấy đi. Đơn giản vì, vợ anh quá khác so với những gì anh từng nghĩ. Cô ấy cũng có những ước mơ và con đường riêng muốn đi. Anh không trách vợ mình ích kỷ khi để con lại cho anh nuôi, chỉ trách cả hai đã không trò chuyện với nhau nhiều hơn, không nhìn ra được mong muốn của nhau sớm hơn.

Anh bảo, thuở mới yêu nhau, cả hai chỉ gặp nhau lúc cảm thấy thoải mái tinh thần, chỉ nói với nhau những chuyện vui và chứng minh rằng bản thân mỗi người rất hoàn hảo, chẳng tộ̀n tại bất kỳ khuyết điệ̉m nào. Cả hai không dám thừa nhận một điệ̀u rằng: “Tôi có những tật xấu, tôi cũng có những lúc “lên voi xuống chó” trong cuộc đời. Nhưng đấy mới chính là con người tôi!”. Đễ rộ̀i khi quyết định sống chung với nhau, cái tôi của cả hai quá lớn nên không đủ cao thượng để thông cảm cho nhau. Anh biết nhưng làm sao đây khi miệng anh vẫn chưa thể nói ra hai từ “tha thứ”?

Cuộc sống giờ biến đổi khó lường, lòng người lại đổi thay nhanh quá.
Người muốn tìm khiếm khuyết của ta thì nhiều mà chia sẻ thật lòng thì ít.
Đơn giản vì, ai cũng muốn đầu tư sinh lãi vào một mối quan hệ nào đó.
Người ta không tin cho đi rồi sẽ được nhận lại, mà muốn nắm chắc những
gì mình sẽ có ngay từ đầu. Có phải vì tình cảm giữa người và người là thứ
không chắc chắn, không có bằng cấp hay dấu mộc nào để chứng minh, nên
người ta mới sợ hãi đến như vậy?

Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó

Các cuốn sách sống đẹp vẫn thường khuyên ta hãy cho đi và đừng mong nhận lại, nhưng “cho đi” đúng người, đúng thời điểm thì mới thực sự khiến bản thân thanh thản, nếu không thì chỉ rước phiền phức vào người.

Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó, vì có những thứ vốn dĩ đáng giá cả đời mà thứ bạn (có khi may mắn) nhận lại chẳng bao giờ giá trị bằng, chẳng hạn như chuyện trinh tiết của phụ nữ. Nếu sở thích của bạn là lao vào những cuộc tình một đêm, những mối quan hệ “ngắn hạn” lặp đi lặp lại thì chẳng có gì đáng nói, nhưng thỏa sức hòa mình vào kiểu sống ấy chỉ vì không tin vào tình yêu thì có lẽ tâm hồn bạn đang bị “nhiều sóng” nhiễu r ấi.

Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó, vì người ta sẽ luôn cho rằng bạn luôn luôn là “hàng có sẵn”, có mặt khi họ cần nơi nương tựa, khai thác đến kiệt quệ, hết như quả quýt vắt hết nước chỉ còn vỏ. Chẳng hạn như bạn có cô bạn “thân ai nấy lo”, chỉ tìm đến bạn khi bị b ồ b ỏ.

Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó, vì đối phương sẽ có cảm giác ảo tưởng về bản thân mình, họ nghĩ họ thuyết phục được bạn, họ nghĩ họ có quyền làm bạn với bạn, trong khi đẳng cấp, thế giới của cả hai khác nhau. Chọn bạn mà chơi, chọn người mà giao du, bản thân bạn sẽ được định vị bằng những gì đang diễn ra xung quanh môi trường sống của bạn. Chẳng hạn bạn cho người lạ số điện thoại tại một quán cà phê “sang chảnh” nào đó, để r ấi từ đó nhiều khi bạn lại hối hận vì cứ bị “calling” làm phiền suốt cả ngày mà mình lại chẳng mảy may để ý ngay từ đầu.

Đừng bao giờ dễ dàng cho đi một thứ gì đó, vì đơn giản, bạn sẽ ngay lập tức hối hận sau khi cho đi thôi! Bạn đâu cao thượng như bạn nghĩ, và hóa ra sự “cho đi” ấy chỉ là phút bốc đồng, thương hại ai đó thôi. Bạn dành thời gian để thương bạn còn chưa hết, huống hồ phút chốc lại cứ lao vào bạn lòng bởi những chuyện không đâu?

Mùi vị thành công là thế này phải không?

Năm thứ nhất học đại học, không giống như bạn bè chỉ tập trung vào điểm số hay tìm cho mình những mối tình lãng mạn, tôi lại cố gắng đi tìm cho mình một việc làm. Đơn giản vì tôi không muốn giậm chân tại chỗ để nhìn bạn bè đi lên. Vì bảng xếp hạng We Choice Awards của Kênh 14, vì Forbes Under 30 đã đưa ra quá nhiều tấm gương tên tuổi nên bằng mọi cách, tôi muốn đạt được thành công càng sớm càng tốt. Tôi bị “nhiễm” quan niệm của Steve Jobs khi quyết định lựa chọn bất kỳ thứ gì: “Luôn tâm niệm mình sẽ chết là cách tốt nhất để tránh rơi vào bẫy khi nghĩ rằng bạn còn thứ gì đó để mất. Bạn vốn tay trắng ngay từ đầu!”.

Vâng, YOLO đi! Tôi chọn cho mình cách sống như thế không còn có ngày mai.

18 tuổi thì nên làm cái gì? Phục vụ bàn, gia sư hay đi làm lặt vặt tại các nhà hàng tiệc cưới? Không, tôi không nghĩ thế. Tuổi trẻ, tôi cao ngạo tin rằng một đứa học đại học danh giá như tôi thừa sức để có được một công việc tốt và chẳng cần phải vất vả làm những việc dưới-tầm đó.

Có nhiều con đường để đi. 18 tuổi, tôi trở thành cộng tác viên giải trí của vài tờ báo lớn với thu nhập cũng không hẳn là cao cho lắm. Cộng tác viên thôi mà, đã có đủ tiền đâu mà xài Iphone hay Macbook? Tôi nghe rằng làm phóng viên chính thức trong giới showbiz này rất nhiều tiền, à không, đủ xài và có chút dư dả thì đúng hơn. Nhưng rồi, tôi chợt nhận ra là tôi không đủ đam mê để có thể tiếp tục tung hứng với ngành đó. “Bám váy” ngôi sao và moi móc thông tin từ họ không phải là sở trường của tôi. Và rồi, tôi từ bỏ công việc đó.

Năm 19 tuổi, tôi rẽ hướng sang làm truyền thông quảng cáo. Tôi may mắn gặp được sếp tốt, đồng nghiệp cũng “ok” nên chẳng mấy chốc công việc trở thành phần lớn trong cuộc sống của tôi. Tiền bạc và công việc càng khiến tôi ít có mặt ở trường. Trong thâm tâm, tôi nghĩ rằng đằng nào ra

trường tôi cũng sẽ phải có việc làm, phải có tiền? Nay tôi đã đi trước một bước, thì cần gì tôi phải lo lắng, nghỉ học luôn cho rồi có phải khỏe thẳng cả không?

Tuy nhiên, tôi hiểu được một điều rằng dù đại học không phải là con đường duy nhất, nhưng đó lại là tấm giấy thông hành dễ dàng nhất để bạn bước vào cuộc đời. Cũng giống như bằng lái xe vậy, bạn lái giỏi đến đâu đi chẳng nữa mà không có chiếc thẻ be bé kia để trình ra mỗi khi bị “huýt” lại thì mọi chuyện trở nên phức tạp hơn cả.

Dần dà, công việc và mối quan hệ khi đi làm khiến tôi như chìm ngập trong những toan tính nhưng lại chẳng có mục đích rõ ràng, mà chỉ đơn giản đó là sân si háo thắng, muốn vượt người này muốn “đạp” người kia. Riết rồi tôi không biết mình đang sống vì điều gì? Khi tôi 21, những mộng mơ tuổi 18, 19 cũng chẳng còn. Thế nhưng, trường đại học và những bài giảng đậm tính lý thuyết lại chẳng đủ sức kéo tôi quay trở lại. Dở dở ương ương luôn khiến người ta trông “ngứa mắt” là vì thế. Duy có một điều khác biệt là tình bạn, những sự giúp ích lẫn nhau mà không hề tính toán là điều mà chỉ trường học mới có, còn “trường đời” thì không. Thế là, tôi quyết định nghỉ làm, quyết định đi đến một vài nơi xa lạ, để tự tìm câu trả lời “Tôi là ai” cho chính mình.

Tôi đã phải đánh đổi quá nhiều cho những gì gọi là một sự nghiệp thăng tiến, một tương lai vững chắc hay một cái gì đó đại loại là rất hào quang và đầy ảo diệu. Những thứ tôi nhận lại sẽ còn lại gì?

Tiền bạc và tên tuổi thì có đấy. Nhưng niềm vui hay cái gì đó gọi là hạnh phúc, là cảm hứng, thì không.

Người ta thường biện bạch cho những sai lầm của mình với những lý do rất chính đáng. Như thế là ngày đó tôi nghỉ học vì tôi không có thời gian để học, chứ không phải là không muốn học. Thế nhưng, khi tôi nghỉ làm để quyết định theo học lại, tôi chẳng thể học được nữa. Căn bản là vì đầu óc tôi không thể tập trung cho những kiến thức mà tôi chán ghét. Thế nhưng, khi nghĩ về tiền bạc, khi nghĩ về những công việc mà tôi không hề yêu thích mà chỉ làm vì tiền, tôi mới nhận thấy rằng sự học mới đáng quý biết bao. Ít ra thì, tôi cũng biết mình học vì ngày xưa tôi đã từng đam mê ngành học này, không phải với bất kỳ mục đích gì liên quan đến vật chất.

Thành công, không phải là đánh mất bản thân để có được sự nghiệp vững chắc cho người ta thấy, mà là hạnh phúc với những gì mình đã làm.

Tôi muốn tìm lại tôi, tìm lại con người ngây thơ của ngày xưa với những ước mơ đầy nhiệt huyết của năm nào.

Nếu không có quá khứ

Có một thời gian vì quá cô đơn sau áp lực công việc và không chia sẻ với bất kỳ người bạn nào, tôi tự tìm cách thoát ra khỏi nỗi cô đơn: Mình nên chọn người mình yêu – tức là cố gắng tìm cách quay về với người yêu cũ hay chọn người yêu mình – người đang quan tâm mình hằng ngày dù mình chẳng có chút tình cảm?

Nhưng sau tất cả, tôi lại chẳng chọn ai. Đơn giản vì giữa cả ba có quá nhiều rào cản. Người yêu cũ của tôi vẫn còn vương vấn về một bóng hình cũ khác. Còn người đang để ý đến tôi hiện tại lại quá sức tính toán. Có lẽ, để có một tình yêu đơn thuần như nó vốn có là chuyện khó có thể xảy ra. Nhưng sẽ ra sao nếu ta cứ tiếp tục cứng đầu theo đuổi những tiêu chuẩn của chính ta, không dễ dàng nhượng bộ trước bất kỳ tình huống nào?

Giữa một xã hội ai cũng đang cố chạy nhanh để không bị tuột lại phía sau, tôi cũng không thoát khỏi guồng máy đó. Tôi chỉ có công việc bầu bạn, chỉ có những người bạn đồng hành khi mình đang khoẻ mạnh, thế nên bao muôn phiên tôi chỉ giữ cho riêng mình. Nỗi cô đơn và những gì thuộc về quá khứ luôn là hai thứ bủa vây tôi. Nhưng rõ ràng là vì tình cảm vốn là thứ chẳng có gì chắc chắn, tôi đành để tạm mọi thứ ở đó. Tôi tự gieo vào đầu mình một niềm tin huyền hoặc, nếu thật sự có duyên, chắc chắn ông trời sẽ sắp đặt một tình huống nào đó để hai trái tim từng lạc nhịp vì nhau sẽ lại tìm đến nhau.

Ai trong chúng ta cũng thế. Vì đã trải qua nhiều vấp ngã, vì đã từng nhiều lần trao nhàn lòng tin, ta dần có một khái niệm “chọn lọc” rất mạnh trong đầu mình và không muốn làm mọi thứ theo bản năng đã từng. Đã nhiều lần ta cầu mong suốt cả đời mình mãi bình yên, chỉ mong nhận được hạnh phúc. Nhưng rõ ràng, người cười cùng ta thì nhiều, người khóc cùng ta thì ít, quá khứ cứ mãi đeo bám, hiện tại lại có quá nhiều mối lo. Chỉ biết tự hỏi, thế giới này là thực hay mơ? Ước gì những gì xảy ra chỉ như là một giấc mơ. Tỉnh dậy là quên hết. Ước gì có thể bỏ mặc lại mọi thứ sau lưng.

Nếu không có quá khứ, lòng ta không còn nặng trĩu về những đi đâu đã xảy ra. Không còn ai khiến ta phải dè chừng hay thất vọng.

Nếu không có quá khứ, mỗi ngày sẽ là một khởi đầu mới. Ta sẽ chỉ mãi tĩnh tiến về tương lai. Ta phóng khoáng mở lòng, đón lấy tất cả những gì sắp sửa chào đón mình. Tràn đầy lạc quan và hy vọng như thuở còn thơ bé.

Nếu không có quá khứ, thế giới này sẽ chỉ có những tâm hồn đồng điệu. Vì quên hết nhau vào ngày hôm sau, ta sẽ không còn toan tính, không còn giận hờn, không còn những tổn thương cứ âm ỉ.

Cuộc đời dĩ nhiên đẹp, có ngày hôm qua, hôm nay và ngày mai. Dù ở khía cạnh u sầu hay tươi vui, cuộc đời vẫn cứ tiếp diễn. Nhưng bởi vì đời quá đẹp, có những lúc ta có cảm giác không thể hòa nhập. Khi ta không thể mở lòng, khi người xung quanh ta không hiểu ta đang nghĩ gì, khi sự đối xử giữa người-và-người đầu được diễn ra theo một công thức quen thuộc, ta cảm thấy lạc lõng. Ta dần trở nên tách biệt và xem đó là một sự lập dị, rằng ta là một “sản phẩm lỗi”, và sao cộng đồng ngoài kia sao lại chỉ chấp nhận sống như thế thôi?

Quá khứ vốn được sinh ra để tạo nên ta ngày hôm nay. Dẫu biết sự hối hận, thân quen và đáng sợ có lẽ là cảm giác mà bất kỳ ai trong chúng ta đều dễ dàng bắt gặp phải những cái “cũ”, nhưng sự thân quen âu cũng là thứ mà ta đã từng dựa vào. Quá khứ có đẹp hay xấu, có vui vẻ hay khổ đau, âu cũng có ý nghĩa của nó, là thứ nhắc nhở ta đã từng sống như thế nào, và ta phải sống tốt hơn nữa vào hôm nay và ngày mai ra sao. Bởi vẫn còn đang ôm lấy tuổi trẻ, đó vẫn là lúc ta đang gặp gỡ, cảm xúc vẫn còn dễ dàng trôi tuột, nhưng gia đình, hay những người lướt qua đời ta, hạnh phúc và khổ đau, là thật, là những hồi ức tuyệt đẹp nhất trên đời.

May mắn luôn hiện diện, chỉ là mỗi người nhận ít khác nhau...

Trong suốt những tháng ngày bước chân không ngừng nghỉ trên quãng đường trưởng thành, chắc hẳn có những lúc em đã từng không ngừng ngưỡng mộ nhiều người xung quanh em. Đó là khi họ có được một công việc tốt, khi họ gặp được người mình yêu thật lòng và cũng có khi họ chạm đến những thành công trông thật dễ dàng.

Em có chút phần nào ganh tị, nhưng cũng không khỏi thắc mắc:

Tại sao giữa hàng loạt “đối thủ” tài năng như vậy, họ lại được ngẩng ở vị trí đó?

Tại sao giữa quá nhiều người, họ lại chọn nhau mà không phải một ai khác?

Tại sao họ lại yêu đúng người, gặp đúng thời điểm như vậy?

Là do họ thông minh, họ biết cách trân trọng những gì mình đang có, hay tại vì quá vô lo nên ngẫu nhiên gặp may mắn như tục ngữ vẫn thường có câu: “Thánh nhân đãi kẻ khù khờ?”

Chúng ta dựa vào nhau, vì cô đơn và đau khổ mà đến với nhau, tưởng chừng là san sẻ nhưng lại nhắc nhớ những ký ức không muốn nhớ.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Người ta vẫn thường nói rằng mỗi người đều có thể chủ động chọn tương lai cho mình. Nhưng em không nghĩ thế. Những lúc ấy, em băn khoăn không biết liệu tương lai mình có được tốt đẹp như vậy không? Liệu “bê

may mắn” của em đã cạn sạch năng lượng hay vẫn còn chút gì đó để em “vót vát” nhiều nhất có thể? Vì em đã từng đọc được ở đâu đó, rằng em cứ tưởng mình chủ động chọn tương lai cho mình, nhưng thực chất là có những con đường được sinh ra là để dành cho em. Đó là khi em luôn nghĩ về nó, khi em luôn khao khát đến nó. “What you seek is seeking you”. Chỉ là sớm hay muộn mà em sẽ đi trên con đường đó mà thôi.

Em à! Chuyện đời nhiều khi đơn giản khác nhau ở cách lựa chọn và cách hy sinh.

Hằng ngày đi làm, sao em không chọn một con đường khác xa hơn, nghèo hơn thay vì vẫn đi theo bản đồ quen thuộc?

Đó là cái cách để người ta tình cờ gặp được nhau.

Em nhớ lại xem, phải chăng mỗi cuối tuần em vẫn đến một quán cà phê cách xa nhà 30 cây số mà không phải quán cà phê mát mẻ gần nhà? Dù chẳng phải là thức uống ngon, không gian đẹp hay vì bạn phục vụ quá dễ thương, em vẫn chọn ngồi ở đó vì tâm hồn em cảm thấy dễ chịu.

Đó là cái cách để người ta yêu nhau dài lâu.

Em tự hỏi mình xem, có khi nào em vẫn lựa chọn mặc một bộ đồ khác với phong cách, vẫn thử một kiểu tóc khác lạ dù rằng chưa biết nó có hợp với mình hay không?

Đó là cái cách mà người ta chọn nhau.

Là đúng hay sai, là duyên nợ hay chỉ lướt qua nhau trong đời, chỉ có thời gian mới trả lời được. Em có mau chóng và nhiệt huyết đến mấy, đôi khi đến phút 90 lại kiệt sức và rệu rã từ lúc nào rồi. Trong khi đi đâu cần thiết là học cách nhìn hoàn cảnh tinh tế để biết dừng đúng sức, đúng lúc.

Một công việc tốt, một mối quan hệ, một sự kiện lớn trong đời, có thể do duyên số cho ta chạm mặt, nhưng để duy trì và giữ mãi đi đâu đáng giá đó, cần phải có sự cố gắng rất nhiều để có thể đến và ở lại bên nhau. Có dốc hết lòng, mới thôi không tiếc nuối vì những ngóng trông. May mắn ban

đầu là một chuyện, nhưng hạnh phúc với may mắn đã từng có hay không lại là chuyện khác.

Em hãy tự hỏi đi đâu em cần, là may mắn nhẹ nhàng thoáng qua hay là khó khăn mà có khoảnh khắc hạnh phúc đáng giá?

Là “thương” hay “yêu”, do em cả đấy!

Tôi nghĩ, là con gái, bất cứ cô gái nào cũng đã từng có cảm giác ngộ nhận về tình cảm của người mình thích, hoặc chí ít cũng là người-mà- mình-đang-để-ý. Biết sao được, dạo gần đây, đối phương luôn để lại nhiều hành động khiến bản thân ta nghi ngờ mà! Nhưng mà, đáng tiếc đôi khi đó chỉ là “yêu thương ảo tưởng”, nghe thật đau lòng, nhỉ?

Tôi nói này, chẳng mấy người đàn ông nào dành hết cả sinh mệnh của mình để yêu phụ nữ như chính bản thân họ đâu. Bạn bất mãn về người đã gieo rắc yêu thương cho bạn? Thực lòng, chỉ là do bạn kỳ vọng quá cao vào người đó, dẫn đến sự cực đoan của bạn với mối quan hệ đó mà thôi. Tôi hỏi nhé, người đó đã bao giờ nói yêu bạn chưa? Đừng nói rằng nói “thương” là đủ, nhất là khi cả hai còn chưa có gì để chứng minh. Người ta vẫn thường lợi dụng sự mập mờ giữa hai từ đó để tự lừa dối và kéo dài mối quan hệ hiện tại, bạn thừa biết đi đâu này nhưng vẫn cả tin, là đúng hay sai cơ chứ?

Đối với đàn ông mà nói, càng không yêu, càng khó có thể nói bằng ngôn từ. Thế nhưng, họ lại không muốn khiến cho người có tình cảm với mình đau lòng. Chính vì thế, gây hiểu lầm với đối phương cũng là đi đâu dễ hiểu. Thế nhưng, một đi đâu tai hại là, sau khi biết được sự thật người đàn ông chỉ đang lừa dối tình cảm của mình để không muốn làm tổn thương mình, thì cô gái ấy sẽ chẳng thể chấp nhận hiện tại đó nữa. Thứ mà họ tưởng rằng đã có thể với tay chạm tới được, hóa ra lại chỉ là một hình bóng hoang đường.

Trong cuộc sống, nếu bạn không có can đảm thì cũng không nên bắt đầu một đi đâu gì cả. Vì thực tâm, làm chuyện gì, ta cũng đều cần phải suy xét hậu quả sau đó. Sự vô trách nhiệm giữa chừng, làm lơ lửng cả thời thanh xuân của một người con gái có phải là độc ác không? Đã nói hai từ “xin chào” tình yêu, thì đến lúc ra đi cũng nên nói hai từ “tạm biệt” vậy mà.

“Em ạ, con gái đáng thương nhất là khi nghĩ rằng tình thương thì cao cả hơn tình yêu, trong khi bản thân chẳng có gì chắc chắn, cả hai lại chỉ vừa mới bắt đầu và chưa hề trao nhau bất kỳ đi đâu gì!”

Sống chính xác trên từng centimét

Thỉnh thoảng, trong những lúc mệt mỏi vì công việc, tôi vẫn thường nhớ về anh người yêu cũ mang tên “Mr. Right” (đã từng là) của mình.

Gọi “Mr. Right” là thế, nhưng tôi nhớ anh không phải vì anh là người đàn ông đích thực của đời tôi, cũng không phải vì anh luôn đúng, mà bởi vì anh có cách sống-chính-xác-trên-từng-centimet. Anh luôn sống theo những kế hoạch mà anh và cả những-người-có-ảnh-hưởng tới anh mà cụ thể là bố mẹ anh đẽo suốt hơn 26 năm sống trên đời.

Từ một người không yêu anh, tôi trở nên có tình cảm với anh cũng là vì thế.

Sau khi chia tay, đi đâu tôi nhớ nhất ở anh cũng là đi đâu này.

Tôi nhớ, vào đêm đầu tiên và cũng là đêm cuối bên Mr. Right, anh bảo: “Cuộc sống của anh trước giờ là một cái khuôn đã định sẵn. Anh cũng chưa từng có ý định cãi lời những gì mà bố mẹ sắp đặt. Anh không buồn bực, không chán, không căm hận. Anh chỉ làm tốt nhất có thể, nhưng anh biết anh chưa từng cảm nhận được niềm vui”.

Sống-chính-xác-trên-từng-centimet trước giờ là “nghề” của anh. Từ lúc nên chọn trường nào, thi cái gì, làm bạn với ai, anh đều được bố mẹ định liệu. Bố mẹ rèn cho anh sự suy nghĩ logic ngay từ nhỏ. Rằng sự lựa chọn như thế nào sẽ đem lại kết quả ấy, rằng “n ồi nào thì sẽ úp vung nấy”, rằng đẳng cấp tương lai sẽ tùy thuộc vào lựa chọn ở hiện tại. Thay vì căm phẫn, thù hận hay hối tiếc với những quyết định mà người khác áp đặt cho mình, anh chỉ đơn giản là tìm cách “cống hiến” trên từng hoạt động của mình để trở thành người giỏi nhất.

Anh đã từng nghe theo, đã từng đạt được thành công nhất định, nhưng ở trong anh vẫn thiếu một cái gì đó. Anh cố gắng tìm kiếm mỗi ngày, nhưng càng tìm lại càng lạc lối lúc nào chẳng hay.

Sau cùng, anh quyết định sống “sai sai” đi một tí để xem có sự bất ổn nào không. Anh yêu những cô gái không nên yêu, làm những công việc mà một “thiếu gia ngậm thìa bạc” như anh không nên làm. Anh rời bỏ sự sung túc tại một thành phố hoài cổ để đến với cuộc sống bình dân tại một miền đất sôi động. Anh thay đổi. Anh vui mừng. Anh bất lực. Bao nhiêu “hỉ nộ ái ố” đầu hằn rõ trên khuôn mặt vốn đã từng không có chút cảm xúc.

Anh bảo, anh cảm thấy bất ổn chính vì do nhìn cuộc sống của anh “quá ổn”. Anh nhận ra đi đâu anh cần sau bấy nhiêu năm “bình yên phẳng lặng” chính là sự khuấy động, thà cứ ở hai trạng thái đối lập: Buồn hoặc vui, đục ngầu hoặc trong vắt, còn hơn là không biết mình đang cảm thấy như thế nào. Và tôi, cũng chính là một trong những sự khuấy động sai trái trong cuộc đời anh, nhưng quan trọng là chúng tôi chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc vì đi đâu đó.

Sống chính xác theo một kế hoạch dự tính thì trông có vẻ tiến triển thật đấy, nhưng không “khủng hoảng” một lần thì chẳng biết đường mà xử lý, không gặp “sợi dây khó khăn” giăng ngang thì lại cứ nghĩ mình đây là mạnh mẽ. Vì sống là trải nghiệm, là hoàn thiện, là sự đáng giá trong hành trình chứ không chỉ đơn thuần là sự xác nhận thành tích ở vạch đích.

Anh có trân trọng em như anh nói?

"Thế nào là trân trọng tình cảm của một ai đó, khi anh chẳng thể làm gì khác ngoài một lời nói suông?"

Những năm tuổi 20, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi sau những ngày vùi mình vào công việc, tôi tự cho phép mình nghĩ về những ngày xưa cũ. Chúng tôi quen nhau từ thuở còn học cấp 3, anh học trên tôi hai lớp. Tôi lên Sài Gòn học đại học, anh chọn đến nước Anh xa xôi để tiếp tục theo đuổi lên học Master. Yêu xa – đó là khoảng thời gian mà ngày nào cả hai chúng tôi cũng nói chuyện, để biết trân quý những khoảnh khắc khi gần nhau. Nếu không là gặp mặt trực tiếp, thì cũng là những tin nhắn ngắn gọn mà chứa đầy những suy nghĩ. Người ấy kể về cuộc sống hằng ngày tại trường, về những gì mà người đã trải qua trong ký túc xá và cả những người anh gặp, nói chung là chẳng có gì để phàn nàn. Tôi cũng tâm sự nhiều hơn về những tháng ngày ngập ngụa trong đồng công việc, những nỗi buồn trong các mối quan hệ. Theo thời gian, tôi cứ nghĩ mình đã hiểu người ấy hơn, biết người ấy lâu hơn, để rồi niềm tin mình dành cho người ta cứ tăng dần một cách đầy chớp nhoáng tự lúc nào.

Thế nhưng, tôi quên mất rằng cuộc sống này có một quy luật, khi ta quen biết một ai đó càng lâu, thì không có nghĩa là mình hiểu họ sâu, và cũng chưa chắc gì mối quan hệ ấy đáng để tin tưởng. Tình cảm, vốn dĩ là chuyện một chuyện gì đó rất mơ hồ, dù là thể hiện bằng lời nói hay hành động.

Những ngày yêu xa, chúng tôi chỉ gặp nhau 3-4 lần trong một năm ở Sài Gòn. Tôi đã tận hưởng rất vui vẻ những khoảnh khắc bên người ấy. Thế nhưng, để biết mối quan hệ này có thể kéo dài hay không, tất cả đều phụ thuộc vào thời gian. Khi anh chọn ở Anh mãi, khi anh chọn công việc mà không phải là tôi, khi anh quá ngán ngẫm vì nghe những nỗi trăn trở của tôi, tôi biết mình không còn là nguồn động viên mà anh mỉm cười mỗi khi nhớ về nữa.

Có lẽ cái mệt nhất khi làm con người là phải suy nghĩ quá nhiều. Yêu tôi, anh chán ngán vì phải suy tính lắm rồi. Ngày chia tay, anh bảo anh chẳng biết làm gì để bù đắp cho tôi và tôi cũng vậy. Với anh, yêu là để vui. Nhưng anh quên mất một điều rằng, con người có ai vui mãi, đâu phải ai cũng chọn từ bỏ nhau giống như anh?

Tự hỏi, người ấy là gì trong tôi? Mà thực ra, đó là vấn đề của thời gian. Chẳng có điều gì trắng-đen, đúng-sai tuyệt đối. Câu trả lời về tình cảm, đôi khi chỉ mang tính thời điểm mà thôi.

Hôm nay, kỉ niệm một năm rời bỏ nhau, tôi ngồi lướt Facebook, thấy News Feed hiện hình ảnh anh nhuộm màu tóc vàng bạch kim lạ lẫm, thấy anh chấp nhận selfie đầy sành điệu với cô nàng mang đầy hàng hiệu trên người, thấy anh huyền thuyên nói về những dự án mà anh đang làm, mới thấy anh thật khác. Có lẽ, như ai đó từng nói với tôi: “Con người ta không dễ dàng thay đổi, chỉ là ngày ấy, em không đủ tinh tế để nhận ra đó là mẫu người mà người đó thực sự muốn trở thành mà thôi.

Khi một người quyết định thay đổi, khi họ làm những điều mà họ chưa từng làm trước đó, đó cũng là khi họ đã gặp đúng người-của-đời-mình”.

Điều đó cũng có nghĩa là, người đó không phải là duyên nợ của đời em.

Tập đối diện với chính mình trong gương

Trong cuộc sống hiện đại, mọi vấn đề đều xuất phát từ chính việc bạn không dám đối diện với bản thân mình. Vì với nhiều người, đó là một cực hình. Dừng lại suy nghĩ, hãy tưởng hay mơ màng là những điều mà bạn chẳng dám nghĩ tới. Bạn không biết làm gì với chính mình, vì đơn giản, bạn đã no mắt ngắm nhìn cuộc sống của người khác mất rồi.

Tôi biết, không phải ai trong chúng ta cũng chịu đựng được áp lực. Không phải ai sinh ra cũng khỏe mạnh hay có thể mạnh mẽ vượt qua những khúc mắc đời. Thế nhưng, đừng mong mọi thứ sẽ dễ dàng hơn. Thay vào đó, hãy cố gắng để bản thân có thể nhấm nháp những khó khăn ngày sau một cách bình thản.

Quá khứ của bạn, vấp vấp của bạn, sai lầm của bạn? Thế thì đã sao? Tại sao phải tự ti, tại sao lại không trải rộng tầm nhìn, tại sao lại không nghĩ lớn, cho dù bản thân bạn hiện tại có nhỏ bé đến đâu? Ai cho phép bạn cái quyền hạ thấp bạn đến như vậy?

Chúng ta cần đến bao nhiêu tuổi để dám nói mình trưởng thành

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Người nhìn chúng ta nhiều nhất mỗi ngày chỉ có thể là chúng ta, cái nhìn hay đánh giá của người khác chỉ bằng 1/3 cuộc đời ta thôi. Sao lại phải lo nghĩ cho những người chẳng bao giờ nở một nụ cười hay có thể mời ta một bữa trưa? Thay vào đó, hãy tự học cách yêu thương, tha thứ và chấp nhận những khuyết điểm của mình. Không ai là hoàn hảo cả, chẳng qua vì một số người quá ưu tú nên tưởng chừng che lấp đi tất cả thôi.

Đừng xâu chuỗi mọi việc một cách vô lý và kết luận một cách băng quơ. Không rụng lá xanh lại rụng, mọi thứ xảy ra đều có ý nghĩa của nó. Dù mọi thứ có rời bỏ ta đi chẳng nữa, chỉ cần mình không bỏ mình là được. Bản chất vốn dĩ con người vốn một mình, nhưng không phải là cô đơn. Ai lớn lên rồi mà chẳng phải trải qua khó khăn hay va vấp trong đời. Đâu chỉ mình ta khổ. Đâu chỉ mình mới biết khóc là gì, biết tổn thương là gì đâu? Sao lại phải so đo cả niềm vui lẫn nỗi buồn của nhau? Bạn ạ, chúng ta nhìn đời khác nhau mà!

Cuối cùng, đừng có mà nghiêm trọng hóa vấn đề. Vì thực tâm, với nhiều người đó chẳng phải chuyện đáng đoái hoài. Mọi thứ, suy cho cùng cũng sẽ trôi qua, để rồi nhường chỗ cho những thử thách mới. Bình tĩnh mà sống, an yên tự tại. Đừng cứ nhìn chằm chằm vào nốt mực đen lơ vẩy vào tờ giấy trắng, mà không biết rằng tờ giấy vẫn còn mảnh lớn hy vọng đấy thôi!

Những bình yên dễ vỡ

Phải chăng tình yêu của chúng ta bình lặng quá, dẫn đến một đi đâu đó tẻ nhạt thường và dễ tan vỡ?

Tôi có một chị gái thân ở Đà Nẵng. Sau giờ làm việc, tôi và chị vẫn thường nhắn tin trò chuyện với nhau vì có thời gian ngắn làm chung tại Sài Gòn. Chị có một cuộc đời rất bình yên. Nếu chỉ nghe kể, chắc hẳn bạn sẽ mong muốn thử có một cuộc sống như thế này.

Suốt 12 năm đến trường, chị luôn là học sinh xuất sắc. Việc học dường như chẳng có gì là khó khăn với chị. Chị có thích một vài người nhưng tình cảm ấy chẳng đủ lớn để có thể thay đổi hay ảnh hưởng gì.

Chị giải thích xanh rờn: “Đơn giản vì chị chọn bình yên”.

18 tuổi. Chị thi đậu hai trường đại học danh tiếng tại Sài Gòn. Mặc dù thích marketing nhưng chị vẫn chọn con đường sư phạm mẫu mực vì bố mẹ chị muốn thế. Chị không phản kháng, cũng không chán chường, chỉ cứ thế lẳng lặng nghe theo và chấp nhận mục tiêu sống đời mình đã chuyển sang trang khác. Bởi với chị, lời người lớn chẳng bao giờ sai, chị cũng không thích tranh cãi và khiến bố mẹ thất vọng.

Năm chị 27 tuổi, chị không có một mảnh tình vắt vai. Cuộc sống của chị cứ quanh quẩn với bài giảng, học trò, phiêu lưu trong các cuốn sách và các bộ phim hoài không dứt. Để thoát khỏi tình trạng “gái ế” và luôn làm vui lòng bố mẹ, chị yêu và kết hôn với một người qua một vài lần xem mắt. Rồi chị có con. Và rồi, khi con vào lớp một, trong một lần trên đường từ trường về nhà, con chị bị tai nạn giao thông và không qua khỏi. Vợ chồng chị mất đi đi đâu thiêng liêng duy nhất có thể kết nối hai tâm hồn. Lúc đó, chị vừa gần 40, hai vợ chồng quyết định ly hôn. Mỗi người lựa chọn một ngã rẽ, vì đơn giản, tình yêu đã bao giờ thực sự tồn tại giữa họ?

Đó là vấp ngã lớn nhất cuộc đời chị, cũng là lần đầu tiên tôi chứng kiến chị khóc nhiều đến thế.

Lúc cà phê với tôi, chị bảo, chị ngỡ cuộc đời chị cứ bình lặng trôi qua mãi, vì chị đã chọn mọi thứ êm đềm như thế. Nhưng hóa ra bình lặng khác với bình yên. Trong cái sự im ắng đó có cái gì đó không phải, cứ khiến chị phân vân mãi chẳng biết tuổi trẻ vừa trôi qua là thực hay mơ. Mọi ánh mắt, mọi cử chỉ, mọi thái độ, tất cả đều nhẹ nhàng với chị từ những tháng ngày chị vừa chào đời. Những mối quan hệ không to tiếng, không gây hấn và cũng chẳng chút tranh cãi.

Thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào mà mọi thứ đã rạn vỡ dần dần trong cuộc sống của chị. Chị bảo, chị không cảm nhận được hơi ấm yêu thương thật sự, chị chưa hiểu được nỗ lực có được một thứ là gì. Chị cũng chưa bao giờ tự đặt câu hỏi: “Nếu một mai mình chết, mọi chuyện sẽ ra sao?”. Dường như, trong cuộc sống này, chị chẳng biết đâu là thứ quý giá nhất với chị nữa, chỉ đến khi chị gặp phải sự mất mát lớn nhất trong cuộc sống cho tới thời điểm hiện tại này, chị mới hiểu cuộc đời này đáng sống như thế nào.

Về ngoài trông thật bình yên mà tâm hồn “dậy sóng” thì cũng chẳng giúp ích được gì. Lờ đi, bỏ đi, không dám đối diện với thực tại hay quyết định đánh cược và chấp nhận hy sinh, bạn sẽ chỉ trốn tránh được một thời gian, bởi cuộc đời luôn dành cho bạn rất nhiều kịch bản khác mà bạn không thể đoán trước.

Trong không gian của sự yên lặng, sự nghi ngờ, lừa dối và những đau thương trong quá khứ vẫn cứ tồn đọng ở đó. Ta không nói ra không có nghĩa là mọi việc đã được giải quyết, không có nghĩa là mọi người đã quên. Nếu không xuất phát từ việc giải quyết ngọn nguồn những bất mãn trong tâm hồn mà chọn cách thỏa hiệp cho qua, thì đến một lúc nào đó, đời sẽ dúi vào tay ta một sự kiện, một điều gì đó để đánh thức ta cố gắng, để ta có cơ hội chứng minh rằng mình xứng đáng ở cuộc sống này chứ không chỉ đơn giản là tồn tại.

Gặp người A chứ không phải gặp người B, rẽ hướng C chứ không phải hướng D, tưởng ngẫu nhiên mà không ngẫu nhiên, tưởng do ta chọn lựa mà cũng chẳng phải hoàn toàn như thế.

Bình lặng khác bình yên. Sự an toàn này cũng chỉ kéo dài một khoảng thời gian nhất định nếu sự thỏa hiệp đó chỉ là cách bạn trốn tránh và chưa đấu

tranh sống thực với những khao khát và giấc mơ đời mình.

Con thiêu thân nghiện” ti ền

Năm nay tôi 20 tuổi. Tôi lao vào kiếm ti ền như con thiêu thân mỗi ngày. Người ngoài nhìn sẽ thấy tôi như một “con buôn”. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Chỉ có đi ầu tôi biết là mình không muốn dừng lại. Vì dừng lại tôi sợ mình chậm chạp, vì dừng lại tôi sợ mình bị lãng quên. Tôi biết mình không phải là nghệ sĩ, không phải là người nổi tiếng, nhưng tôi là người tham vọng. Tôi biết mình thích gì, muốn làm gì và sẽ phải đánh đổi đi ầu gì để có được những thứ mình mong muốn.

Cuộc sống của tôi chỉ bao g ồm kiếm ti ền và uống Starbucks. Nếu mệt mỏi thì sao, uống Starbucks vài ly, tận hưởng cuộc sống sang chảnh một tí r ồi lại tính tiếp. Nếu buồn thì sao, buồn thì uống Starbucks, khóc một chập, đi shopping như đi chợ với hàng loạt chiếc túi, quần áo hàng hiệu, đốt ti ền tại bar với tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc r ồi ngủ thì hết buồn. Cuộc sống cứ quanh đi quẩn lại như vậy cho tới khi tôi vượt qua cái độ tuổi “muốn khẳng định mình” đó.

Khi cái sự ngông cu ồng của tuổi 19, 20 bắt đầu nhạt nhòa dần, tôi lại rơi vào tâm trạng chẳng biết mình đang chạy đua vì đi ầu gì. Không hẳn là kiếm ti ền, không hẳn là để khẳng định mình, lúc này tôi mới rơi vào trạng thái hoang mang thực sự. Tôi biết mình thiếu mất tình yêu – Thứ rõ ràng nhất để phân biệt đâu là con người, đâu là một “cỗ máy kiếm ti ền”. Mà tình yêu, cũng chính là thứ suốt khoảng thời gian qua tôi không có được. Khi bận rộn, khi mệt mỏi, tôi không cho phép mình suy nghĩ hay chiêm nghiệm quá nhiều. Vì càng nghĩ thì càng không có lối ra, càng suy tư thì chỉ chuốc thêm tiêu cực vào người. Dù rằng, có lúc nào tôi được hạnh phúc như trên những status, những tấm hình hay như cách trò chuyện của tôi với bạn bè đâu?

Tôi biết mình không yêu thương bản thân như mình từng khẳng định. Có những ngày tôi chỉ chợ măt hai tiếng, thời gian còn lại cho công việc và đi “thảo mai” với các mối quan hệ. Cuộc sống với hai chữ “kiếm ti ền” làm trái tim tôi teo tóp dần đi và cảm xúc thì càng khô héo. Tôi cũng chẳng khích lệ gì mình cả, tôi chỉ suốt ngày giục giã bản thân làm việc như “tự

sát”, ghim thật nhiều “hàng” mỗi hận và đem những “mối thù” ấy đi “trả đũa” từng ngày bằng thành công cá nhân. Đúng là cảm giác ấy không hẳn quá tệ, nhưng cũng chẳng phải là thứ đáng để duy trì, đặc biệt là một đứa con gái 20 luôn tỏ vẻ như rất ổn nhưng lại không ổn tẹo nào.

Và rồi, tôi đã học cách dừng lại.

Tôi mua những món đồ đắt tiền, tôi uống Starbucks nhưng tôi lại không “cảm” được những thứ xa xỉ đó. Tôi biết trái tim mình thuộc về những điều bình dị. Chỉ cần vài phút giây buổi sớm nghe vài bản nhạc, uống tách trà nóng, đọc vài mẫu chuyện trong cuốn sách trong ngày “thất nghiệp” đầu tiên sau khi nghỉ việc, cái cảm giác đó mới hạnh phúc làm sao.

Tôi có hạnh phúc không? Bạn có hạnh phúc không? Tôi vẫn luôn tự hỏi mình câu hỏi đó. Nếu không có tiền, chắc chắn hạnh phúc của chúng ta sẽ không đủ đầy vì tiền mua được đầy đủ vật chất để khiến tinh thần ở vào trạng thái hưởng thụ. Còn nếu có tiền nhưng sức khỏe lại bị bào mòn, trái tim lại héo hon thì cũng chẳng phải là chuyện đáng tự hào. Tôi biết mình đã không tận hưởng cuộc sống mà tôi đang có. Cái hạnh phúc mà tôi kiếm tìm đôi khi chẳng phải xa xôi quá mức, mà lại ở gần ngay trước mắt đến mức tôi đã không nhận ra.

Cũng may là, tôi đã kịp nhìn lại những thứ mà mình đã từng đi quá nhanh mà bỏ lỡ. Nhưng may mắn là thứ nhỏ giọt, thường chỉ đến một lần, còn mấy phần còn lại, vẫn là do bạn tự mình cố gắng chọn lựa, thế thôi!

Ta chưa thể biết mình cần gì khi chưa xác định điều mình thiếu

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Giá như ngày đó, tôi đừng lặng im

Tặng P. và những ngày xưa cũ

Có rất nhiều lần trong đời, tôi tự nhủ bản thân rằng tôi không phải là con của mẹ.

Tôi cho rằng mẹ không hiểu tôi, rằng mẹ quá độc tài, rằng mẹ chỉ muốn tôi làm những đi ầu mà mẹ cho là đúng, rằng mẹ chẳng bao giờ chịu hiểu cảm xúc của tôi.

Từ nhỏ cho đến lớn, tôi không gắn bó với mẹ bằng với ba. Đơn giản vì ba cho tôi những thứ mà tôi có thể cảm nhận được ngay: Ba chở tôi đi chơi khắp chốn, làm tôi chộn rộn với những món quà xinh tươi, luôn lắng nghe và phân tích cho tôi hiểu nhiều đi ầu. Trong khi đó, mẹ thì cứ quanh quẩn bên xó bếp. Mẹ chẳng bao giờ dẫn tôi đi đâu, để mặc tôi học bài mà chẳng chỉ dạy khi tôi gặp khó khăn, thậm chí còn lấy đũa đánh tôi nếu tôi không nghe lời mẹ đi ngủ sớm. Với tôi, lúc ấy, mẹ vừa vô tình, vừa vô hình, là một người phụ nữ mà tôi không tìm thấy bình yên khi ở bên.

Dần dần, tôi lánh xa mẹ. Tôi không chuyện trò, cũng chẳng hỏi han gì công việc của mẹ. Chẳng bao giờ tôi hỏi mẹ có mệt không hay đang nghĩ gì. Tôi chỉ nghĩ đến công việc và những mối quan hệ có lợi ích xung quanh mình. Cho tới lúc tôi ốm đau, bệnh tật mẹ mới có cơ hội chăm sóc tôi và hỏi thăm tôi vài câu. Thế mà đáp lại sự quan tâm ấy, chỉ là vài câu trả lời hờ hững từ phía tôi.

Năm tôi 17 tuổi, bà ngoại mất. Mẹ khóc. Đó là lần đầu tiên tôi thấy mẹ khóc nhiều như thế. Mắt mẹ đỏ hoe, đôi má hồng ửng, cổ họng nấc liên tục. Còn tôi, như một người điên không biết gì, chỉ biết quỳ xuống bên cạnh mẹ. Trước quan tài của bà ngoại, mắt tôi nhắm lại từ lúc nào không hay. Tôi và mẹ, tựa vào vai nhau. Lúc ấy, tôi tự hỏi, nỗi đau ấy, trái tim làm sao chứa trọn?

Thế rồi, kể từ ngày hôm ấy, mối quan hệ với tôi và mẹ tạm khá dần lên. Đôi mắt của mẹ dường như lúc nào cũng đang chờ giây phút được

thả lỏng cảm xúc vậy. Mẹ gồng mình lên mà sống. Mẹ tươi cười như chẳng có gì xảy ra. Mẹ càng bận rộn hơn lúc trước nữa. Mẹ bảo với tôi, quy luật sinh tử là của đời người. Nếu bản thân luôn trong tâm thế nghĩ rằng chẳng bao giờ có đi đâu gì là mãi mãi, thì người ấy sẽ dễ dàng vượt qua nỗi đau và trái tim cũng sẽ dễ lành lặn hơn.

Thời gian thay đổi. Tâm tính đổi thay. Cuộc đời rồi cũng sẽ như mây bay.

Mọi thứ dần trôi qua. Tôi từ quê lên Sài Gòn trọ học đã gần bốn năm. Không có gì thay đổi. Không đi đâu gì xảy ra. Tôi có cảm giác dường như mối quan hệ giữa mẹ và tôi chỉ có thể nhạt nhòa đến thế.

Thế mà, gần đến ngày tốt nghiệp đại học, bỗng một ngày, tôi nhận được một cú điện thoại từ mẹ. Mẹ đang trên đường tới Sài Gòn thăm tôi. Mẹ bảo rằng dạo này tôi sống thế nào, có ổn không, có biết giữ gìn sức khỏe không, có chú ý giữ ấm cổ họng để không ho khàn như trước không? Lúc ấy, tôi đã ậm ừ cho qua mà không biết rằng chỉ vài giây sau đó, tiếng xe kêu “két”, xe đỗ loảng xoảng, tiếng mẹ thất thanh và rồi “tít...tít”...

Kể từ đó, tôi biết mình đã mất tín hiệu của mẹ trong cuộc đời mình. Mãi mãi.

Tôi nhận ra rằng, thời gian chưa bao giờ là minh chứng rõ nét cho một tình yêu. Nó chỉ chứng minh được rằng con người ta đã cố gắng kiên nhẫn ra sao để duy trì mối quan hệ. Với mẹ, tôi đã từng “kiên nhẫn”. “Kiên nhẫn” đến mức để khi mất đi người đã luôn bên cạnh mình, mới thấy mình cần họ đến thế nào.

Giá như ngày đó, tôi đừng lặng im với mẹ.

Giá như ngày đó, mẹ chỉ cần nhìn vào mắt tôi một chút để hiểu tôi.

Thế đã là quá đủ rồi.

Làm người thứ ba, nào đâu dễ thế?

Đây là lần đầu tiên tôi học cách từ bỏ một người.

Một người mà tôi đã từng rất đau lòng khi nhận được lời từ chối, một người mà tôi đã từng rất nhớ nhung mỗi lần bị áp lực công việc, một người mà mỗi lần xem tin nhắn tôi đều mỉm cười, một người mà tôi đã từng trân trọng mọi khoảnh khắc khi ở bên.

Trước giờ, tôi luôn mong mình là người nắm giữ mọi chuyện, luôn phải đi trước người khác một bước, không cho phép mình là “nạn nhân” của bất kỳ mối quan hệ nào. Chính vì thế, lần này, với mối quan hệ không tên này, tôi học cách từ bỏ. Tôi nghĩ, có lẽ đó là cách xử sự lịch sự và tốt nhất cho cả hai.

Chúc anh hạnh phúc. Thật lòng mà nói tôi không mong anh sẽ hạnh phúc hơn tôi đâu. Chỉ là bây giờ, tôi thấy việc cả hai có bước vào cuộc sống của nhau hay không cũng không còn quá quan trọng nữa. Tôi không còn có hứng thú tranh giành anh trong vòng tay của những cô gái khác. Vì đơn giản, tôi nghĩ mình cần một người xứng đáng với cuộc sống của mình hơn.

Anh biết không? Vì khoảng cách xa xôi, mỗi lần gặp rắc rối chuyện gia đình, chuyện bạn bè, mà mới đây là tôi mất đi người thân yêu nhất, và những người bạn mà tôi xem-là-thân-thuộc, tôi cảm thấy rất mệt mỏi khi phải nói lại đi đâu đó với anh để mong anh chia sẻ. Vì đơn giản thôi, tôi chưa đủ bình tĩnh để có thể đối mặt, tâm chưa đủ tĩnh để có thể viết ra. Mà có khi viết ra được những dòng tin nhắn để gửi đến anh, đó là khi tôi đã có thể xử sự mọi thứ một cách trơn tru mất rồi. Tôi cảm thấy anh rất thừa thãi trong cuộc sống của tôi, có may chăng chỉ là để kiếm cơm và tự an ủi rằng anh cũng ở bên tôi, chứ thật sự trong lòng tôi biết rõ một điều rằng, có tôi hay không trong cuộc sống của anh, đi đâu đó cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Anh biết không? Có những ngày công việc đè nặng, có những ngày tôi cần lắm một sự yêu thương vô điều kiện, có những ngày ráng thức khuya để nhắn tin chỉ để gần anh hơn, anh lại chẳng quan tâm điều đó lắm thì phải. Anh nghĩ rằng tôi dễ dàng có được tất cả, và chỉ chúc mừng tôi khi tôi đạt được những thành tích hết như những cư-dân-mạng khác. Con người ta hay nhỉ, chỉ quan tâm kết quả, chẳng hề đoái hoài đến quá trình. Anh có biết rằng tôi làm việc nhiều đến nỗi mất trí như vậy cũng chỉ chứng tỏ với bản thân tôi rằng tôi tốt đẹp hơn anh nghĩ, và cũng vì thế tôi dễ dàng quên anh hơn.

Anh biết không? Chẳng ai là yêu thương vô điều kiện một ai đó. Tôi cũng vậy. Tôi cũng không thể quan tâm anh mãi với tư cách là một người bạn. Anh có biết cái ngày mà tôi bày tỏ tình cảm với anh, tôi cũng biết rằng có một mối quan hệ như cũ là không thể nữa. Và dù rằng, tôi thất bại khi không thể lay chuyển mối quan hệ giữa anh và bạn gái, nhưng tôi vẫn tỏ ra không có gì và đóng vai một người bạn tốt nhất có thể. Đúng là, tôi mệt mỏi thật anh ạ. Làm người thứ ba đâu có dễ dàng như người ta thường nói. Tôi vẫn còn yêu anh sau đó. Nhưng khi biết rằng tôi sẽ mãi chẳng bao giờ có cơ hội, tôi thấy việc nói chuyện với anh mỗi ngày thật là phiền phức, và có cảm giác như là bị anh lợi dụng vậy.

Sau cùng, trong những khoảnh khắc yếu đuối của bản thân, thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ về anh và những khoảnh khắc ngắn ngủi mà hai ta đã từng trải qua. Nhưng tất cả cũng chỉ có vậy thôi. Có thể có một lúc nào đó trong đời anh đã từng yêu tôi, nhưng anh đã không lựa chọn ở bên tôi. Thế nên, tôi để anh hạnh phúc và vui vẻ với những gì anh đang có, vì tôi biết mình sẽ không thể là một thứ hạnh phúc trọn vẹn gì đó mà anh cần.

Cái chết giả

Gửi tặng những ai đã từng sống trong một cái khuôn...

Có một ai đó đã từng nói với tôi rằng: “Cuộc đời này, đừng nên so sánh mình với bất kỳ ai. Đừng tự cho mình là người bất hạnh nhất, cũng đừng nghĩ rằng mình là người gặp nhiều đau khổ nhất”. Những lúc nghĩ lại, tôi đều nhếch mép mỉm cười. Đúng là đời khốn nạn vậy đấy, nhiều lúc muốn buồn cũng không buồn được, muốn bỏ cũng không bỏ được, muốn “cứ là mình” như một nhãn hàng truyền thông nào đó tung hô cũng chẳng phải là chuyện dễ.

Từ lúc còn nhỏ, bố mẹ đã tạo ra một cuộc sống khá dung dị và bình an cho tôi. Bố mẹ tôi đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi. Dù có phản kháng, tôi cũng chưa bao giờ dám làm trái lời họ. Nếu có thì cũng là chuyện nhỏ nhất, chẳng đáng phải bận tâm. Càng ngày, tôi càng quen dần với cuộc sống mơ ước của bố tôi, mẹ tôi. Chẳng biết từ khi nào, tôi đã nghĩ rằng đó là cuộc sống của tôi. Bỏ qua mọi ngông cuồng, bỏ qua mọi ham muốn, đó chính xác là một cuộc sống tàng tàng, nhàn nhạt vô hạn định.

Thế nhưng, cuộc sống đấy không hẳn là không có lúc nào vui. Tôi luôn cố gắng làm việc, cố gắng học tập để đạt được những thành tích tốt nhất cho bố mẹ. Tôi cũng chấp nhận làm công việc mà mình không muốn, thụ hưởng những tư tưởng làm việc không giống nhau giữa tôi và bố mẹ, chỉ để có một cuộc sống mà bố mẹ kỳ vọng. Mọi thứ cũng trở nên êm xuôi, tôi đạt được nhiều thành tích, bố mẹ cũng tỏ rõ thái độ vui mừng với tôi. Công việc là tất cả những gì mà tôi có. Tôi không có bạn bè thân thiết vì không đủ niềm tin vào họ. Tôi không có người yêu vì chẳng ai đủ rộng lượng mà đứng sau khối lượng công việc nhọc nhằn của tôi. Càng cố gắng, tôi càng thấy trống rỗng. Tôi không biết mình sống vì đi đâu gì. Vì bố mẹ, cũng có. Vì tôi, cũng có. Nhưng tất cả đâu chẳng thể là động lực để tôi tiếp tục cuộc sống của mình.

Thế là, tôi bắt đầu tạo cho mình một cái chết giả. Tôi muốn tái sinh cuộc sống của chính mình thêm một lần nữa. Tôi rời bỏ căn nhà chứa những yêu

thương đã từng nuôi sống tôi một thời mà không một lời báo trước. Tôi viện cớ đi Ý du học. Tôi thà sống một cuộc sống khổ cực còn hơn cứ chôn chặt mình trong những suy nghĩ không đâu. Tôi thay đổi cách ăn mặc, làm ở môi trường mà mọi người đều xa lạ, bắt đầu lại từ con số âm. Khi chẳng còn gì để mất, người ta mới trở nên thật sự mạnh mẽ. Cuộc đời hết như một trò đùa, suốt cả tuổi trẻ cống hiến vì công việc, thế mà cuối cùng nhận lại, chẳng là bất cứ điều gì. Yêu thương có đủ nhiều không? Tiền bạc có mang theo được không? Không, tôi tay trắng, chẳng có gì cả. Mọi thứ vẫn cứ như thế trong suốt hơn 25 năm qua.

Sau hơn ba, bốn năm sinh sống tại thành phố lạ với công việc ổn định, tôi trở về thành phố quen thuộc mà tôi sinh sống. Mẹ tôi chết lặng khi nhìn tôi. Bố tôi kiên quyết đuổi tôi ra khỏi nhà. Tất cả đều không chấp nhận những đau thương mà tôi gây ra. Tôi chỉ im lặng chịu trận, vì đó là cuộc sống mà tôi đã lựa chọn. Mẹ nói:

“Mẹ nghĩ rằng mẹ đã cho con hạnh phúc khi sống trên cuộc đời này. Tại sao con lại đối xử với mẹ như thế? Con có biết là mẹ đã đặt hy vọng nhiều vào con như thế nào? Con đã làm mất mọi ước mơ của mẹ rồi!”

“Mẹ à, so với giấc mơ của mẹ, con nghĩ cho bản thân con nhiều hơn. Và đáng lẽ ra, con nên sống vì con nhiều hơn”

“Con đã thay đổi rồi, con không phải là con của mẹ ngày xưa nữa...”

“Mẹ à, chúng ta hãy sống chính trực với bản thân mình đi. Mẹ đặt hy vọng vào con, suy cho cùng cũng để con thực hiện ước mơ của mẹ. Còn con, con muốn sống vì bản thân mình nhiều hơn. Cuộc đời con, chưa bao giờ con được làm theo ý mình muốn”.

“Ừ, mẹ xin lỗi, đáng lẽ mẹ nên sống vì mẹ nhiều hơn...”

Cuộc đời này, tôi vốn dĩ không thích làm đau nhau để mà sống. Nhưng đôi khi, hy sinh và cao thượng chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Tôi đã chết, chết từ lúc rất trẻ để sống cuộc đời của một cái cây khô héo sức sống như người khác kỳ vọng. Dù ích kỷ, dù tàn nhẫn, nhưng cuộc sống này, sống vì bản thân mình để không cảm thấy nuối tiếc một lần được sống, có gì là sai?

Thừa nhận đi, cuộc đời này, đã biết bao nhiêu lần bạn muốn từng thử cái chết giả mà, phải không?

Don't let it go, let it flow

Gửi tặng Tr. và những tháng ngày “bể gãy sừng trâu” của chúng ta...

Có lẽ, “day dứt” là từ ám ảnh cả tuổi trẻ của tôi. Thói quen trùm chăn thật lâu vào mỗi sáng cuối tuần, cắm tai phone vào nghe nhạc, rồi gặm nhấm những sự tiếc nuối trong ký ức ấy là một trong những thói quen thường nhật. Dù tôi biết, đi đâu đó không khiến tôi hết day dứt, cũng chẳng thể nào giúp tôi thoát khỏi nỗi phiền muộn bấy lâu nay.

Tôi đã đánh rơi rất nhiều mối quan hệ tốt đẹp, những con người tuyệt vời trong quá khứ chỉ bởi cái tính sĩ diện, lo nghĩ quá mức của tôi thôi đấy. Bạn thân tôi, và cả những người đàn ông mà tôi yêu quý nhất cũng đã rời xa tôi chỉ vì tôi đã không học cách quan tâm họ. Tôi cho rằng họ không thuộc về thế giới của tôi. Có lẽ, trong cuộc sống này, không có gì độc ác và lạnh lùng hơn là không cho người khác có quyền bước vào trái tim mình, dù với bất kỳ giá nào.

Mùa hè năm tôi 15 tuổi, tôi quen một cô bạn qua blog Yahoo!360. Trò chuyện một hồi, chúng tôi nhận ra cả hai cũng không ở xa nhau lắm, chỉ cách có vài con phố mà thôi. Ngày ấy, tôi hạnh phúc lắm, vì tôi vốn dĩ không có nhiều bạn, nay lại tìm một người bạn tâm đầu ý hợp như thế này, còn gì là tuyệt vời hơn? Thế nhưng, cuộc sống vốn dĩ chẳng bao giờ dễ dàng. Vào kỳ thi chuyển cấp, mỗi người chúng tôi chọn một môi trường học tập riêng cho mình, nhưng vẫn cứ tiếp tục duy trì mối quan hệ “ảo” ấy.

Thế mà, vào đầu học kỳ hai của năm tôi học cấp ba, cô ấy chuyển sang trường tôi học. Tôi nhận ra cô ấy qua những bức hình selfie lung linh không khác ngoài đời là mấy. Khởi phải nói, chúng tôi mừng mừng tủi tủi thế nào khi gặp nhau. Càng ngày, chúng tôi càng thân thiết với nhau đến mức kỳ lạ. Chúng tôi thích đến những quán cà phê quen thuộc cùng nhau, thích tâm sự về ước mơ tương lai, chẳng hạn như cô ấy muốn du học Thụy Sĩ, trong khi tôi quyết chí ở lại Việt Nam với sự nghiệp viết lách của mình. Ban đầu, tôi cũng không nghĩ mối quan hệ này lại có thể trở nên

thân thiết đến như thế. Nhưng rồi, mọi thứ lại đến như một cái duyên, một sợi dây nối dài, chẳng biết bao giờ mới là điểm dừng...

Em không là ai cả, nhưng không có nghĩa em chẳng là gì cả!

- Cứ cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Mặc dù chúng tôi chơi rất thân với nhau, và thường bị chọc ghẹo là “cặp đôi les”, nhưng thực tế, mỗi đứa đều có một hình mẫu người yêu lý tưởng của riêng mình. Thật tình cờ, cả hai chúng tôi đều thích người đàn ông có nụ cười “tỏa nắng”, trắng trẻo, biết quan tâm và tốt bụng tới mọi người. Và còn định mệnh hơn nữa là, cái ngày mà cô ấy khoe hình ảnh người yêu cô ấy trong điện thoại, đó lại chính là người mà tôi... thầm thương bấy lâu nay.

Cô ấy kể rằng, đó là một chàng trai rất tốt bụng, rất biết cách yêu thương cô ấy. Anh ta trưởng thành, chín chắn và biết suy nghĩ vì người khác. Quả thật, tôi mừng cho cô ấy. Nhưng trong thâm tâm, tôi vẫn có một cái cảm giác gì đó rất khó chịu, giống như một cô bé đang tung tăng chạy dọc trên đường, và bỗng dưng phát hiện cuối đường đã là ngõ cụt mất rồi.

Kể từ ngày hôm ấy, dù vẫn còn trò chuyện và tiếp xúc với nhau mỗi ngày, nhưng tôi có cảm giác như mình có nghĩa vụ phải đi gặp cô ấy hằng ngày vậy. Có lẽ, cô ấy cũng cảm nhận được sự lạnh nhạt và vô tâm từ tôi, dù rằng cô ấy chẳng hiểu lý do vì sao tôi lại làm vậy. Tôi không nói. Cô ấy không biết. Sinh nhật cô ấy – tôi cũng cáo bệnh không đến chúc mừng.

Chừng một năm sau, cô ấy chia tay người mà tôi đã-từng-yêu-tha-thiết, quen biết với một người lớn hơn cô ấy sáu tuổi. Lúc ấy, tôi đã trách móc cô ấy rất nhiều, tại sao cô ấy lại có thể quên tình cảm sâu nặng nhanh đến như vậy? Thế nhưng, tôi chưa kịp gặp cô ấy thì mọi thứ dường như đã đi theo một quỹ đạo khác. Trong một lần cô và bạn trai mới đi du lịch cùng nhau bằng xe máy, cô ấy đã gặp phải tai nạn giao thông và chẳng may

không thể qua khỏi. Và thế là, tôi biết, tôi đã mất đi người bạn này mãi mãi, mà chưa kịp nói lời từ biệt.

Ngày đến đưa tang cô ấy, tôi khóc nức nở hết như một đứa trẻ. Về ngoài lạnh lùng bấy lâu cũng đến lúc phải rũ bỏ. Người-tôi-đã-từng-yêu cũng chẳng thể kiềm chế giọt nước mắt. Còn người bạn trai hơn sáu tuổi của cô ấy thì chẳng đủ can đảm để nhìn lại những gì đã trải qua. Tôi biết, tôi là một con khốn ích kỷ khi chỉ biết nghĩ đến cảm xúc của bản thân. Tôi sẽ chẳng quan tâm vào đi đâu gì khi biết chúng không thể thuộc về mình. Tôi không cần xin bất cứ ân huệ nào của thời gian... Tôi chỉ mong rằng, khi tất cả đã trôi qua, những sự day dứt này cũng đừng kéo dài thêm nữa.

Mấy ai dự đoán được, nụ cười hôm nay, cái nắm tay và cái ôm tròn đầy tại khoảnh khắc này lại là lần cuối?

Hẳn là ngày hôm nay trời còn khá xanh, nhưng sao tôi vẫn có cảm giác bị cả thế giới bỏ mặc đến đau lòng.

Tạm biệt kí ức ngọt ngào đã từng

Thôi thì, những yêu thương này, hãy để gió sương phủ mờ hết đi...

Sáng nay, tôi soi gương. Tôi nhìn vào gương thì đã thấy tóc mình vương vài sợi bạc. Cũng đúng thôi, tôi đã suy nghĩ quá nhiều, làm việc như một người điên, nhan sắc và tóc tai mà không tàn phai thì cũng là chuyện lạ.

Trước khi đi làm như thường lệ, tôi nhìn lên bàn làm việc, và thấy khung ảnh của em, chú chó – người bạn thân thiết nhất của tôi suốt 14 năm. Tôi mỉm cười, em đã đi về một phương trời nào đó xa lắm rồi. Những ngày tháng tuổi mới lớn, mỗi khi có chuyện gì không vui, tôi đều có em an ủi bên cạnh. Còn bây giờ, tôi phải tự học cách đứng lên một mình. Vì em cũng đã đến lúc trở về với thế giới riêng của mình. Em đã đến bên tôi từ khi tôi còn là một cô nhóc chín tuổi, rời khỏi tôi khi tôi 21 tuổi – đủ mạnh mẽ để gắng gượng với hai chữ mang tên “dòng đời”.

Vốn dĩ sống trong một môi trường đầy đủ vật chất, được đi học, được thưởng thức những món ngon mà bản thân mình mong muốn, có lẽ đi đâu tôi thiếu thốn duy nhất là tình thương của những người thân xung quanh. Ba mẹ tôi bận đi làm xa, còn chị em chúng tôi thì lại chẳng thể hòa hợp. Hơn nữa, ai cũng bận rộn với những công việc riêng của mình. Thấy vậy, ba đã mua cho tôi một chú chó nhỏ để làm bạn đường cùng tôi. Tôi đặt tên em là Bé Đen. Tôi xem em như một món quà quý giá nhất đời mình, và là thành viên không thể thiếu trong gia đình.

Ngày còn thơ bé, mỗi lần bị bạn bè bắt nạt, gặp chuyện không vui, tôi đều có em để chia sẻ mọi buồn vui. Dù em không nói được, em chỉ nhìn tôi và cố làm đủ trò để khiến người chủ vui, tôi vẫn tin rằng em có thể đồng cảm với tôi, hoặc ít nhất là bản thân mình tự đánh lừa mình như thế cũng được. Sự cô lập của những người xung quanh khiến tôi tin rằng chỉ có em mới là người bạn tốt nhất cuộc đời mình. Em cứ đồng hành với tôi mãi như thế. Bởi vốn dĩ là người hướng nội, tôi khó có thể thông cảm với cảm xúc của ai, kể cả bộc lộ tình cảm của chính mình. Nếu không có chú chó nhỏ ấy, có

lẽ tôi sẽ không thể được lí lắc năng động như ngày hôm nay, mà có khi lại trở thành một cô gái mắc bệnh trầm cảm từ lúc nào không hay.

Đến một ngày, tôi rời xa quê và bước lên Sài Gòn trọ học, đi đâu đó đồng nghĩa là tôi cũng phải rời xa em. Khi tôi vừa mới chập chững bước vào đời, khi bắt đầu nếm trải mùi vị cay đắng của cuộc sống nơi công sở, khi trái tim bắt đầu lạc nhịp vì một ai đó và bị tổn thương bởi những lời từ chối tình yêu, tôi đâu khóc, nhưng vẫn luôn tin rằng có em ở bên cạnh. Tôi chỉ chờ chực những lúc về quê vào cuối tuần, tôi sẽ lại được xoa đầu em và tin rằng ngày mai sẽ ổn hơn, ngày mai chuyện sẽ khác. Có lẽ, đi đâu quý giá nhất trong cuộc đời là luôn có được một ai đó để dựa vào, một đi đâu gì đó để hy vọng. Em không chỉ đơn thuần là một chú chó, mà còn là người bạn để tôi có thể tin tưởng, cái đi đâu mà tôi khó có thể làm với bất cứ một “người” nào.

Nhưng rồi, sau bao biến cố, theo thời gian, chú chó nhỏ của tôi vẫn buộc phải ra đi. Tôi nhớ đó là một ngày mình rất bận rộn, phải theo đuổi rất nhiều sự kiện ở nơi làm việc, phải xử lý rất nhiều công chuyện. Thế mà, hôm đó, tôi vẫn chẳng có cảm xúc gì. Đường như linh cảm có chuyện chẳng lành, tôi gọi điện về cho mẹ. Và tôi, lại là người cuối cùng biết tin em đã rời xa mình. 14 năm em đồng hành cùng tôi, cuối cùng cũng đã đến ngày kết thúc. Thời gian em ở bên tôi cũng chỉ từng ấy mà thôi, nhưng những kỷ niệm giữa tôi và em – như hai người bạn thì sẽ theo suốt cả cuộc đời.

Sau tất cả, nhìn vào gương, bôi trát tí phấn son lên mặt, tôi cười khẩy khi nghĩ rằng, à, cuối cùng thì mình cũng đã đến lúc già đi. Đã đến lúc tôi cần và phải giống như bao người khác. Đi qua thanh xuân, lao vào cuộc sống và chiến đấu với những khó khăn, để rồi sẽ có một ngày nhìn ngắm và chiêm nghiệm về những gì mà mình đã đi qua.

Không ai có thể bé bỏng mãi được. Cũng không ai có thể chôn vùi mình mãi trong nỗi buồn để mà sống được.

Tạm biệt những ký ức đã từng, tạm biệt những thương yêu giữa hai tâm hồn đồng điệu thực sự.

Hóa ra, có những tình bạn bất chấp cả thời gian, không gian và cả dòng
loại.

Đã từng cố gắng vì nhau!

Có những ngày, khi quay đầu nhìn lại, chợt nhận ra mình không hiểu người đó như mình nghĩ. Cái gọi là “sống thật”, là “con người thật” vốn dĩ luôn tàn nhẫn và khác biệt với những gì mà chúng ta đang trông thấy.

Cách đây hai năm, trong một lần đi công tác từ Sài Gòn ra Hà Nội, tôi tình cờ quen biết một người anh lớn hơn mình năm tuổi. Dù ban đầu gặp mặt chỉ là đối tác làm việc và ký kết hợp đồng, nhưng không biết là vì một mối nhân duyên hay là một lực hút vô hình nào đó, tôi dễ dàng tâm sự và chia sẻ với anh mọi điều, kể cái gọi là “con người thật” của tôi.

Trước đây, tôi tự nhủ mình biết điểm yếu của con người là luôn trông chờ ai đó để đặt niềm tin, nên tôi luôn nghĩ mình sống mà chẳng cần tin một ai cũng được. Với anh, tôi cũng đối xử như vậy. Thế nhưng, chẳng hiểu sao, sau một hồi tâm sự những câu chuyện tình yêu thầm phào của buổi đầu gặp mặt, tôi lại có thể nói chuyện với anh theo kiểu đúng với suy nghĩ thật của mình.

Thực chất, cuộc sống của tôi không chỉ bao gồm chuyện tình cảm. Cuộc sống này rộng lớn hơn nhiều, bạn cần phải kiếm tiền, cần phải đi làm, cần phải nuôi sống bản thân và gia đình của bạn nữa. Tình cảm không phải là lí do duy nhất để bạn sống. Vì trên đời này còn tồn tại một thứ mang tên “trách nhiệm”. Thế là, vào một ngày có dịp gặp lại anh tại Sài Gòn, bao nhiêu tủ nhục, bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu lo toan của một cô bé mới 20 vào đời, tôi đã nói toẹt ra hết với anh trong một lần đi bar. Biết rằng chưa chắc anh có thể giúp gì cho tôi, nhưng tôi biết điều đó sẽ khá khâm hơn là chia sẻ với một người quen. Vì biết đâu, họ có thể xa lánh khi biết tôi tính toán và lo lắng nhiều đến như vậy. Và cũng có thể là, rồi có một ngày họ sẽ rời xa tôi cũng nên.

Sau một hồi tôi kể về mình, tôi hỏi anh có “sợ” tôi không. Anh nói rằng đó cũng là chuyện bình thường giữa thời buổi nhộn nhạo này. Sau đó anh kể cho tôi nghe câu chuyện về “chị dâu” của anh – Và cũng là người phụ nữ mà anh đã từng yêu ba năm trước đó. Nếu theo như mô tả của anh, tôi biết

đó là một người con gái thật đẹp, nét na, thùỵ mị và đúng “chuẩn” để làm vợ. Chị ấy kết hôn với anh trai của anh được năm năm. Thế nhưng chẳng may anh trai anh lại đoản mệnh, gặp tai nạn giao thông và không qua khỏi, để chị lại với đứa con còn nheo nhóc. Dẫu vậy, chị vẫn còn gia đình của chồng, còn anh quan tâm lo lắng, dù không còn chồng chăm sóc cho mình nữa.

Biết chị dâu cô đơn, vẫn còn thương người cho dù chức danh “người yêu” đã không còn như ngày xưa, anh vẫn quan tâm và chăm sóc chị ấy như đúng bốn phận là một người bạn, một người “em chồng”. Và rồi, anh phát hiện ra “chị dâu” không “ngoan ngoãn” như mình tưởng. Đó không phải là người con gái anh biết cách đây tám năm, cũng không phải là người phụ nữ năm năm sống cùng anh trai của anh sau này, mà là một người “sống thật” với tính cách của mình.

Chị biết đi bar, biết hút thuốc, thích xăm mình, thích nói chuyện phiếm, ưa chửi bậy và chán ngán phong cách ăn mặc như những “quý bà công sở” ăn mặc nhằm chán thấy nhan nhản ngoài đường. Anh bảo chẳng biết có lẽ do anh tự cho rằng mình hiểu cô ấy hay không, hay vì cô ấy muốn giấu. Lúc đó “chị dâu” anh cười bảo: “Chẳng qua vì sống cùng nhau, có những thứ mà tôi không thể thể hiện được. Và cũng không muốn thể hiện. Phận làm dâu, nhường nhịn vì chồng, để có một gia đình hạnh phúc, hy sinh một chút cũng có đáng là bao”. Có lẽ, trong một mối quan hệ, nếu không có một sự hy sinh nào từ phía ta hoặc phía đối phương, có lẽ sẽ chẳng bao giờ có kết quả.

Thành công, không phải là đánh mất bản thân để có được sự nghiệp vững chắc cho người ta thấy, mà là hạnh phúc với những gì mình đã làm.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Khi anh kể chuyện xong, cũng là lúc đồng hồ điểm 0 giờ. Đêm hôm ấy, tôi nhìn anh qua ánh sáng của đèn bar, chợt thấy tóc anh đã vương vài sợi bạc.

Tôi chẳng dám trêu anh già, chỉ cười rằng sợ đến lúc hai đứa ở bên nhau thì có lẽ tóc anh cũng đã bạc trắng vì người khác mất rồi.

Đi qua thanh xuân, lao vào cuộc sống, đôi khi cũng chỉ muốn ngồi cùng nhau một lúc, chiêm nghiệm về những gì đã trôi qua với một-người-nào-đó-mà-mình-đã-từng-yêu-thương, thế thôi cũng quá đủ rồi.

Suy cho cùng, chúng ta đã từng có những lúc vì một ai đó mà cố gắng thay đổi. Dẫu chẳng biết là mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn hay dẫu xấu đi, ta chỉ biết chắc rằng, người đó đã từng ở một vị trí mãi không thể thay thế trong trái tim mình.

Đời có mấy khi mà dành thời gian cho những đờn đau làm gì!

Em ạ! Thừa nhận đi! Có phải cái kiểu sống khó nhất trên đời này là sống như người bình thường, khi vui buồn, tiếc giận đều hiện rõ qua nét mặt? Người ta vẫn thường lựa chọn cách sống như một kẻ điên để không ai thấy được cảm xúc của mình, để biết bản thân mình không yếu đuối, để luôn khiến những người xung quanh cảm thấy vui.

Nhưng có một điều thế này em ạ, em chẳng cần phải làm lớn vấn đề lên cả. Nếu em yêu thương một ai đó nhưng họ chẳng thèm đáp lại, mà còn nỗ lực giết chết tình cảm ấy, em cứ bình thản mà sống rồi để thời gian chứng minh tất cả. Lời nói hay hành động, vốn dĩ chẳng tin được đâu. Em đừng tìm cho mình một ai đó thay thế, vì người đó không đáng để em tự giày vò như vậy. Em đâu cần hai trái tim mới sống được, bao nhiêu năm em vẫn độc bước và vẫn thoải mái cơ mà. Em cũng đừng tìm cách trả thù cái người trờ trên ấy, vì em làm gì có nhiều thời gian đến như vậy? Cuộc sống của em em còn chưa lo hết, huống hồ phải lo nghĩ cho cái người không biết quý trọng tình cảm của em làm gì?

Những người lướt qua đời em, nhất là những ai khiến em rơi nước mắt vì họ mỗi khi họ xuất hiện, thực sự họ sẽ chỉ làm khổ em mà thôi. Hãy mỉm cười khi thấy họ vì họ dạy em biết yêu lấy bản thân em và những người thân đang ở cạnh em hơn nữa. Suy cho cùng, chẳng có tình yêu nào là tất cả, cũng chẳng ai vì em mà hy sinh tất cả. Có những quy luật em đâu biết mà. Như kiểu, nếu ai yêu em bằng cái nhìn đầu tiên thì cũng đâu vì ngoại hình, nếu không vì điều đó thì cũng là vì yêu cái vỏ bọc mà em cố tỏ ra. Mấy ai chấp nhận được thực tế đâu em nhỉ? Người ta chỉ thích nghe những gì muốn nghe, thích thấy những điều họ muốn thấy.

Đàn ông họ có những nét giống nhau. Họ có thể dễ dàng có tình cảm với người mới quen, để rồi quên hết những gì đẹp đẽ mà họ đang có với người phụ nữ bấy lâu nay ở bên họ. Cái quan trọng là em chấp nhận được đến

đâu, có nhận ra đó chỉ là tình cảm thoáng qua hay là “tình yêu sét đánh”, chỉ vì em là người khóa lớp vị trí lúc họ cô đơn hay không mà thôi.

Tình yêu tuổi trẻ hay những thứ na ná như thế, dù em có phải trải qua rất nhiều lần hay chỉ vô tình bắt gặp, luôn để lại cho em nhiều bài học. Nếu sự mơ mộng có thể làm em vui thích, nếu những tiếng chửi có thể khiến em thỏa mãn, nếu sự im lặng có thể khiến em bình thản, em hãy làm những gì em muốn để buông bỏ những yêu thương không thuộc về mình.

Ai rồi cũng phải lớn lên. Yêu một người không sai, nhưng yêu một người không xứng đáng và vốn dĩ không thuộc về em, thì hãy để họ rời xa em, em ạ. Hãy chỉ chọn những gì luôn khiến em mỉm cười và học cách nhìn khác đi về cuộc sống. Niềm nở với những người xung quanh như là tính cách, luôn mỉm cười, dù cho có té đau đến đâu. Người trưởng thành thật sự sẽ chọn cuộc sống đơn giản lắm. Đời có bao lâu mà phải dành thời gian cho những đốn đau làm gì.

Vì sao em cứ mãi nhìn về tương lai?

Có những ngày chỉ muốn dừng chân lại, nhắm mắt lại và buông một nụ cười “làm hòa”...

Có những ngày chợt nhận ra con tim mình đã quá mệt mỏi để chứa chấp thêm một ai đó. Dù người đó có tốt đến đâu, có đối xử ngọt ngào đến đâu, có nói những lời hay ho đến đâu, thì lúc nào tôi cũng cảm thấy giống giống với một diễn viên của bộ phim nào đó.

Vì nghĩ rằng mọi thứ là tùy duyên nên tôi cứ bình tĩnh sống. Và cho dù duyên mãi chẳng đến thì tôi cũng sẽ coi đó là tự nhiên vậy!

Tôi không thích so sánh những gì đang có với những gì đã qua. Có người đã từng hỏi vì sao lúc nào tôi cũng nhìn về tương lai, sao không nhìn lại những thứ đã có và sao không sống cho hiện tại? Lúc đó, tôi bật cười trả lời rằng, trong tình yêu, tôi không tin vào lời nói hay hành động. Với tôi, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Là trưởng thành hay chưa đủ, là dục vọng hay tình yêu, mọi băn khoăn rồi cũng sẽ rõ ràng như ánh sáng.

Chỉ có một điều tệ nhất là, khi bình tĩnh với mọi thứ đang xảy ra, khi không còn cảm thấy đủ ngạc nhiên với những cảm xúc mà tình yêu mang lại, đó là khi bạn nhận ra thứ tình cảm thiêng liêng đó không là thứ nhất thiết phải có trong cuộc đời mình nữa. Chỉ đơn giản là chuyện gì đến sẽ đến, tình yêu có tính toán thì khó có thể trở nên đẹp đẽ.

Tóm gọn lại, tôi sợ hãi con người

Năm 18 tuổi, tôi đã bắt đầu thử nghiệm cuộc sống nơi công sở. Dĩ nhiên, đây không phải là công ty đầu tiên tôi làm việc, nếu tính theo kiểu làm cộng tác viên này nọ từ những năm còn mài đũng quần ở trường trung học.

Ban đầu, mục đích của tôi đi làm là để tiến gần tới ước mơ của mình hơn. Hằng ngày báo chí vẫn thường làm tôi nao núng theo kiểu giật tit: “18 tuổi lương nghìn đô”, “Bỏ học đại học làm ông chủ ở tuổi 18”. Tôi không thể giậm chân tại chỗ và nhìn bạn bè của mình tiến dần từng ngày. Nhiệt huyết của một đứa con gái tham vọng không cho phép tôi chôn chân ở giảng đường đại học như thế. Nhàm chán, vô vị lắm và hết như một đứa trẻ to xác “ăn không ngอิ่ม”.

Lại nhắc đến chuyện nơi công sở, tôi chấp nhận vào làm thực tập không công tại một công ty quảng cáo danh tiếng. Thực ra, cũng không có ai ủng hộ tôi đi làm một cách thiếu nghiêm túc như thế này cả. Bố mẹ tôi nói rằng họ có thể chu cấp đủ cho tôi ngay cả khi tôi đi làm, chị tôi bảo nếu thiếu tiền thì cứ hỏi xin chị. Thế nhưng, tôi không muốn cuộc sống của tôi sẽ chỉ tiêu xài 500.000 đồng trong vòng một tuần như thế mãi nữa. Tôi cũng có đam mê, cũng muốn định hình phong cách của mình, thế nhưng, khi đó tôi nghĩ phải có tiền bạn mới tự tin sống theo cách mình muốn, cũng như khiến cuộc sống của mình trở nên thoải mái hơn được.

Khoảng thời gian thực tập tại công ty đầu tiên khiến tôi hết sức hạnh phúc. Không chỉ về tình bạn, tình đồng nghiệp mà còn ở những điều cơ bản về cuộc sống mà tôi học được khi vừa mới bước chân ra đời. Và cũng từ đó mà tôi mất dần niềm tin vào con người.

Năm đó, tôi xuất bản cuốn sách đầu tay của mình, một người chị – một Facebooker khá nổi tiếng chuyên viết về đề tài mẹ và bé, và cũng là đồng nghiệp của tôi, đã mua cuốn sách của tôi, xin chữ ký tặng của tôi và vứt thẳng vào trong ngăn tủ, chẳng thèm đọc một dòng.

Năm đó, tôi quen một người anh trong công ty. Không phải yêu, chỉ đơn thuần là anh tán tỉnh tôi. Nhưng không thành công. Không chỉ vì tôi không thể tìm ra trong tận đáy lòng một chút tình cảm nào với anh, mà còn vì bởi anh có thể “lên giường” với bất kỳ người con gái nào ngay từ lần gặp đầu tiên, Bản thân tôi, suy cho cùng cũng chỉ là một lựa chọn dự bị khi anh không còn phương án nào khác.

Trong buổi tiệc chia tay công ty, tôi chăm chú ngắm nhìn từng khuôn mặt của mỗi thành viên trong công ty, thắc mắc rằng liệu sau này tôi có thể sẽ gặp được những con người đối xử tốt với tôi – Ít nhất là ở vẻ bên ngoài như thế này?

Thật không dễ khẳng định chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng rồi, tôi cũng đã khác ngày xưa ấy. Tôi quyết định tiếp tục làm ở công ty một thời gian bằng tất cả nhiệt huyết của mình, và những gì tôi nhận lại không chỉ là kiến thức, mà còn là yêu thương và tổn thương. Khoảng thời gian sau đó, tôi không còn cười nữa, tôi thu mình lại, sợ gặp gỡ, sợ kết bạn, sợ tổn thương. Tóm gọn lại, tôi sợ hãi con người.

Lúc đó và thậm chí trong một số trường hợp hiện tại, tôi sống theo quan niệm: “Keep your friend close, but your enemy closer”. Không có bạn bè nơi công sở, nơi đó chỉ tồn tại sự nghiệp. Sự cẩn trọng: Cẩn thận và thận trọng vẫn luôn là thứ được ưu tiên hàng đầu.

Thế nhưng, tôi hiểu, cuộc sống này, mỗi ngày ta thức dậy, bước ra khỏi nhà là phải đối diện với cả thế giới. Người tốt, người xấu, người quen, người lạ,... Những mưu mô tính toán hay giả dối khó lường, đâu phải chỉ có ở trong phim. Mà xấu tốt đâu cũng là do góc nhìn, trắng hay đen là hai mặt luôn tồn tại, mọi thứ có thể bắt đầu lại biết đâu chỉ vì một sự khác biệt.

Cuộc đời là hệ quả nối tiếp nhau của một chuỗi những sự lựa chọn. Không ai thất bại một mình, không ai thành công một mình, không ai tự đứng tốt với bạn, cũng chẳng ai tự đứng chơi xấu bạn. Điều đó không đồng nghĩa với việc bạn sống tốt mà gặp điều may mắn hay bạn làm gì sai mà phải gặp những điều oan trái, chỉ là bạn đã lỡ lầm tin vào một ai đó mà, ngay cả khi đó là những người cận kề nhất. Dù bạn có tìm hiểu kỹ, dù bạn có cố tình thử nghiệm, dù bạn nhận được sự thất vọng hay nỗi đau đớn, cũng chỉ là những tổn thương trên con đường trưởng thành mà thôi. Tin tôi đi, đó

chỉ là số ít t ền tại trong những người mà bạn yêu thương, hãy chấp nhận và đừng bao giờ khóa cửa trái tim mình lại. Cuộc sống ngắn ngủi lắm, đừng chỉ vì một con sóng nhỏ mà bỏ khám phá cả đại dương, phải không?

Hôm nay, em lại trễ hẹn!

Tôi vốn không phải là người quá khắt khe về mặt giờ giấc, cũng không quá quan tâm đến việc tôi hay người khác đến trễ hẹn 5 phút hay 15 phút. Tuy nhiên, trong cuộc sống, có những thời điểm mà tôi không thể trễ giờ như đến lớp đúng giờ, có mặt trong mọi kỳ thi, gặp đối tác và ký hợp đồng quan trọng. Nói chung những việc liên quan tới công việc, cơ hội, tôi mới cố gắng hết sức để ghi nhớ thời gian, chứ chẳng thực sự quan tâm đến thời gian là gì.

Và thế là, tôi vẫn tự cho mình cái quyền đến trễ bất cứ khi nào tôi muốn với người thân, người yêu, bạn bè. Tôi “trễ hẹn” với những lời hứa, những lời đề nghị giúp đỡ hay chỉ đơn giản là những buổi gặp mặt yêu thương. Vì tôi cho rằng, họ hiểu tôi, và đi đâu đó không thực sự quan trọng. Tôi có thể xin lỗi họ, rồi lại bắt đầu lại từ đầu. Tôi cho rằng sự vô kỷ luật của tôi là đi đâu ngẫu nhiên, người ta có “nghĩa vụ” phải chấp nhận đi đâu đó, mặc họ đồng ý hay không. Có lẽ do tôi nghĩ rằng họ sẽ luôn ở trong tầm với của mình, sẽ không bao giờ rời xa mình, mà không nhận ra một đi đâu rằng thời gian đã trôi qua thì sẽ không lấy lại được nữa.

Sự sơ suất bao giờ cũng có thể tha thứ, nhưng thói quen xấu thì không. Tôi đã lập cho mình cái tính “trễ hẹn” như thế. Đó là lý do vì sao mà trong mọi mối quan hệ, tôi luôn là người cuối cùng biết chuyện gì đang xảy ra. Người ta vẫn thường nói: “First come, first serve” mà. Chúng giống như việc, tôi là người cuối cùng biết tin bà ngoại mất, là người duy nhất xem lại những bức ảnh khoảnh khắc cuối cùng của chú chó – người bạn đường 14 năm duy nhất của tôi, và tôi cũng là người duy nhất còn muốn níu kéo lại một tình yêu đã mất dù anh đã từ bỏ mối quan hệ từ rất lâu rồi.

Trong bất kỳ mối quan hệ nào, thời gian vốn dĩ không phải là đi đâu quyết định, nhưng không phải ai cũng đủ kiên nhẫn để chờ đợi bạn. Chẳng hạn như trong tình yêu, khi người ấy đã chờ đợi đủ lâu và đủ “chín” mà vẫn không thấy bạn hồi đáp, họ sẽ hoang mang về tình cảm của mình. Chờ quá lâu mà vẫn cứ chờ, chẳng phải là do người ngu si, ngớ ngẩn hay điên dại vì ta, mà chỉ là sự cố chấp của bản thân họ. Còn khi người đã quyết định từ

bỏ ta, đó chẳng là do người bị “leo cây”, mà chỉ bởi họ cho rằng ta đã chẳng còn xứng đáng với sự trân trọng của họ nữa.

Đừng để bản thân mình “trễ hẹn”, đừng xem thường những gì bàn tay bạn đang nắm bắt được, vì biết đâu, bạn đã bỏ lỡ những yêu thương quý giá nhất trong đời.

Những ngày yêu hời hợt

Hồi năm 17 tuổi, lúc mới thoáng thấy trái tim mình rung động, tôi cứ nghĩ rằng việc chờ đợi một ai đó mãi rồi cũng sẽ có ngày được đáp lại. Cái sự mộng mơ đến cỡ chấp đó khiến tôi nghĩ rằng dù tôi và người ấy có lối đi riêng, thì sau tất cả, cả hai cũng sẽ lại trở về bên nhau.

Nhưng không...

Thực tế là, ngay từ cái khoảnh khắc để mỗi người tự đi một con đường ấy, tôi cũng đã lạc mất người đàn ông đầu tiên. Người đã dạy tôi hiểu thế nào là yêu thương một người.

Sau này, khi có quen thêm nhiều người nữa, có đi thêm những đoạn đường dài cùng nhau nữa, tôi mới cảm thấy việc xa cách nhau cũng không đến nỗi tồi tệ như mình tưởng tượng. Nhưng mọi thứ lại trở nên nhạt nhẽo hơn hẳn. Nhiều khi tôi cũng muốn yêu nồng huyệt như ngày mới quen, muốn nhớ như ngày nói lời chia xa, muốn cố gắng để mối quan hệ này có thể tồn tại, nhưng chẳng hiểu sao mọi thứ lại bỗng chốc hóa nhạt nhòa.

Người cười cùng ta thì nhiều, người khóc cùng ta thì ít, quá khứ cứ mãi đeo bám, hiện tại lại có quá nhiều mối lo. Thế giới này, là thực hay là mơ?

- Cứ cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Trong khoảng thời gian yêu đương hời hợt đó, có những ngày tôi thấy mình rộng lượng đến lạ. Tôi tưởng mình trưởng thành hơn. Tôi không than phiền, oán trách về những gì mà đối phương gây ra cho mình. Tôi cứ ngỡ là mình thay đổi, là do mình đã trở nên bình tĩnh và lặng yên trước những gì gọi là “sóng gió”. Sau cùng, tôi chợt nhận ra chẳng phải do tôi tốt đẹp lên hơn bao nhiêu, mà chỉ bởi vì tôi cảm thấy mình đầy tội lỗi. Tội lỗi

vì đã chẳng thật sự yêu một người, tội lỗi vì đã quá hời hợt với những quan tâm, tội lỗi vì đã cho rằng mọi thứ vẫn sẽ ở đó để đợi tôi.

Tôi biết, khi hiện tại không còn đẹp hay mộng mơ như những ngày đầu, chúng ta đều muốn quay ngược lại thời gian để có thể làm thay đổi mọi chuyện. Nhưng ngay cả khi quay trở lại được rồi, tư duy ta vẫn thế, ta vẫn sẽ lựa chọn như thế. Ta sẽ không thể tránh gặp nhau, không làm chuyện gì liên quan đến nhau. Có những người sinh ra để đến bên ta trong cuộc đời này, dù khiến ta hạnh phúc hay đau khổ, suy cho cùng cũng là một sự sắp đặt định mệnh của trò chơi cuộc đời. Nếu cứ tiếp tục để quá khứ giày vò, thì đó là lỗi của ta chứ chẳng phải do cuộc đời mà ta đang sống nữa.

Vẫn còn giữ mãi hình bóng của người mình yêu dù chẳng có lời hỏi đáp, bỏ ngoài mắt những yêu thương mờ nhạt của người có tình cảm với mình, không hẳn là do ta ngu si hay ngớ ngẩn, mà chỉ là ta đã quá cố chấp thôi. Mà nếu cứ mãi như vậy, liệu có đáng không?

Vì ngôn từ còn sắc hơn dao kéo

Người ta thường nói: “Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói”. Tôi biết, ngôn từ là thứ sắc hơn dao kéo, có thể thay đổi cuộc sống của một con người và mức độ sát thương của ngôn từ cũng chẳng thể đo đếm nổi.

Tiếc thay, cả tôi, cả bạn, đều sử dụng ngôn từ hằng ngày. Không ai có thể giao tiếp với người khác mà không nói, không viết, trừ phi chúng ta không được Thượng Đế ban cho khả năng đó. Ngôn từ có thể là khởi đầu cho những tin nhắn tình cảm mới chớm, ngôn từ có thể mang những yêu thương xa lạ bất giác gần nhau, và ngôn từ cũng là thứ khiến mọi đau đớn vỡ òa.

Lúc mới yêu, tôi thường im lặng. Im lặng là thứ tôi có thể làm giỏi nhất, và cũng là khởi đầu cho tình yêu của hai chúng tôi. Anh bảo anh yêu tôi vì tôi biết lắng nghe, không khuyên anh phải làm gì, không “dạy” anh phải làm điều gì, cũng không trách cứ anh vì sao anh lại làm thế. Anh bảo chuyện gì cũng đều có lý do của nó. Cứ đặt mình vào vị trí của người khác, bạn mới thấu hiểu vì sao họ lại xử sự như thế.

Và thế, tôi đem câu nói của anh làm lý do để tin tưởng vào tình yêu của mình. Tôi tin rằng anh làm chuyện gì cũng đều có nguyên nhân, kể cả việc có người thứ ba xuất hiện bên cạnh anh. Và thế là, chúng tôi lại cãi vã xối xả trước mặt nhau. Anh gọi tôi là “con này, con nọ”. Tôi xét anh rằng “thằng này, thằng kia”. Suy cho cùng, anh chẳng khác gì những người đàn ông khác, tôi cũng chẳng khác gì những người đàn bà khác. Thế mà, chúng tôi cứ tỏ vẻ như cao thượng lắm.

Trong cuộc sống này, thật khó để có thể chấp nhận chính mình. Người ta vẫn thường tự lừa mình, gạt người từ những điều nhỏ bé đến lớn lao. Thành thật với bản thân, liệu có ích gì không? Đến rồi đến khi ngẩng mặt lên nhìn nhau, mới thấy lạc mất nhau từ lúc nào.

Ngôn từ cũng giống như đồ vật, nguy hiểm hay không đều tùy thuộc cách sử dụng. Vì đồ vật không có mắt, ngôn từ vô tình, tình yêu một khi đã rạn

nút thì chẳng thể hàn gắn lại nữa.

Mặc đời công kích, cứ đặt mục đích mà sống!

Từ lúc bắt đầu kiếm tiền, tôi làm việc gì cũng đều có mục đích. Thật. Không ngoa. Tôi hiểu rằng tiền không dễ kiếm được và xót xa đến thế nào khi chi tiêu cho từng ngày. Ổn thôi, nếu bạn cho rằng tôi sống vì tiền. Bạn biết đấy, tiền rất quan trọng, và khi hiểu giá trị của nó, bạn sẽ hiểu lý do của những đổi thay trong cuộc sống này.

Không giống như bao bạn bè khác, họ tập trung vào việc học đại học và tìm kiếm tình yêu sau 12 năm ròng rã “dùi mài kinh sử”, tôi lại lựa chọn công việc làm lẽ sống cho riêng mình. Bạn hỏi tôi có tiếc không khi không có tình yêu nam nữ, không có cuộc sống hưởng thụ của đời sinh viên? Dĩ nhiên là tôi tiếc chứ, chẳng có ai mà lại không quyến luyến với những gì mình đã không chọn. Chỉ có điều, tôi biết “phóng lao thì phải theo lao”, phải biến những gì mình đang thực hiện là câu trả lời cho cuộc sống của mình, mới là điều thích đáng.

Người ta nói khi bạn đi ngược lại với số đông, tức là bạn “chơi trội”. Tôi không cần biết điều đó có ảnh hưởng gì đến ai, chỉ cần bạn sống theo những gì con tim mình mách bảo, tôi tin chắc rằng bạn đã có lựa chọn khiến bạn cảm thấy thoải mái. Tin vào bản năng và linh cảm của mình luôn là điều đúng đắn. Nếu lý trí khiến bạn thốt lên vì sự hợp lý thì sự cảm tính cũng có cái hay của chính mình.

Nếu xét về khía cạnh khác thì tình yêu thời hiện đại cũng vậy thôi, mà thực ra từ trước đến giờ nó vẫn vậy. Ta luôn có lí do và mục đích khi yêu, cũng đừng tự trách móc hay chất vấn gì bản thân. Nếu không phải vì ngoại hình, dễ gì người ta yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Nếu không phải là suốt ngày xuất hiện trước mặt, dễ gì ta gây được cảm tình với đối phương.

Khi sống trong cảnh thiếu thốn hay phải độc lập, bạn mới hiểu được đặt mục tiêu cho mỗi điều mình làm quan trọng như thế nào, dù ở bất kỳ khía cạnh gì. Mà thực tế, chỉ có bạn mới khiến bạn có được cuộc sống mình

mong muốn thôi. Đừng đổ lỗi hay oán trách với những đang xảy ra với mình, vì đi đâu gì cũng có lý riêng của nó.

Thế nên, mặc đời công kích, mặc ai nói ra nói vào, hãy sống và đặt mục đích ở ngay khoảnh khắc hiện tại.

Không phải sự tử tế nào cũng được trân quý

Năm 18 tuổi, tôi vừa chân ướt chân ráo lên Sài Gòn học đại học. Một đứa con gái ham thích sự mới lạ, ham thích khẳng định mình, ham đủ thứ vui vẻ như tôi thì Sài Gòn quả là một miền đất hoàn hảo.

Và ở Sài Gòn, tôi gặp chị.

Tôi biết chị trong một lần rong chơi ngày cuối năm tại X Cafe. Chị khá xinh, lại giỏi. Chị làm trong ngành truyền thông giống tôi. Chị từ Hà Nội đến Sài Gòn lập nghiệp năm 19 tuổi, tay trắng và không có bất kỳ mối quan hệ nào.

Lần đầu tiên gặp chị, tôi đã có cảm giác khá gần gũi mà chẳng hiểu vì sao. Kể từ ngày hôm ấy, chúng tôi gặp nhau khá thường xuyên. Chị tận tình chỉ dạy cho tôi biết về một số kiến thức liên quan đến truyền thông và quảng cáo. Còn tôi, tôi tin tưởng chị đến mức chỉ sau hai ngày quen biết, tôi đã cho chị mượn máy ảnh đắt tiền để phục vụ cho dự án cá nhân của chị. Thậm chí khi chị làm về khuya, tôi đều sẵn sàng chạy xe đến đón chị về nhà.

Một lần nọ, chị chia sẻ với tôi một khóa học truyền thông gần hai, ba chục triệu, và chị đề nghị tôi học... miễn phí. Tôi chỉ cần đưa cho chị một tờ chứng minh nhân dân bản sao và đặt cọc năm trăm nghìn, còn lại tôi chỉ việc trả tiền theo kiểu trả góp dần dần cho chị. Lúc ấy, tôi vừa mừng vừa sợ. Trong khi mới 17,18 tuổi ấy, thu nhập của tôi chỉ dưới một triệu đồng trở xuống, có tháng chẳng một đồng xu nào, tôi lấy cái gì mà trả cho chị. Thế nhưng, chị vẫn rất khuyến khích tôi, vì chị tin rằng tôi có tài năng, và chị muốn phát triển tôi đến một mức nào đó mà chị có thể.

Tôi phân vân mãi, và cuối cùng, tôi quyết định... không theo học. Chị từ đó cũng chỉ gặp tôi dăm ba lần, và rồi mối quan hệ của chúng tôi kết thúc cũng vì “xa mặt thì cách lòng”.

Câu chuyện nghe thì có vẻ hết như trong cổ tích và khá đơn giản, nhưng thực tế là:

Chỉ sau ngày đầu tiên cho chị mượn máy ảnh, tôi được chị bạn tôi hôm đó kể rằng chị là một kẻ lừa đảo, bán túi xách qua mạng, lấy tiền của người khác nhưng không đưa sản phẩm. Ngày hôm đó, chị đã bị đẩy đến đồn công an nhưng chẳng hiểu sao lại có thể trốn thoát khỏi tội danh đó.

Tôi không tin chị xấu xa đến như thế. Tôi vẫn duy trì mối quan hệ. Nhưng rồi, tôi cũng đã trở thành con mồi với “khóa học hàng chục triệu” của chị. Sau khi tôi từ chối, tôi mới phát hiện ra học phí khóa học đó chỉ bằng phân nửa số tiền mà chị gợi ý cho tôi.

Tôi không tin rằng chị là kẻ lừa đảo, nên tôi tìm hiểu nhiều hơn trên mạng xã hội, bạn bè quen biết về chị. Tôi biết thêm chị có một cuộc sống gia đình không vui vẻ như người khác. Tôi thương cảm cho chị. Tôi cứ nghĩ số tiền mà chị đã lừa tôi (dù chưa lừa được) sẽ dành cho con chị, nhưng hóa ra chỉ để dành cho thói quen mua hàng hiệu của chị khi bạn bè tôi thấy chị toàn xuất hiện ở những cửa hàng bán đồ hiệu đắt tiền.

Chị không chỉ lừa tôi, mà còn lừa rất nhiều người, kể cả những người bạn thân nhất của chị. Chị đã lấy tờ chứng minh nhân dân bản sao từ mọi người để đặt cọc tiền nhà hoặc món đồ nào đó qua mạng.

Và cuối cùng, sau một năm gặp lại, chị xem như chưa từng biết đến sự tồn tại của tôi.

Tình cờ gặp nhau trong quán cà phê, chị vờ như không thấy tôi nhưng tôi nhận ra chị và cả hai chỉ lướt qua nhau như chưa từng quen biết.

Nhờ chị, mà tôi nhận ra rằng, đừng bao giờ dễ dàng thân thiết và đối xử quá tốt với một ai đó. Bởi nếu lòng tốt được ban phát một cách quá dễ dàng và không có chọn lọc, người ta sẽ không biết trân quý.

Chẳng biết chia sẻ chuyện đời với ai?

Tôi có một cô bạn dù chẳng phải quá thân thiết nhưng thỉnh thoảng vẫn thường hay cà phê chia sẻ. Có một đi ều đặc biệt mà tôi học được từ cô ấy là: “Khi buồn, mày hãy tự giữ cho riêng mình. Đừng để nỗi buồn của mình làm người khác phiền ải. Thật sự rất tội lỗi đấy!”

Thực ra, đi ều đó cũng chẳng có gì sai. Có nhiều lần tôi chia sẻ những đi ều mình băn khoăn với bạn bè, và những câu trả lời mà tôi nhận được cũng chẳng khiến tôi khá lên được bao nhiêu, dù rằng có thể họ đã thật sự lo lắng cho tôi. Suy cho cùng, chuyện gì tôi cũng tự quyết định lấy. Cô bạn tôi bảo: “Đó là bởi vì mày quá độc lập. Mày chỉ muốn nghe những gì lọt tai, muốn thấy những gì ưng mắt”.

Nhờ có cô bạn ấy, tôi mới hiểu cuộc đời vốn chẳng có gì cho không. Ai nói thương mình thì mình thương lại. Mà thực tế, có hiểu mới có thương, không hiểu mà thương thì thật là giả tạo. Đâu phải ai cũng có nhiều thời gian cho mình. Ngẫm lại, chuyện đời có gì lường trước được đâu. Bạn bè hôm qua, hóa người dưng hôm nay cũng chẳng phải là chuyện quá đỗi xa lạ.

Thà cứ ở lại trạng thái đôi lập: Buồn hoặc vui, đục ngầu hoặc trong vắt, còn hơn là không biết mình đang ở trạng thái nào.

- Cứ cười đi, mặc kệ đời! -

Gari

Nhiều lúc, tôi thấy mình thật căng thẳng và hồi hải, cứ như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà bản thân chẳng hiểu rõ. Giữa dòng người đông nghẹt, tôi chẳng biết mình đang đi đâu và cũng chẳng biết ai đã lướt ngang qua đời mình. Hình như, càng trưởng thành thì càng sống đề phòng hơn thì phải.

Hạnh phúc vì nhìn thấy một cơn mưa

Tối hôm thứ Bảy, tôi đi ăn tiệc chia tay của một đồng nghiệp. Mọi thứ đã diễn ra rất vui vẻ và trọn trù cho đến khi tôi chợt nhận ra ngoài trời mưa đã đổ từ lúc nào. Cơn mưa đến và đi nhanh chóng. Thời tiết kiểu này khiến người ta có cảm giác thật xa lạ mà cũng thật gần gũi.

Tôi bỗng nhớ lại thời tôi còn yêu xa, ngày tôi biết anh cũng là vào một ngày mưa trong chuyến đi công tác từ Sài Gòn ra Hà Nội. Đêm hôm ấy trời Hà Nội đổ mưa rất to, tôi mặc áo mưa đi vòng quanh phố cổ như một khách du lịch đam mê khám phá đến quên cả lối về. Sau một hồi đi bộ chán chê, trong lúc tuyệt vọng nhất, tôi đã may mắn bắt được một chiếc taxi để về khách sạn ngoại thành thành phố. Trên chuyến taxi ấy, có một người con trai cũng bị mắc mưa giống tôi. Mối quan hệ giữa anh và tôi, đã bắt đầu một cách thật tình cờ như thế.

Chúng tôi trò chuyện với nhau suốt quãng đường dài. Chúng tôi “hợp cạ” với nhau đến mức có thể chia sẻ với nhau bất kỳ điều gì mà mình đang phiền muộn trước đó. Anh bảo anh cũng thích Sài Gòn, nhưng anh không quen sống và cũng không thích sự tấp nập quá mức ở nơi ấy. Nếu có nhận nhip, anh chỉ thích những buổi cùng các “đồng chí” bạn bè ngấm đường phố ở Tạ Hiện, thích đi dạo một vòng bờ hồ mỗi khi buồn chán, và thích những lần sum họp ăn ốc với đàn anh “chiến hữu” mà thôi. Anh bảo rằng nếu có duyên biết tôi ở Hà Nội, chắc chắn anh sẽ theo đuổi tôi. Tôi không biết đó có phải là một lời đùa cợt hay không, nhưng dù sao, đó cũng là một tín hiệu đáng mừng rằng tôi không khó ưa như tôi nghĩ, hay như nhiều người nghĩ tôi như vậy.

Ngày hôm ấy, tôi cầu mong trời tạnh mưa, lại vừa muốn trời đổ mưa hơn nữa. Con người thật mâu thuẫn quá phải không? Tôi lo anh ốm, nhưng cũng muốn anh ngồi trên xe mãi với tôi. Thế nhưng, cuộc vui nào rồi cũng chóng tàn, cơn mưa tạnh, tôi cũng phải về nhà và chúng tôi rời xa nhau từ ấy.

Có nhân duyên gặp nhau trong đời, nhưng có thể giữ được nhau hay không lại là chuyện khác. Biết rằng cơn “say mưa” này chỉ là thoáng qua trong chớp mắt, nhưng lại thật đẹp và khó quên đến nhường nào...

Thật tuyệt khi ta biết mình đã từng hạnh phúc vì nhìn thấy một cơn mưa.

Nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua

Chúng ta có thể sống một cuộc sống không như kỳ vọng, nhưng để trở nên mạnh mẽ, ta không nhất thiết phải cay nghiệt hay tàn nhẫn.

Có phải ta đã từng là một người hết sức sôi nổi, say mê, nhưng chỉ vì một biến cố nào đó mà ta thu mình và lẩn tránh cả thế giới?

Có phải ta đã từng nói những lời rất hay, động viên mọi người rất giỏi nhưng đến chuyện của mình thì ta chẳng thể chia sẻ nửa lời?

Có phải ta đã từng đặt niềm tin vào quá nhiều thứ, tình yêu, tình bạn và các mối quan hệ, nhưng cuối cùng nhận ra rằng đó chỉ là mớ lý thuyết nhảm nhí? Vì khi nhìn qua nhìn lại, chỉ còn mình ta cùng với sự phản bội?

Và có một điếu, trong những tháng ngày cảm thấy căm phẫn, đó là ta không dám thừa nhận vào những điếu mà ta đã từng đánh mất, hoặc vô tình bị cuộc sống này cướp mất và ta không có quyền lựa chọn tránh khỏi.

Trong một lần tình cờ đi xem phim *Collateral Beauty* – “Về đẹp cuộc sống”, bộ phim đã tái hiện tất cả những suy nghĩ thường trực luôn xoay quanh tôi.

Howard – người đàn ông thành đạt nhưng bất ngờ trở nên suy sụp, mất niềm tin vào cuộc sống sau cái chết của con gái trong bộ phim này là một người như thế. Anh tin trong cuộc sống có ba thứ luôn kết nối con người: Tình yêu, thời gian và cái chết. Vì ai cũng khao khát được yêu, vì thời gian là điếu mà ai cũng mong muốn kéo dài, và cái chết thì chẳng mấy ai không sợ hãi.

Vào lúc tuyệt vọng nhất, điếu duy nhất anh có thể lựa chọn để bám víu vào cuộc sống là những lá thư tay. Anh viết thư trái lòng mình với Tình yêu, Thời gian và Thần chết. Và rồi ngày đẹp trời tiếp theo, anh đã gặp gỡ những “người bạn” này bằng xương bằng thịt. Như một câu chuyện vừa thực tế lại vừa đan xen yếu tố phi logic, người đàn ông ấy đã nhận ra được

những vẻ đẹp bình dị của niềm tin và động lực sống mà mắt thường vốn dĩ không thể chứng minh được.

Nếu xem cuộc sống khắc nghiệt này là những quân cờ domino nối tiếp nhau, thì mỗi cá nhân liên kết với nhau hằng ngày, sắp xếp liên nhau không đứt. Nếu một ngày, có một yếu tố nào đó có thể khiến bàn domino sập xuống thì ta cứ đón nhận sự xoay vòng đó vì có thứ gì mà không được xây dựng trên nguyên lý xây rồi đổ rồi lại xây lên. Đừng tìm cách trốn tránh nữa, vì mấy ai là “kẻ thắng cuộc” trước tự nhiên?

Cuộc đời bao giờ cũng có ít nhất hai khía cạnh, thậm chí nhiều góc nhìn mà chính ta cũng không ngờ tới, như thời gian mang đến mọi thứ nhưng cũng có thể huỷ hoại mọi thứ. Suy cho cùng, mọi quy chuẩn cũng là do ta tự đặt ra. Thế nên, đừng nghĩ rằng tất cả sẽ chỉ dừng lại ở đó. Không có nỗi đau nào của ngày hôm qua có thể đeo đuổi ta tới mãi về sau. Vẫn còn rất nhiều vẻ đẹp của cuộc sống luôn tồn tại ở đó, chỉ là ta chưa ngờ tới mà thôi.

Tình yêu, vốn dĩ không công bằng!

Bạn có biết đi đâu tôi ghét nhất trên đời này là gì không? Đó là những chàng trai “bắt cá bằng lưới”, cho rằng tình yêu chỉ là một trò đùa.

Dĩ nhiên, tôi cũng chẳng có quy ền gì mà cho rằng mình là người quá hiểu biết về tình yêu đến mức lên mặt “dạy dỗ” triết lí sống cho bất cứ ai. Mỗi người có một tiêu chuẩn sống riêng, tôi đâu thể ép họ sống theo những gì tôi nghĩ được. Khi tôi tâm sự câu chuyện về một chàng trai – dù đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tôi cùng các cô gái khác, đã có một anh chàng thẳng thừng nói với tôi:

“Em nghĩ em là ai? Em nghĩ sẽ có một chàng trai th ề thốt trước mặt em rằng:

“Anh chỉ có một mình em thôi”, “Anh yêu em đến hết trọn đời”

“Nếu thế thì chẳng lẽ không có chàng trai nào yêu em thật sự trên đời?”

“Có thì có đó em, đã từng tốt đẹp, nhưng lại dần xấu đi. Nếu không có em, thì chàng trai ấy vẫn còn những lựa chọn khác. Mỗi câu thì nhi ều, nhưng ai cần câu và giữ được lâu nhất mới là đi ều thiết yếu!”.

Với nhi ều người, tình yêu cũng chỉ đơn giản như vậy, có thì ổn, không có cũng chẳng sao, vì trên đời còn hằng lăm sự lựa chọn. Nhưng thiết nghĩ, liệu có nhất thiết phải phí phạm trái tim mình đến vậy? Tại sao không chờ đợi gặp được người mình yêu đích thực rồi hãy trao trọn con tim để cảm nhận?

Có thể là ngây thơ, có thể là ngu ngốc, có thể là người mình yêu đã thực tế xuất hiện trước mặt mình và rồi sau đó chẳng thể có tương lai, nhưng như vậy thì sao chứ? Vì ít ra, bạn cũng đã từng có khoảng thời gian vui vẻ mà!

Thực tế, chỉ có những kẻ yêu nửa vời, cho rằng mình biết tuốt mọi cô gái, hiểu thấu mọi chàng trai và chơi đùa với họ mới là những kẻ chịu nhi ều

tồn thương nhất. Yêu không đủ thì nhận lại cũng chẳng vừa. Tình yêu thật sự thì sẽ chẳng bao giờ có thể sẻ chia đồng đều được.

Tình yêu, vốn dĩ không công bằng mà!

Đánh mất em là lỗi của anh!

Một mối tình càng ngắn, càng trọn vẹn. Sau một chiếc hôn, sau một cái ôm, tình cảm của ngày hôm nay cũng khác hẳn ngày hôm qua. Vừa đủ mục đích, vừa đủ cảm giác, chẳng phải đó là tình yêu mà bất kỳ ai cũng đều mong muốn giữa thời “mì ăn liền” này sao?

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tình yêu là thứ bắt buộc trong cuộc đời mình. Vì đơn giản, tôi có tự do, tôi có tiền, tôi có quyền làm những điều mình thích. Thử hỏi, nếu được trở về tuổi trẻ lần nữa, liệu bạn có chọn lựa một cuộc sống chỉ phụ thuộc vào người đàn ông, hỏi các cô gái?

Ai cũng có tuổi trẻ của mình, ai cũng có suy nghĩ của mình, với tôi, chỉ có đàn ông thôi không đủ. Có người yêu mình cũng được, không có cũng chẳng sao. Tôi còn gia đình, tôi còn bạn bè, tôi còn cả những cú đúp trong sự nghiệp và những cuộc chơi dài bất tận nữa. Trong thâm tâm, tôi chưa bao giờ cột nhả tình yêu. Thế nhưng, tôi đã từng suy nghĩ tại sao có những người đàn ông coi phụ nữ chỉ là một món hàng, thì tại sao phụ nữ lại không có quyền coi đàn ông chỉ là một trò chơi? Thời này bình đẳng mà.

Thế mà, ghét của nào trời trao của nấy thật. Tôi đã gặp được một người mà chỉ cần ngay khoảnh khắc đầu tiên, tôi biết đó là người mà mình đang tìm kiếm, dù rằng cách nhau rất xa. Anh không mấy mặn mà vì đã có bạn gái, nhưng tôi lại xem anh không chỉ đơn giản là một người lạ. Không gặp được nhau, thì liên lạc qua điện thoại. Không qua điện thoại, thì qua Facebook. Những cuộc nói chuyện dông dài, những nụ cười hạnh phúc,... tôi đã nghĩ tôi chỉ cần như thế là đủ.

Thế nhưng, con người vốn dĩ tham lam. Khi không có được tình yêu của một ai đó, họ càng thêm khát có được nó. Bằng mọi cách, bằng mọi thủ đoạn, bằng mọi đi đâu sai trái mà họ có thể làm. Tôi cũng vậy. Yêu xa à, chuyện nhỏ! Làm việc điên cuồng, đặt vé máy bay để tìm đến những khoảnh khắc ngắn ngủi bên nhau, tôi đã làm tất cả để có thể theo đuổi tình yêu của mình. Nhưng sau tất cả, tôi vẫn chẳng thể có được tình yêu của anh.

Anh bảo không phải vì tôi t ối tệ, mà vì anh luôn có lý do của mình. Vâng, đã không yêu thì chẳng thể nói lời yêu được. Đàn ông là vậy, họ có thể tiếc vì không giữ được một cô gái, nhưng nhất quyết sẽ chẳng nói lời yêu dù để tuột mất cô ấy.

Đơn giản thôi, vì tình yêu ấy không đủ để anh vứt bỏ cái tôi của mình.

Từ lúc gặp anh, nói lời yêu cho đến khi nói lời chia tay, rõ ràng tôi là người buông trước, nhưng trong tôi luôn cảm thấy khó chịu. Không phải vì tôi ngu ngốc từ bỏ tình yêu của mình, mà chỉ bởi vì hóa ra tôi vẫn chỉ sống cho riêng tôi. Những khoảnh khắc lâu dài bên nhau, tôi không cần. Tôi chỉ cần anh luôn hạnh phúc khi thấy tôi. Nhưng tôi không nhận ra được một điều rằng, một tình yêu vốn dĩ luôn có cả thương, yêu, cãi nhau lẫn giận dỗi.

Nếu đã là tình yêu, sẽ không còn suy nghĩ thua thiệt hay hơn kém. Một tình yêu mà chỉ có những kỷ niệm tươi đẹp và chẳng hề hấn, nếu đó không phải là tình yêu đơn phương, thì cũng là tình yêu không được chấp thuận. Đã từng mê đắm, đã từng rất yêu, đã từng khóc rất nhiều, nhưng sau tất cả, hai tâm hồn vẫn chẳng thể đồng điệu.

Hóa ra đã yêu, đã thương thì không thể màu mè chỉ nói là bạn. Biết rằng gặp vẫn phải xa, biết rằng hạnh phúc chỉ ngắn ngủi trong phút chốc, nhưng ý nghĩa của tình yêu tuổi trẻ ấy chắc chắn chẳng thể nhạt nhòa.

Không phải là anh bỏ em, mà là em bỏ anh.

Đánh mất em, là lỗi của anh.

Thế nhưng, sự thật vẫn là, em chưa bao giờ có được tình yêu ấy.

Vì Siêu Nhân cũng có phần Người

Thuở bé, tôi không tin Siêu Nhân có thật, đơn giản vì ba mẹ tôi nói thế. Tôi vốn dĩ chỉ thấy họ xuất hiện trong phim, cũng chẳng thấy họ giúp ích cho con người mấy, họ chỉ đứng chình ình ra đó khi có quái vật ghé thăm thôi. Nghĩ hai từ “siêu nhân”, tôi chỉ bật cười cuộc đời này công bằng lắm, Thượng Đế cho ai bất cứ đi đâu gì nhanh chóng thì cũng có thể lấy mất của họ trong thoáng chốc. Siêu Nhân, suy cho cùng cũng chỉ là người, chính xác hơn là dạng người hiếm có được đính kèm thêm khả năng đặc biệt nào đó. Mà thực tế là, nếu không có được khả năng đó, những người bình thường như chúng ta cũng phải nỗ lực để gia tăng giá trị vật chất lẫn tinh thần, để sở hữu những thứ mình muốn nhanh chóng hơn thôi.

Cách đây một năm, tôi đã từng xem phim Deadpool, nhưng thật sự, tôi không quá ấn tượng với nhân vật chính cùng tên dù rằng tôi đã bị thuyết phục bởi anh khi chọn mua vé vào rạp. Tuy nhiên, đến lúc xem phim thì tôi lại thực sự đồng cảm với Francis hơn – nhân vật kẻ thù của Deadpool, người đã kích thích con người “Siêu Nhân” trong Deadpool và cũng là con người có tất cả, chỉ là không cảm xúc mà thôi.

Khi ta quen biết một ai đó càng lâu, không có nghĩa là mình hiểu họ sâu.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Không cảm xúc – đó là một trạng thái tuyệt vời mà cũng thật tệ hại. Đó là khi bạn có thể sẵn sàng đối diện với những người mà bạn không thích, làm những công việc chỉ vì tiền mà thái độ vẫn rất thanh thoi. Đó, cũng được coi là một sự “siêu phàm”.

Tôi có một cô em gái nhỏ hơn mình một tuổi, quen trong một lần đi công tác tại Hà Nội, nhưng những gì cô ấy làm được thì có lẽ chẳng liên quan gì đến tuổi tác. Mọi người vẫn thường gọi cô ấy là một cô gái “siêu nhân”, vì

mọi người nhận thấy cô có khả năng sắp xếp thời gian rất tuyệt và rất ổn. Từ khi còn học trung học, cô đã là một cô “gà chọi” của lớp với nhiều thành tích và vân vân mây mây. Đến khi lên đại học, cô hy sinh thời gian giải trí để toàn tâm toàn ý cho việc học và công việc. Hẳn bạn cũng đã từng nhận được một số lời khen như thế. Thế nhưng, để có thể có được những thứ “khá ổn” như vậy, ít ai biết luyện cho mình “đức tính” mang tên “Không Cảm Xúc”.

Cô chấp nhận gạt bỏ những tình yêu mới chớm, chịu đựng những căn bệnh vì bỏ bê bản thân, dành hết thời gian vào làm việc cũng như chịu sự mắng nhiếc của người đời. Cô đã bỏ bao nhiêu thời gian và sức lực như thế, để “khổ luyện” như thế, thì hà cớ gì mà cô không thể đạt được vị trí cao trong công việc mà cô mong muốn? Suy cho cùng, con người ta sẽ nhận lại những gì mà mình đã bỏ ra hy sinh, thế thôi. Chỉ có đi ầu, đôi khi họ lại phải trả cái giá quá đắt vì muốn nhận nhiều hơn cho, đến lúc nhận ra rồi thì lại chẳng sửa chữa được đi ầu đó.

Một cô gái có thể dành hết quãng thời gian tuổi trẻ của mình để xây dựng và vun đắp tình yêu thương, khả năng cô ấy có một gia đình viên mãn rất cao. Tuy nhiên, một cô gái sẵn sàng hy sinh bản thân mình vì chất lượng cuộc sống và công việc, hẳn là khả năng cô ấy đứng ở đỉnh cao cũng sẽ có, và khả năng cô ấy được gọi là “Siêu Nhân” cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, dòng đời vốn dĩ ngược xuôi bất thường, cũng chẳng việc gì đoán trước được. Là Siêu Nhân, cũng có những nỗi khổ, những mất mát và những sự bất lực của riêng mình, chỉ có đi ầu, người khác không thể thấy và cũng không muốn thấy những đi ầu trái ngược với suy nghĩ của mình. Vậy đấy!

Sống hết mình để rồi nhận lại được gì?

Nỗi buồn của tôi trải dài trên từng quốc lộ, lan tỏa thoang thoảng để toàn thành phố có thể nhắm nháp mãi không thôi...

Dịp nghỉ lễ 30/4 vừa rồi, vì quá bận rộn với công việc ở công ty trước đó, tôi lục lại một đồng phim cũ trong chiếc Macbook quen thuộc. Ngán ngẩm với mớ phim kinh dị quen thuộc, tôi quyết định mở Innocent thing ra xem để giết thời gian cũng như xả stress. Bộ phim kể về một cô học trò có một tình cảm đặc biệt với thầy giáo dạy môn thể dục của mình. Cô tìm mọi cách để khiến thầy chú ý, từ trong tiết học, giờ ra chơi, đến những quán xá trên đường thầy thường tới. Trước vẻ đẹp ngây thơ, sự nhiệt thành và “tần sô” xuất hiện vô tội vạ của cô ấy trước mặt, dù rằng đã rất cố gắng tránh xa, nhưng thầy đã trót trao trái tim của mình cho cô từ lúc nào không hay.

Đó đáng ra đã là một chuyện tình kết thúc có hậu nếu thầy chưa có vợ và đưa con trong bụng. Đó đáng ra đã là một kỷ niệm đẹp trong đời học sinh của cô ấy nếu thầy không mang trách nhiệm của một người đàn ông trưởng thành và nếu như thầy thực sự dám thừa nhận tình cảm của mình.

Thế nhưng, mọi chuyện không dừng lại ở đó. Tình cảm của cô học trò ngày càng sai trái khi cả thầy và cô bất ngờ có những giây phút thân mật với nhau khi cả hai trú mưa nặng hạt ở trường sau giờ học. Từ ngày hôm ấy, cô đã đi quá xa giới hạn của một người học trò. Cô tìm cách phá hoại gia đình của thầy. Cô ghen tức và hăm hại bất cứ ai đến gần thầy. Cô phát điên và tuyệt vọng khi không được thầy hồi đáp. Để rồi đến phút cuối, cô phải tìm cách để khiến thầy chọn một trong hai: Cô hoặc vợ?

Kết quả như bạn dự đoán thôi, tình yêu bột phát trong chốc lát không thể nào đủ sức đẩy lùi trách nhiệm. Bạn có thể bĩu môi nói: “Giành giật làm gì khi tình cảm không phải là thứ duy nhất quyết định một người đến với một người?”. Nhưng rõ ràng, ở độ tuổi 17 ấy, cô gái thiếu thốn tình cảm chỉ có thể suy nghĩ đến thế, cô chưa chịu trưởng thành và không dám chấp

nhận sự thật. Đoạn kết phim là cô nhảy lầi tự sát, người thầy không thể giữ chặt đôi tay nhỏ nhắn để cứu cô. Để r ấi sau đó, trong ký ức thầy là nụ cười ngây thơ của cô nữ sinh hòa lẫn giọt nước mắt yêu thương muộn màng.

Xem phim xong, nhìn bên ngoài, ta có thể đánh giá đó là thứ tình yêu bệnh hoạn, mù quáng, nhưng nhìn ở một khía cạnh khách quan nào đó, theo bản năng, mấy ai trong chúng ta thực sự dám vì người mình yêu mà hi sinh, mà bất chấp mọi rào cản và dám làm mọi thứ, kể cả những việc nằm ngoài đạo lý?

Tôi không cố xúy cho tình yêu mà cô dành cho thầy với những gì cô đã làm. Rõ ràng, cô gái 17 tuổi ấy đã yêu hết mình, đã dám nuôi nấng tình yêu đơn phương thành một tình cảm ràng buộc mãi trong ký ức của người thầy. Dù cô không thể ở bên thầy, nhưng hình bóng cô đã làm nặng nề từng bước chân của thầy khi đi trên sân trường, khiến giọt nước mắt thầy cứ thản nhiên rơi xuống dù gió cứ vô tình cuốn phăng đi.

Nói đến chuyện “hết mình”, tôi lại nhớ đến chị. Tôi có một người chị đồng nghiệp cũ rất mê tín. Hằng năm, trước khi Tết đến, chị vẫn thường có thói quen đi xem bói chỉ tay, như là một cách gột rửa đi quá khứ cũng như tìm lối đi mới cho riêng mình. Hôm vừa r ấi, hẹn gặp chị tại một quán bar trên đường Bùi Viện, chị kể, lúc xưa, năm 23 tuổi, thầy bói nói chị gặp trắc trở tình duyên đến khi ngoài 30 tuổi, chị mới lấy được chồng. Nếu lấy sớm hơn, nhiều khi chị lại phải trải qua hai đời chồng. Công việc của chị thì không ít người cạnh tranh, bạn bè thì chẳng ai đáng tin. Cuộc sống của chị chỉ được chọn một trong hai: Công việc hoặc tình cảm. Lúc ấy, chị hoang mang lắm, chẳng biết phải đối phó với những khủng hoảng sắp tới ra sao. Liệu có lựa chọn nào suôn sẻ và bớt đau đớn hơn không?

Nhưng r ấi khi bình tĩnh lại, chị nghĩ, đời này có luật nhân quả. Chưa kể, nếu chị phải trải qua mọi vấp ngã thì sao? Như thế chị mới hiểu cuộc sống, mới biết được mình thực sự thiếu và cần gì, mới nhận ra mình phải trân trọng những gì đang ở xung quanh mình hơn. Để r ấi, dù đã từng ly hôn với người chồng “trắng hoa” trước đó, chị vẫn đang rất hạnh phúc với người chồng hiện tại khi ở độ tuổi 30. Đó là một người luôn ở bên chị và không bắt chị phải “diễn” bộ mặt vui vẻ thường thấy. Chị bảo, có vượt qua đắng cay, mới thấy tất cả những khổ ải cũng chỉ là mùi vị nêm nếm cho

cuộc đời thêm màu sắc, dù rằng sự đa dạng ấy đã từng khiến chị mất ngủ trầm trọng, chịu đựng cảnh nước mắt rơi tức tưởi nhiều đêm liên tiếp.

Chị đột thuốc, làn khói mờ ảo ấy vẫn chẳng thể làm nhòe đi đôi mắt đượm buồn. Chị tâm sự, chuyện yêu đương đã trắc trở đến thế, công việc lại cũng chẳng khiến chị nhẹ đầu hơn bao nhiêu. Bạn bè “đâm sau lưng” chị không thiếu, đồng nghiệp thì toàn là những người tỏ vẻ giúp đỡ nhưng luôn tìm ra mọi sơ hở nhỏ nhất. Hằng ngày, chị cứ phải “chiến đấu” mãi bằng kinh nghiệm non nớt nhưng chẳng thể kể lể với ai. Nhiều khi, chị không biết phải chứng tỏ điều gì thì cuộc đời mới cho chị một ngày bình yên nữa? Không ai hiểu chị. Không ai thông cảm với chị. Lúc ấy, chị lại vẫn cứ muốn tin rằng ai cũng tốt nên đặt niềm tin vô tội vạ. Số lượng khách hàng và người quen của chị tăng lên đáng kể, nhưng bạn bè thì chị chẳng có nổi một người để gọi tâm sự vào cuối tuần khi chán nản. Phải chăng những thứ không phải tình cảm thì đầu dễ dàng cân đo đong đếm?

Nhưng rồi, bằng sự không từ bỏ và sự mạnh mẽ của một phụ nữ vốn có số mang trên vai trách nhiệm gánh vác, mọi chuyện lại quay trở lại quỹ đạo của nó. Trong mắt người khác, chị lại xuất hiện là người chở che với nụ cười bất cần đậm trên môi.

Ngày hôm đó, nhìn chị cụng ly rượu cuối cùng với tôi tại quán bar, tôi thấy chị thật đẹp. Đó là cái đẹp đến từ sự bi thương, đến từ bi kịch tích tụ bất ngờ bùng phát, thoát ra từ nỗi cô đơn sâu thẳm của một cái tôi dám bản lĩnh sống hết mình, yêu hết mình và đau hết mình.

Vì trò chơi cuộc đời chẳng dễ gì đáng tin

Tôi không tin vào tình yêu sét đánh. Thứ gì dễ đến thì cũng dễ đi. Mà cứ cho là có duyên đến được với nhau, bao nhiêu thử thách xảy đến thì trái tim cũng sẽ mỏi mệt. Từ trước đến giờ, người ta dễ dàng bước vào lòng tôi, gieo vào tôi những ngổn ngang rồi cứ thế rời bỏ tôi mà đi mất. Từ đó, tôi đã chẳng bao giờ tin vào thứ tình yêu thuộc dạng “mì ăn liền” đó nữa.

Tôi không tin vào yêu xa. Người ở gần còn có thể phản bội, huống hồ là cách trở hàng cây số. Rất khó bạn ạ! Đầu óc tôi thực tế đến mức tôi không thể cho phép mình tin vào đi đâu đó. Dù hy vọng và rất cố gắng cho mình cơ hội để tin tưởng vào ai đó nhiều lần, nhưng cảm dỗ ở cuộc đời làm sao lường trước. Trong tình yêu, một người cố gắng vốn dĩ chưa bao giờ là đủ. Thời gian tàn nhẫn, trái tim mỏng manh, ai nặng lòng hơn, người ấy thua cuộc.

Tôi không tin vào tình bạn đơn thuần giữa nam và nữ. Nếu có, hẳn đó là một mối quan hệ hết sức tuyệt vọng. Tuyệt vọng không phải là không có thật, mà là do một trong hai đã không còn ý định có tình cảm gì khác với người bạn khác giới của mình nữa. Một là do trong lòng người ấy đã có người khác, hai là do mình không đủ để khiến người ấy yêu thương, hoặc ba là do cả hai biết rằng cả hai không thể đến được với nhau vì nhiều lí do. Thế nên, thà làm bạn để có thể đồng hành với nhau trong khoảng thời gian dài nhất có thể, còn hơn cắt đứt hẳn mối quan hệ với một người mà mình đã từng thương yêu trên cõi đời.

Tôi cũng không tin ai ngoài chính bản thân tôi. Tôi biết lời nói dối, lời hứa và cả những yêu thương đâu có trong chúng ta, nhưng chẳng mấy ai dám thừa nhận thẳng thắn dù rằng trong lòng biết rất rõ. Có những người hỏi tôi rằng nên làm gì khi bản thân đã trở nên quá hoang mang trước tình yêu và những cạm bẫy của cuộc sống, có nên dừng lại hay bước tiếp với một tình yêu chỉ toàn lỗi lầm? Hay có nên mở lòng để đón một tình yêu mới thay vì đóng chặt cửa trái tim như cũ? Câu trả lời của tôi vẫn chỉ một: Nếu

đủ niềm tin vào những gì mình đã chọn, bạn sẽ không bao giờ phân vân.
Có suy nghĩ, có giả thuyết, có lo lắng, ắt hẳn là bạn luôn nghĩ cho bản thân
mình là trước nhất. Mà nếu như vậy, đó cũng đâu phải là tình yêu? Vì có
những người thậm chí vì người mình yêu mà hy sinh cả cuộc đời của mình
mà! Thật đấy!

Chẳng còn thiết tha!

Có bao giờ bạn khám phá ra một điều rất buồn cười là, người yêu của bạn, thật lòng với tất cả mọi cô gái, ngoại trừ bạn?

Nếu đã từng lừa dối bạn, thì có lẽ bạn không phải là người duy nhất hứng chịu những điều này, mà còn hằng hà vô số những cô nàng khác nữa. Và sau tất cả, anh ta lại còn lừa dối chính mình.

Có điều, biết là lừa dối đấy, mà người ta vẫn tin, vẫn cho qua chuyện, vẫn để đó và chờ đợi một ngày sự thật sẽ được sáng tỏ? Liệu điều gì sẽ khiến bạn buồn cười hơn? Hóa ra, người ấy không hề yêu bạn như bạn đã từng nói, và cuộc sống này, việc چرا دوست داشتنی آن دختر, bạn phát tình yêu cho nhiều người còn quan trọng hơn cả việc yêu bạn nữa.

Người ấy đã từng nói rằng khi quyết định yêu bạn, người ấy sẽ chỉ hết lòng với duy nhất một mình bạn, vì biết rằng cả hai sẽ chỉ gặp nhau một lần một kiếp. Thế nên, khi quyết định buông tay, đó không phải là do đối phương không còn yêu bạn nữa, mà là do người ấy đã từ bỏ bạn mà thôi.

Không đừng lá xanh lại rụng, mọi thứ xảy ra đều có ý nghĩa của nó.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Bạn ạ, đừng phí tuổi xuân chỉ vì một người trở mặt. Bạn có phải là Duy Nhất trong một ai đó hay không, thật sự không phải là chuyện quá quan trọng. Yêu và được yêu, đó đã là một đặc ân của cuộc sống rồi. Chúng ta không sống để làm hài lòng tất cả mọi người, và với người yêu cũng vậy. Bạn không từ bỏ người ấy, bạn không chia tay rồi tiếc nuối, bạn sẵn lòng yêu người ấy tới phút cuối rồi mới chia tay, chuyện đó chẳng có gì là đáng tiếc cả.

Bạn ạ, hãy sống thật vui vẻ, hãy sống thật thoải mái và hạnh phúc, để cho người ấy thấy rằng, dù bạn không phải là Duy Nhất như ai đó từng nói, bạn vẫn rất ổn. Đó không phải là để chứng tỏ, mà là để nói rõ rằng: “Em đã chẳng còn thương yêu hay thiết tha anh nữa”.

Từng nghĩ bên nhau lâu dài, nhưng hóa ra lại chẳng có ngày mai

Có những ngày mưa như thế này, bạn nhận ra bạn chẳng cần gì cả. Không cần một vòng tay, không cần những tin nhắn, chỉ cần một cốc nước lạnh mát vừa đủ, một chút âm nhạc, một chút công việc để làm, và rồi ngày ấy cũng sẽ qua. Không có gì hoang phí, không có gì buồn khổ, nhận ra cuộc sống sẽ trở nên đơn giản nếu thực sự bản thân bạn muốn như vậy.

Tôi nói thật, muốn cuộc sống cho bạn hạnh phúc, thì bạn buộc phải hy sinh cho nó một thứ gì đó. Một chút ít tự do, một chút ít nỗi buồn, một chút ít ngây thơ, hoặc bất cứ thứ gì. Đâu ai có được tất cả? Người đến người đi, mối quan hệ mặn mòi hay phai nhạt, chỉ là do ta mà thôi. Đừng khắc cốt ghi tâm nhiều thứ quá, đừng nhung nhớ hay mơ mộng nhiều quá, mọi thứ bao giờ cũng đẹp phút ban đầu. Còn muốn tiếp tục hay kết thúc, là quyền của chúng ta.

Có những mối quan hệ thật tốt khi dừng lại đúng lúc. Có những người sẽ chỉ biết trân trọng bạn khi họ thật sự không còn chỗ đứng trong trái tim bạn nữa. Nhiều lúc, tôi cảm thấy thật may mắn khi kịp dừng yêu một ai đó, kịp nhìn nhận ra rằng bản thân người ta không xấu xa hay bội bạc, mà chỉ là do đôi mắt mình đã nhìn không kĩ càng mà thôi.

Hóa ra, bản thân mình cũng có lúc cũng si một người như thế. Tôi chưa bao giờ hận, hay oán trách ai quá nhiều. Vì sau cùng tôi nhận ra bản thân mình nhiều lúc tàn nhẫn hơn người ta tưởng, tôi biết đi đâu gì không xứng đáng thì tốt nhất bỏ đi để trái tim mình dễ nhẹ nhõm và không còn chứa chấp một cách hoang phí nữa.

Từng nghĩ bên nhau lâu dài, nhưng chẳng có ngày mai.

Chẳng phải vì yêu thương không trọn vẹn, mà là tốt nhất nên dừng lại tại đây.

Giấu mình vào màn đêm

“Đợi anh, em nhé! Khi anh có đủ những thứ anh cần có, anh sẽ quay lại. Và rồi chúng ta sẽ lại có những khoảnh khắc bên nhau...”

Cách đây hai năm, tôi đi xem bói. Thầy bói bảo, tôi sẽ không dễ có được tình yêu vào thời còn trẻ. Lúc ấy, tôi chỉ phì cười và nghĩ rằng có lẽ là do bản thân chưa đủ tốt để có thể tìm được mối duyên phù hợp. Thời gian cứ thế trôi đi, nhiều người đến với tôi nhanh chóng nhưng lại lững lờ rời đi, khiến tôi quên mất ý niệm về thời gian. Vì vậy, càng ngày, tôi càng ghét hoạt động vào ban ngày, chỉ thích gặm nhấm nỗi cô đơn và phiêu muộn trong bóng đêm. Dần dần, tôi quen và coi đó là một sự an toàn, một nơi để tôi có thể giấu mặt và ẩn khuất những nỗi buồn của mình vào trong ấy.

Lúc nào cũng vậy, tôi cũng luôn cố gắng ăn mặc đẹp với trang phục đen, tô màu mắt đen kể cả khi chẳng ra đường. Ai hỏi thì bảo: “Tôi quen rồi” cho xong chuyện. Nếu trên đời này có loài bò sát có thể thay đổi màu sắc để phù hợp với hoàn cảnh xung quanh, thì tôi sẽ chọn màu đen để bảo vệ cho chính mình.

Ngày ấy, trước khi rời xa tôi, anh đã từng nói rằng: “Đợi anh, em nhé! Khi anh có đủ những thứ anh cần có, anh sẽ quay lại về bên em! Rồi chúng ta lại có những khoảnh khắc bên nhau...” và tôi không hề đáp lại. Đợi? Sẽ chẳng ai biết khoảng thời gian chờ đợi ấy là bao giờ. Không ai có thể tự tin mình sẽ tránh xa khỏi mọi cám dỗ tình yêu, cũng không ai chắc rằng những gì mình đã nói liệu có thể thành sự thực.

Tôi hoài nghi tất cả, nhưng rồi cũng chỉ biết tự ôm lấy thân thể rồi mỉm cười vì sự ngu ngốc của mình. Khát khao một vòng tay ấm, thử dành thương yêu cho một ai đó... tất cả những thứ đó tôi đều không dám chắc hay tin rằng mình muốn trải nghiệm một lần nữa trong thời gian này. Giờ đây, chỉ cần một ngày như mọi ngày trôi qua, tôi được sống, được nghe nhạc, nhắm mắt và chìm vào giấc mộng mị êm đềm cùng những ký ức, chỉ thế thôi mà thấy bình yên lắm, dù đó đã là một quá khứ hư ảo.

Con thiêu thân lao vào ánh sáng để rồi chết đi, còn người ta cứ thích đâm đầu vào thứ gọi là “tình yêu” đó chỉ để rước thêm phiền muộn vào người. Ừ, cái chuyện chia tay ai đó, đánh mất ai đó hay vốn dĩ chưa từng có ai đó có là chuyện của riêng ai? Ai mà chẳng có một góc khuất của tâm hồn mà chỉ riêng người đó biết. Sao ta cứ phải làm khổ bản thân mình như vậy?

Những mối tình cứu rỗi”

Tôi ở Sài Gòn. Tôi có một cậu bạn thân sống ở Hà Nội. Chúng tôi quen nhau qua mạng, nhiều lúc tôi cũng chẳng hiểu sao lại thân thiết được. Dù không phải lúc nào cũng trò chuyện với nhau qua tin nhắn điện thoại hay Skype, thế nhưng, dường như giữa chúng tôi luôn có một sự thân giao cách cảm nào đó rất kỳ diệu.

Dù bằng tuổi nhau, dù khác cung hoàng đạo và cũng khác luôn lý tưởng sống, nhưng tôi và cậu bạn ấy lại gắn kết với nhau cũng chỉ bởi sự khác biệt của đối phương. Cậu ấy đặt gia đình, tình yêu lên trước nhất, sau đó mới đến sự nghiệp. Còn tôi, lại đẩy sự nghiệp lên đầu. Cậu ấy nói tôi là đưa con gái khô khốc. Tôi lại chán ghét sự đào hoa của cậu ta. Nếu tôi vẫn thường hay than phiền về những áp lực trong cuộc sống, trong công việc, thì cậu bạn tôi lại thường ngụp lặn trong những mối quan hệ tình cảm rắc rối. Dù hay cãi nhau là thế, nhưng trong tôi, đây vẫn là một tình bạn quá đổi ngọt ngào. Chúng tôi có thể nói những gì tôi muốn, không giả lả, thoải mái, và quan trọng hơn là, dù chán ghét nhưng vẫn tôn trọng sự khác biệt ấy.

Thế rồi, một ngày, cậu ấy nói rằng cậu ấy sẽ vào Sài Gòn để thăm tôi. Tôi vui lắm. Nhưng chỉ vài giây sau, cậu ấy thú nhận rằng mình đang dành tình cảm cho một cô gái tại xứ sở phồn hoa này. Lúc ấy, tôi im lặng. Cậu ấy công khai trên Facebook đi đầu đó, tôi cũng chẳng bình luận gì. Tôi nghĩ, đáng lẽ, tôi phải mừng cho cậu ấy mới phải, mà sao tự dưng tôi lại có cảm giác không thoải mái thế này.

Ngày hôm sau, tôi vẫn cố vui mình trong công việc và học hành thường lệ. Tôi vẫn đi ăn uống, vẫn cà phê một mình như lịch trình. Thế mà, chẳng hiểu sao trên suốt quãng đường từ công ty về nhà, trong đầu tôi chỉ là dòng tin nhắn rằng cậu ấy đã có bạn gái, và status mà cậu ấy đã post trên Facebook mà thôi. Tôi không biết đi đâu gì đã xảy ra với mình. Thế nhưng, một đi đầu duy nhất tôi biết là tìm tôi như quặn lại, đầu óc tôi rối bời không cảm xúc, chỉ có những giọt nước đọng lại nơi khóe mắt mà thôi. Tôi biết vốn dĩ tôi và cậu ấy sẽ chẳng có gì ngoài mức tình cảm bạn bè, cũng chẳng

thể có tương lai gì xa xôi, nên đã chấp nhận hiện tại và bằng lòng với niềm vui được quan tâm nhỏ nhoi ấy. Thế mà, có người không dễ chịu với đi ầu đó và đã nhanh tay hơn tôi...

Cơ hội trong đời thường rất ít, đã qua thì chẳng thể nào có lại lần thứ hai, nhất là trong tình cảm. Tôi đã đánh mất tình yêu mới nở này sau bảy năm đơn phương mỗi tình đi ầu. Biết rằng là rất tiếc, biết rằng là rất đau. Nhưng dù là thế, tôi vẫn cố nén lại mọi thứ, để thời gian xóa nhòa mọi đi ầu không vui, để cậu ấy sẽ chẳng biết đi ầu gì, để chúng tôi sẽ mãi là bạn với nhau. Tôi sẽ luôn mãi mỉm cười với cậu ấy, và lén lút che đậy tiếng thở dài xót xa trong lòng mình.

Khi nhìn lại những gì đã trôi qua, có lẽ, ta không tránh khỏi cảm giác chạnh lòng xót xa, nhưng lại mỉm cười vì chúng đã từng “cứu rỗi” và khiến ta hạnh phúc trong phút chốc đến nhường nào.

Vì em không phải là người phụ nữ của đời anh!

Có một câu nói trong bộ phim Bóng ma nhà hát (Phantom of the theater) của nhân vật Khổng Lan (do Lâm Tâm Như thủ vai) đã ám ảnh tôi suốt một thời gian là như thế này: “Em cảm thấy yêu thương thì tốt hơn nhiều so với thù hận. Em chỉ mang một vẻ ngoài trống rỗng suốt chừng ấy năm, để rồi đến khi gặp anh, con người thật trong em mới được sống”. Dù đã từng nói câu ấy, nhưng nhân vật nữ chính trong phim lại từ bỏ tình yêu của mình, đơn giản vì, có những tình thân hơn cả tình yêu, và những ký ức ngày xưa mới là đi đâu có thể nuôi sống cô cho đến bây giờ.

Nhìn cái cách cô ấy từ bỏ tình yêu, tôi lại nhớ, có lần một người tôi yêu đã từng nói với tôi: “Nếu quay lại ngược thời gian, anh sẽ không bao giờ muốn gặp em, không làm bất cứ chuyện gì liên quan, cũng không để chuyện gì bắt đầu”. Lúc ấy, tôi chỉ ước rằng giá như mình chưa bao giờ gặp anh, và cũng không muốn tồn tại đi đâu gì mang tên như “người cũ”.

Tôi nhớ, cách đây hai năm trong lúc tôi phát ngán về thế giới mà tôi đang sống, muốn từ bỏ tất cả, kể cả thứ mang tên “tình yêu” thì anh xuất hiện. Cuộc sống với vỏ bọc của một cô gái kiên cường, mạnh mẽ, điềm tĩnh trước mọi chuyện suốt hơn 20 năm qua khiến tôi trống rỗng toàn tập. Lúc ấy, tôi không lạc lối, nhưng cũng không biết mình đang sống vì đi đâu gì.

Như một sự sắp đặt sẵn của định mệnh, anh đến bên tôi vào những khoảnh khắc mà tôi thấy lòng mình yếu đuối nhất, chăm sóc vô điều kiện những khi tôi tủi thân nhất. Anh bảo sẽ dẫn tôi đi đến bất cứ đâu, nhưng cuối cùng chỉ mình tôi đi, và dĩ nhiên anh là người ở lại. Và vì một lý do nào đó, có thể là về gia cảnh, có thể là về học thức, có thể là vì anh đã có bạn gái, mà dù anh đã từng có cảm giác với tôi, nhưng người anh lựa chọn ở bên lại không phải là tôi.

Với tôi, anh là một giấc mơ đẹp. Nhưng tôi thà lựa chọn tỉnh giấc còn hơn chìm đắm vào một giấc mơ không có lối ra này.

Khi hiện tại không còn đẹp như mộng tưởng, người ta thường muốn quay về quá khứ để tìm lại những kí ức ấm áp ngày xưa. Thế nhưng, người ta quên mất một điều rằng khi thời gian trôi ngược, thì suy nghĩ của họ cũng sẽ trở lại như thế. Một lần nữa, ta vẫn lựa chọn đi cùng một con phố, rẽ ngang hàng quán quen thuộc, muốn ở cạnh người mà ta có thể được là chính mình, muốn nở nụ cười tự nhiên như ngày còn bé, không vương chút toan tính hay nghĩ suy.

Dù mọi thứ có rời bỏ ta đi chẳng nữa, chỉ cần mình không bỏ mình là được.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Quá khứ vẫn chỉ ở đó. Thật khó có thể nhìn lại những nỗi buồn lê thê trải dài trong mớ hỗn độn ấy. Yêu thường sinh ra hận. Người ta thường tỏ ra ghét bỏ người yêu cũ chỉ vì vẫn còn tình cảm và không thể đối diện với quá khứ của mình. Mà thực tế, đó chỉ là do cách suy nghĩ bản thân ta, chứ chẳng phải do bất kỳ tác nhân nào khác.

Trong cuộc sống, có những người đến bên ta cho ta cảm giác cả “yêu” và “hận”. Họ mang đến những niềm vui, giúp ta thay đổi một chút, giúp ta trưởng thành hơn một chút, và cũng làm ta đau khi đã không còn là gì của nhau.

Xinh đẹp tại tâm!

Mặc dù luôn tỏ ra tự tin, nhưng mỗi lần nhìn vào trong gương, hẳn ít nhiều cô gái vẫn cảm thấy tự ti với một vài bộ phận nào đó trên khuôn mặt mình. Mặc dù bố mẹ, bạn bè có lẽ đâu không mấy thể hiện kỳ thị vẻ ngoài của bạn, nhưng chắc là có lúc bạn buồn rười rượi khi chạm tay vào khuôn mặt mình, kể cả những bức hình selfie, rồi tò mò rằng đi đâu gì sẽ xảy ra nếu mình phẫu thuật thẩm mỹ? Nhưng rồi, chắc cũng có lúc bạn giật mình, không biết vì sao mình lại có suy nghĩ ấy? Nhan sắc là trời cho, có được “phép màu” do dùng một giải pháp nhân tạo nào đó thì cũng sẽ sớm bị lấy lại. Tại sao lại phải mang “hàng giả” lên người nếu không thật sự cần thiết?

Có một em gái đã từng hỏi tôi, xinh đẹp thì có nghĩa gì trong tình yêu không? Tôi chỉ biết phì cười. Nhiều người nghiện phẫu thuật thẩm mỹ thì vẫn thường hay có câu: “Con gái không đẹp, con trai không yêu”. Ừ thì đúng mà, vì nếu bạn tin rằng mình đẹp, thì vào những lúc vô dụng, bạn biết bản thân mình còn có giá trị với đối phương, ít nhất là để ngắm nhìn. Còn nếu xấu thì sao, dĩ nhiên là sẽ có trường hợp, “nhìn mặt là muốn không nắm tay” rồi chứ còn nghĩ gì chuyện xa hơn được nữa.

Tuy nhiên, bạn à, dù bạn có xinh đẹp đến mấy, nếu bạn chỉ là thứ mà đối phương suốt ngày nhìn thấy thì chẳng mấy chốc anh ta sẽ chán ngấy bạn thôi. Thời gian mang những người ta yêu thương đi mất, thì tại sao lại không thể đánh bật nhan sắc của ta? Cuộc sống không phải là câu chuyện cổ tích, bạn cũng không phải là Lọ Lem sẽ được một chàng hoàng tử mang cỗ xe ngựa đến đưa rước suốt cả cuộc đời. Nếu bạn tin rằng sự xinh đẹp sẽ khiến tình yêu theo bạn đến trọn đời, thì hãy thử vặn lại, vì ai mà chẳng có cảm tình với cái đẹp. Cái gì dễ đến, thì cũng dễ đi thôi. Sự thu hút, quyến rũ bên ngoài suy cho cùng cũng chỉ là một trò chơi. Thắng một vụ cược trước mắt đâu có nghĩa là thắng mãi cả đời?

Con người, ai rồi cũng sẽ già đi. Sự xinh đẹp có thể là đi đầu mà bạn tiếc nuối về thời thanh xuân, nhưng trái tim bạn thì luôn trẻ mãi. Nghe thì có vẻ phi hiện thực, nhưng bạn có biết đi đâu gì khiến người ta yêu quý bạn

không? Đó không chỉ là ở vẻ ngoài, mà còn bởi cái cách mà bạn đối xử với cuộc đời. Dám yêu dám hận, dám nói dám nhận, sống đúng với suy nghĩ và bản năng của một người con gái – Những điều đặc biệt ấy, còn gì đáng khen hơn nữa đây?

Cảm ơn con quái vật mang tên Tình Yêu

Mỗi lần dứt khoát với một mối quan hệ nào đó, tôi đều nghĩ thời gian mà duyên phận định sẵn dành cho nhau chỉ đến đây mà thôi. Tôi không trách, không nuối tiếc về những gì đã qua, kể cả tuổi trẻ của mình. Vì sao ư? Vì số điện thoại có thể đổi, nhà có thể chuyển, nhưng duyên phận đã đến thì là đã từng, không thể xóa sạch tất cả. Họạ chẳng chỉ là do một ngày nào đó ta vô tình mất trí nhớ, hoặc thực tế hơn là bản thân đã sống quá hạnh phúc mà thôi.

Người ta vẫn thường nói chẳng có ai mà không luyến tiếc về những lựa chọn của mình, nhưng xét cho cùng, giữa bàn cân của “tiếc” hay “không tiếc”, bạn thấy thế nào? Rõ ràng, câu trả lời vẫn chỉ một. Hạnh phúc thì ai chẳng mong có được, nhưng mấy ai chịu được nỗi đau đủ nhiều để nhìn thấy cái đích đến? Tại sao ta cứ luôn đòi hỏi người khác phải hiểu ta, phải thông cảm cho ta, phải yêu ta thật nhiều, trong khi bản thân mình chưa chắc gì có đủ thời gian để sẻ chia cho tất cả?

Có một người hỏi tôi rằng: “Mày vẫn còn trả thù anh ấy à? Mày vẫn chưa quên được cái thời đó sao?”. Lúc ấy, tôi chỉ bật cười. Người mà tôi đã từng rất yêu ấy, nhưng chưa bao giờ có được trái tim của người đó, thì tại sao tôi lại phải hăm hại một cách vô cớ để làm gì? Nhiều khi tôi nghĩ tình yêu như một con quái vật vậy, nó có thể khiến người ta điên cuồg, suy tư, đôi lúc đánh mất cả chính bản thân mình. Mà với những thứ nguy hiểm như thế, thì bản thân ta phải bình tĩnh, phải chậm rãi, dự đoán xem đi đâu gì sẽ xảy đến với cả hai trong tương lai. Có như thế mới đi được lâu dài, có như thế mới hiểu tình yêu không chỉ đơn giản là vui hay buồn, hay là ngày một ngày hai.

Cảm ơn tình yêu – Con quái vật khiến tôi trưởng thành biết bao nhiêu.

Đến bao giờ Hạnh Phúc mới chịu hồi đáp?

Tôi không biết mình đã ở đâu. Tôi không biết mình mong chờ đi đâu gì. Tôi chỉ biết rằng hôm nay trời mưa rất to. Tôi chỉ biết rằng thật buồn khi biết rằng những gì mình yêu thương sẽ chẳng bao giờ quay trở lại được nữa.

Những người được nuôi sống bằng ký ức ấm áp giống như tôi, phải nói là rất mệt mỏi. Tôi biết vấn đề là ở mình, thế nhưng chẳng thể nào làm khác được. Nhiều khi tôi biết đối phương hay những gì tôi yêu mến đã chẳng còn tồn tại hoặc chẳng thể nào nhớ đến tôi nữa, tôi vẫn chẳng thể để ý đến những gì gọi là “tốt đẹp” xung quanh. Tôi biết mình tiêu cực, tôi biết mình tự đóng cửa lại tâm hồn mình, nhưng tôi cứ mắc kẹt trong sự hỗn độn giữa quá khứ và thực tại ấy.

Ký ức khiến tôi mỉm cười, nhưng chính chúng cũng khiến tôi trống rỗng. Tôi chỉ nhớ cái ngày mà tôi còn biết yêu thương, cái ngày mà tôi được yêu thương, tôi đã cười rất nhiều và trái tim rất đắm say. Nhưng rồi, khi tất cả ra đi, khi chỉ còn mình một mình. Ăn cơm một mình, nghe nhạc một mình, làm việc một mình, chịu đựng một mình, tôi chỉ biết phì cười với sự cô đơn dâng đến cay đắng trong lòng ấy. Tôi biết đi đâu đó là tất yếu, nhưng tôi không còn đủ niềm tin vào bất kỳ đi đâu gì, không trông mong ở ai đi đâu gì nữa. Thế giới này không khắc nghiệt với tôi, chỉ là tôi quá yếu đuối để nhận ra rằng phía trước vẫn còn con đường mà thôi.

Cuộc sống này chắc còn rất nhiều người giống tôi. Đã từng rất vui thật, đã từng rất hạnh phúc thật, đã từng mất niềm tin và khó có thể nào tin rằng bản thân mình sẽ có được hạnh phúc. Đồng ý là ngày mai vẫn sẽ diễn ra, đồng ý rằng có thể mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, nhưng mỗi khi ngược lên nhìn bầu trời, tối về ngẩng mặt nhìn ánh trăng, vẫn tự hỏi rằng liệu lời thỉnh cầu hạnh phúc của mình, có bao giờ được hồi đáp?

Là do tôi đánh mất... hay chưa từng có được hạnh phúc?

Không ai thay thế bạn để buồn đâu!

Có những ngày, ta sẽ không hiểu tại sao mình suốt ngày sống trong quá khứ. Những mối duyên cần dứt đã dứt, những người không muốn quên cũng phải quên. Từ gia đình, bạn bè, công việc cho đến tình yêu, mấy ai phủ nhận được bản thân đã từng lấy những gì đã xảy ra trong quá khứ để làm thước đo chuẩn mực cho những gì mình đang có ở hiện tại?

Ta biết mình là kẻ khốn nạn khi không dám nhìn nhận thực tế, không giải thoát những gì mang tên Đau Khổ, Day Dứt và cũng không dám nhận những gì gọi là Yêu Thương hay Hạnh Phúc. Có lẽ, vì “bản thân ta”, không cho phép mình sống một cuộc đời như ta muốn. Ta luôn có cảm giác như mình đang sống vì kỳ vọng như “những gì người ta nói” quá nhiều.

Khi ta mất đi những người thân yêu cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, hoặc khi họ rời xa ta, nhiều lần ta cũng muốn thay đổi, như di chuyển đến một vùng đất mới, một ngôi nhà mới, bỏ hết đồng nhật ký và hàng loạt thói quen rảnh rỗi đó để tập cho mình một bộ môn thể thao mới, một khóa học kỹ năng mới, nhưng rồi ta vẫn cứ ngập ngụa vào chúng mỗi khi ta rảnh rỗi, bởi trong đầu ta luôn hiện hữu hai tư tưởng rằng:

Ta không có nơi nào để đi, không ai chờ đợi ta và ta chẳng có nghĩa vụ phải thay đổi những gì mình đang có.

Thực ra, ta vẫn có thể sống tốt nhờ ôm trọn lấy những gì gọi là Đau Thương vào người, sau đó dần bán đi tất cả cho thời gian... Cuộc đời không ai cho không ai đi đâu gì cả, nên nếu ta mất đi những gì gọi là cảm xúc tốt đẹp nhất thì có lẽ ta cũng sẽ nhận lại được một cái gì đó thay thế.

Ta không chịu lớn. Không muốn lớn. Và chẳng bao giờ chấp nhận sống trong thế giới người lớn.

Ta biết, nếu ta không thể buông bỏ quá khứ, thì ngày mai sẽ không bao giờ đến.

Đã từng có ai đó nói rằng: “Bất luận dù bản thân tự té ngã hay bị ai đó của dòng đời này xô ngã, thì hãy tự đứng dậy, vì đơn giản là chỉ có bạn mới có đủ khả năng để buông bỏ những nỗi đau ấy mà tiếp tục hành trình, không ai có thể làm thay bạn cả!”. Và quá khứ, là một trong những ví dụ điển hình như thế.

Cuộc đời này tưởng ngẫu nhiên mà không ngẫu nhiên, tưởng do ta lựa chọn mà cũng chẳng phải hoàn toàn như thế.

- Cứ cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Cuộc đời khó khăn như vậy, bớt hứa hẹn một tí có được không?

Nhiều khi tôi tự hỏi, trong những cuộc tranh cãi trước đây, “sinh vật” mang tên “Người Cũ” đã từng khiến tôi hy vọng, tuyệt vọng và nghi ngờ mọi thứ như thế, tổn thương tinh thần đến thế, thì liệu người ta đền bù kiểu gì? Mà hình như, người ta chưa từng nghĩ đến đi đâu đó thì phải?

Trước đây, tôi vốn là kẻ không dễ dàng chấp nhận để người khác làm đau mình. Nhưng càng sống nhiều, càng nhận ra mình đang dần xa tuổi trẻ, tôi mới bình tĩnh đến lạ. Tôi không còn thích cãi chày cãi cối, lấy cái quan điểm “chính kiến riêng” để khư khư bảo vệ mình, bởi vì sau đó, tôi chỉ thấy mình càng trở nên thiếu bao dung và thiếu tình tế.

Đàn ông nhìn vào sự thật, phụ nữ nhìn vào thái độ. Dù không phải là một người đàn ông, nhưng tôi vẫn tôn trọng sự thật đã xảy ra. Vì cứ chủ quan làm theo cảm xúc của chính mình, chỉ khiến cả hai thêm tổn thương mà thôi.

Cuộc đời khó khăn như vậy đấy, bớt hứa hẹn đi một tí, nói ít đi vài câu có được không?

Đừng cãi vã, cũng đừng không nói gì, chỉ cần tự hỏi trái tim mình những gì nên làm là được. Vì lớn tiếng thì vô vị, mà không lời nào dành cho nhau, tức là tình yêu đã đi vào ngõ cụt mất rồi.

Nước mắt đàn ông, trân quý hết lòng

Từ thời thơ ấu, tâm trí của người đàn ông được xã hội nhồi nhét rằng, con trai là phải mạnh mẽ, phải kiên cường, cho dù có khóc, cũng phải tìm vào một nào đó không người rỗi nước mắt mới bắt đầu rơi xuống, để rỗi lại vội vàng rời đi. “Bởi vì gió”, “bởi vì bụi”, “bởi vì đang đau mắt”,... có phải đều là những đáp án quen thuộc khi bạn hỏi người ấy rằng: “Có phải anh đang khóc?”

Nhiều năm sau, có thể bạn sẽ quên đi những kỷ niệm mà cả hai từng có. Nhưng chắc chắn, bạn sẽ không thể nào quên đi cái ngày mà người đàn ông ấy rơi lệ trước mặt mình.

Có người nói rằng, trong tình cảm, đàn ông chỉ nên khóc khi muốn níu kéo một tình yêu ở lại, khi áp lực đang đè nặng trên vai, và đó cũng là khi không thể sửa sai được nữa.

Nước mắt của đàn ông, càng ít càng trân quý. Không một cô gái nào muốn có một chỗ dựa yếu đuối, vì họ cần được dỗ dành, cần được ai đó bảo vệ chứ không phải đi ban tặng đi đâu đó vô tội vạ.

Đàn ông, cũng có những lúc chẳng khác gì phụ nữ. Trái tim họ cũng dễ vỡ tan như pha lê, cũng nhiều lúc hoang mang, cũng nhiều lần muốn nghe bao lời thương nhớ, cũng đã từng cố gắng, đã từng vô vọng, đã từng yêu một ai đó rất nhiều và phiêu lưu trong trong sự khổ tâm.

Ta đã yêu ai thật sự chưa?

Kể từ sau cái ngày chia tay hôm ấy, tôi biết mình chưa thật sự yêu ai cả.

Nếu là thích ai đó nhất, tôi sẽ nghĩ đến người ấy đầu tiên. Người ấy luôn xuất hiện những khi tôi buồn nhất. Nhưng hình như, vai trò của người ấy chỉ có thế.

Tôi biết người ấy từ lâu đã có tình cảm với tôi. Con người thường thích lợi dụng sự quan tâm của ai đó để khóa lấp đi khoảng trống trong lòng. Và tôi, cũng khổ nạn như vậy. Chỉ cần tôi nhận lời, chỉ cần tôi dễ dàng với lòng mình hơn một tí, tôi đã có thể sống như chưa có chuyện gì xảy ra. Tại sao cứ phải tập trung vào vết mực nhòe trên tờ giấy trắng trong khi vẫn còn cả khoảng trống lớn không màu?

Thế nhưng, thích vẫn chỉ là thích, có tình cảm nhưng không có nghĩa là có thể đi với nhau tiếp được. Ở bên một người thật gần mà vẫn cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó để khiến bản thân có thể yêu thật lòng, hi sinh thật lòng, để rời xa mà vẫn cảm thấy nhớ, quả thật tôi vẫn chưa làm được.

Dù có thể khiến người ấy hiểu lầm, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng để từ bỏ mối quan hệ này. Dù biết rằng hai tâm hồn chẳng thể đồng điệu, nhưng tôi vẫn cứ cố chấp níu kéo. Mà dường như, tất cả chỉ là tôi đang cố gắng chứng tỏ rằng tôi không “thương hại” người ấy thì phải?

Chưa có, có được hay mất đi ai đó, tất cả chỉ mang tính chất tạm thời. Trong đời người, một mối tình thất bại chẳng là gì cả. Giống như kiêu không phải nộ hôn nào cũng khiến Bạch Tuyết tỉnh lại, hay kiêu khiến một chú cóc trở thành hoàng tử. Hẳn ai cũng biết rằng “vì một cái cây mà bỏ qua một rừng cây” là không đúng, nhưng suy cho cùng chỉ là bản thân không muốn thua cuộc, không cam tâm, không chấp nhận niềm tin bị đá kích nên mới thấy lòng nặng trĩu đến như vậy.

Là một người bình thường, chỉ cần có những khoảnh khắc cảm thấy hạnh phúc bên nhau là được. Liệu có nhất thiết phải theo đuổi một mối tình với hình thức quen thuộc sẵn có như bản thân đã từng trải qua? Bạn ở trong vị

trí và tình trạng như hiện tại, thực ra, tất cả đều xứng đáng và có nguyên do của nó cả.

Tôi không tin vào những mối tình dưới 25 tuổi

Với tôi, anh ta là mối tình đầu. Anh ta hơn tôi nhiều tuổi, trải qua nhiều cuộc vui khác nhau. Tôi biết giá trị của mình ở đâu nên cũng không so sánh bản thân mình với những người cũ của anh ấy. Nhưng trong tôi, cảm giác đó khác lắm, đó không phải là ghen tỵ, mà chỉ là cảm thấy không an toàn mỗi khi đi bên cạnh anh.

Liệu có phải gu phụ nữ của anh ta là những người gần-giống-tôi, hoặc tôi-gần-giống-họ phải không nhỉ?

Liệu mỗi khi nắm tay, bước đi cùng tôi, hôn tôi, anh ta có nhớ đã từng làm những đi đâu này với người cũ?

Liệu mỗi khi góp ý rằng tôi nên mặc áo này, đeo dây nọ, đó có phải là cái cách để anh ta tôn trọng hình-mẫu-người-cũ không nhỉ?

Tôi biết, rồi tôi sẽ là người-cũ, rồi mọi thứ tệ hại nhất sẽ xảy ra nếu tôi tiếp tục nghĩ về anh ấy như vậy.

Tôi biết, anh ta vẫn nhớ những người cũ, anh ta không thể xóa sạch mọi ký ức được. Ký ức rồi sẽ có thể nhạt phai, chứ chẳng thể mất hẳn.

Tôi biết, mình không nên ao ước gặp anh ấy sớm hơn, vì có thể, tôi sẽ chỉ là một trong những người mà anh ấy nhớ đến hiện tại mà thôi.

Ngày thì cứ dần trôi, lòng người thì già cỗi, càng ngày tôi càng cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình. Chỉ mong rằng, dù hiện tại tình cảm trong tôi có là con sóng, bập bành mãi rồi cũng sẽ bình yên.

Tình cảm con người trôi nổi như vậy đấy, chẳng ai nhận thức được ngày mai sẽ ra sao. Và những gì mình đang có liệu phải chẳng chỉ là hư ảo? Nếu một ai đó bỏ rơi ta, ta không hề hối hận, quan trọng nhất vẫn là ta đừng buông bỏ bản thân mình.

Trước giờ người ta hay nghĩ tuổi trẻ của mình thật đẹp là bởi vì có ai đó bên cạnh. Nhưng sau khi đã trải qua nhiều cuộc tình, bạn mới thấy giá trị của mình trong mắt người khác là bởi những gì mà bạn đã làm được, chứ không phải là yêu được những ai.

Tình yêu nào cũng cần sự tử tế

Chắc hẳn khi đang yêu một ai đó, bạn đã từng trải qua những cảm giác như thế này nhưng mãi chưa tìm ra được câu trả lời:

Vì sao bạn cảm thấy người ấy không coi trọng bạn? Vì bạn luôn bắt bẻ từng chi tiết của người ấy, muốn bóc mẽ mọi quá khứ, muốn có quá nhiều thứ trong khi không dám đối diện với ưu – khuyết điểm của một con người thực sự.

Vì sao bạn có cảm giác như mình không nắm bắt được hạnh phúc, ngược lại còn tổn thương đến mức có cảm giác như mình là người duy nhất chịu oan ức? Với tình yêu, bỏ ra nhiều thời gian hơn một chút, bớt tính toán đi một chút, bớt nghĩ nhiều một chút, bớt sân si đi một chút, cứ cố gắng nắm tay người mình yêu đi xa nhất có thể với một trái tim nhiệt huyết chẳng bao giờ từ bỏ, để rồi đến khi quay lại, mới thấy mình đã can đảm và thấy những gì mình đang có quả thật xứng đáng vô cùng.

Ai trong chúng ta có lẽ cũng đều trải qua ít nhất một cuộc tình không trọn vẹn, không có được hạnh phúc như những người bình thường. Ta đã từng sống đơn thuần dựa vào bản thân mình, không dựa dẫm vào người mà ta yêu thương. Nhưng vì quá độc lập, và cũng vì thiếu đi tình yêu, ta mới cho đi và từ bỏ những yêu thương mình đang có. Rời xa một tình yêu trong danh dự, không oán hận, không thù hằn. Ta biết mình chọn lựa như thế, chọn cách sống và yêu như thế, dù có thể đau, dù có thể là trái ngược với mong muốn, nhưng được sống và yêu, đã là một hạnh phúc.

Hạnh phúc, suy cho cùng cũng tùy thuộc vào khái niệm của mỗi người. Tôi thiết nghĩ, chúng ta còn quá trẻ, đường đời còn quá dài. Mà cuộc sống này công bằng lắm, nếu như khi còn trẻ, bản thân mình không trải qua hết những nỗi đau, vượt hết những khía cạnh xấu xí thì có lẽ sẽ không thể có hạnh phúc nơi cuối đường. Vì hạnh phúc, thực sự dù có thể ở ngay trước mắt, nhưng có cho đi thì mới có nhận.

Nỗi đau nào cũng chỉ là tạm thời, chỉ cần còn niềm tin vào sự tử tế, cuộc sống này nhất định sẽ không phụ lòng bạn.

Xa nhau để sống, rồi cũng ổn thôi!

Có một em gái nhắn tin cho tôi như thế này : “Tôi quen anh được ba năm. Mọi thứ đều rất ấm áp và hạnh phúc như bất kỳ ai đang yêu trong thời điểm này. Thế mà một ngày, anh bảo rằng anh sẽ đi du học để lo cho tương lai của hai chúng tôi. Lúc ấy, tôi có cảm giác rất lạ. Tôi phân vân nửa muốn để anh đi, nửa muốn giữ anh lại. Không phải tôi không tin anh, nhưng người ta nói con gái vốn dĩ có xuân thì, tôi không biết có nên đợi anh không, vì tôi sợ mình đánh mất cái gọi là ‘thanh xuân’ tươi đẹp nhất” .

Đọc tin nhắn ấy xong, tôi chỉ biết mỉm cười. Cái mà người ta hay gọi là “thanh xuân” ấy, vốn dĩ là có thật, nhưng không phải chỉ tình yêu mới quyết định tuổi trẻ của một người phụ nữ. Tuổi trẻ của chúng ta, thật may mắn khi có ai đó bên cạnh, nhưng đi đâu quyết định cuộc sống của chúng ta ý nghĩa ra sao, là ta đã làm được những gì, chứ không phải là ta đã yêu được những ai.

Thanh xuân của một người, âu cũng chỉ là thời điểm đẹp nhất trong đời, rồi cũng sẽ có ngày ta nhận ra là bản thân mình cũng không thể nào chống phá được sức mạnh của thời gian. Theo thời gian, mọi thứ màu mè đều phai nhạt đi để trở về thực chất.

Nhìn về quá khứ, mọi thứ đã quay trở về vị trí ban đầu.

Nhìn về tương lai, mọi thứ chỉ diễn ra theo đúng cách mà chúng vẫn thường diễn ra.

Chúng ta không thể giữ tất cả người mình yêu thương ở bên mình, vì đơn giản, ta chưa chắc đã có đủ thời gian để chia sẻ với họ.

Khoảng cách bao giờ cũng là cái cớ của sự đổi thay, mây hợp rồi mây tan, lòng người thay đổi thoáng chốc, chẳng biết đâu tính trước. Cuộc sống vốn dĩ phức tạp, ta phải trải qua nhiều chuyện rồi mới tìm được sự thanh thản trong thoáng chốc, thế nên, cách xử lý tốt nhất là hãy để mọi chuyện xảy ra như cái cách nó vẫn thường tự nhiên như thế, có cố níu kéo cũng chẳng thể thay đổi được gì, nếu có, thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Rời xa nhau, để rồi cảm thấy cả hai không thể thiếu nhau...

... hoặc nếu không có cũng chẳng sao cả.

Vì sao anh chẳng bao giờ nói yêu em?

Cách đây 6 năm, thời trung học, tôi đã từng rất yêu một người. Đó là thứ tình cảm mà có lẽ đến bây giờ tôi chẳng thể nào tìm lại được. Anh ấy rất đẹp trai, rất tốt bụng, nhưng học lực trung bình và gia cảnh thì trái ngược hoàn toàn với gia đình tôi.

Vì một số lý do, tôi và anh quen nhau lén lút, cũng chẳng ai hay biết vì thực ra sẽ chẳng có ai ủng hộ chúng tôi, đơn giản vì ai cũng nghĩ là “môn đăng” thì phải “hộ đối”. Một năm yêu nhau – anh đã cho tôi một khoảng thời gian rất ngọt ngào, rất vui vẻ, đầy mơ mộng mà chỉ tuổi 15,16 h ồi ấy mới có.

Như bất kỳ cô gái nào khác, tôi lúc nào cũng nói rằng: “Em yêu anh”, “Nếu không có anh, em không biết giờ này mình sẽ như thế nào?”. Những lúc ấy, anh chỉ mỉm cười nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ. Tôi không biết nữa, nhưng lúc ấy, có điều gì đó khiến tôi thực sự rất khó chịu và chẳng thể vừa lòng.

Có lần, tôi đánh bạo hỏi anh:

“Vì sao anh chẳng bao giờ nói lời yêu em vậy?”

“Chẳng lẽ yêu nhau cứ nhất thiết phải nói ra hả em?”.

“Anh không muốn chứng minh tình cảm của mình à? Nói ba chữ đó có gì khó đâu”.

“Đừng nói t ầm bậy”.

“Anh biết không, khi ai đó không thể hiện tình cảm của mình thì một là do họ không thích người đó, hoặc còn tệ hơn, họ chẳng có cảm xúc nào nhưng chỉ muốn tìm một nơi an toàn mà thôi”.

Anh lặng lẽ rời đi kể từ khi anh nghe câu nói đó từ tôi. Kể từ ngày hôm đó, tôi không còn gặp anh nữa, và cũng không đủ can đảm để gặp mặt anh sau khi nói những lời đó. Tôi cũng không biết lý do vì sao tôi lại nói như vậy. Có lẽ là do tôi nghe người ta nói rằng anh là người nguy hiểm, anh quen tôi chỉ vì gia cảnh tốt, hoặc có lẽ là do tôi nghe đâu đó rằng anh đang qua lại với một cô gái xinh xắn, giỏi giang và giàu có hơn tôi. Tôi không rõ, nhưng tôi có cảm giác như anh đang giấu giếm mọi chuyện với tôi, dù rằng tôi luôn san sẻ mọi đi ầu với anh.

Không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng, tôi tâm sự với cô bạn thân nhất của mình, thế nhưng, tất cả những gì tôi nhận lại chỉ như “tát nước vô mặt”:

“Mày luôn nói rằng mày thích anh ấy, mày luôn nói rằng mày yêu anh ấy, nhưng liệu đi ầu đó có chứng minh được đi ầu gì không? Mày chỉ dám lén lút quen anh ấy vì sợ đi ầu gì, vì sợ người ta chê cười, mày rõ ràng không hề muốn người khác biết còn gì? Ngay cả tao còn không biết!”

“Không, vì tao nghĩ không ai ủng hộ tao và anh ấy hết. Vì...”

“Vì gì nữa? Mày luôn nói rằng mày yêu anh ấy vì mày không chắc chắn và không xác định được tình cảm của mày, nên mày mới dùng cách đó để tự trấn an mày. Mày vốn dĩ không tin anh ấy, cái gọi là “tình yêu” mà mày dành cho anh ấy chỉ để thỏa mãn nhu cầu sở hữu anh ấy. Mày không hiểu anh ấy nghĩ gì, và cũng không muốn cả hai cùng đấu tranh để vượt qua những gì mà người ta xì xào. Mày nghĩ lại đi, mày có yêu anh ấy thật sự chưa, mà đòi anh ấy phải nói lời yêu mày?”.

...

Trải qua nhiều năm, dù cho câu chuyện đó đã g ần đi vào dĩ vãng, tôi vẫn luôn suy nghĩ về thứ gọi là tình yêu. Có lẽ, để học cách yêu một người là rất khó, nhất là khi bản thân chưa đủ trưởng thành để có thể hiểu được tất cả. “Vì sao anh chẳng bao giờ nói lời yêu em?”, có lẽ sẽ được thay bằng “Vì sao em chẳng bao giờ hỏi rằng anh đang nghĩ gì?”.

Là bi kịch” hay hài kịch”, do bạn cả thôi!

- Cậu nghĩ là cậu có thể thắng được tôi sao?

- Nhưng ít ra thì, tôi cũng phải thử chứ!

Người ta nói bi kịch thường xảy ra trong những lúc bùng vỡ, quả không sai, nhỉ?

Nhiều lúc bạn tự hỏi vì sao mình chẳng làm gì sai mà cũng phải xin lỗi, chẳng làm gì chướng mắt mà cũng phải cúi đầu nhận tội? Cuộc sống sao mà bất công thế, nhỉ? Và tại sao chúng ta phải thay đổi vì những người mà mình không ưa? Đi đâu đó đánh mất “bản sắc” của ta mà?

Thực tế, cuộc đời là một chuỗi tổng hợp của những đi đâu phi lý, rất nhiều đi đâu điên rồ và rất nhiều sai lầm đã diễn ra. Không đi đâu gì tự nhiên đến và đi. Người ta luôn có lý do để đồng ý hay từ chối một lời đề nghị. Chẳng ai dám nói ra hay thừa nhận trong tâm trí, bởi vì đi đâu đó thực sự làm họ cảm thấy khó chịu nhưng chẳng thể làm gì.

Chính vì thế, dần dần, ngày qua ngày, cả tôi lẫn bạn đều tự dìm mình và cảm thấy chán ngấy với những đi đâu lộn xộn vây quanh. Chúng ta tập quên trong những toan tính suy nghĩ, chúng ta tập lớn dần trong những bon chen thường nhật. Có thể chúng ta ngày càng già đi, nhưng trưởng thành hay không thì nhiều khi ta cũng không chắc. Giữ vững được tâm hồn giữa những sự vấy bẩn quả thật không dễ, phải không?

Mỗi sự lựa chọn trong cuộc sống sẽ đưa đến những cách nhìn nhận khác nhau. Kinh nghiệm của bạn đôi khi sẽ chẳng phù hợp trong hoàn cảnh của người khác. Đừng ép họ phải sống và phải nhìn đời bằng cặp kính mà bạn mang theo bên mình. Bạn vốn dĩ không có quyền và cũng chẳng thể khẳng định rằng bạn luôn đúng. Mà thực tế, đúng hay sai không quan trọng, chuẩn mực là do con người tự đặt ra mà thôi.

Thế đấy, bi kịch sẽ bùng nổ khi bạn chất chứa quá lâu, mà chủ yếu là do mâu thuẫn mình tự giữ lại trong lòng, không sớm giải quyết dứt khoát ngay từ đầu. Sự bùng vỡ, có thể là cách giải tỏa cho bạn, nhưng lại là sự kìm hãm với người khác. Suy cho cùng, cách giải quyết vấn đề tốt nhất vẫn là dứt khoát với nhau, là “bi kịch” hay “hài kịch”, là do bạn cả thôi.

Em bận rộn” đến bao giờ?

Trong mắt mọi người, tôi rất bận rộn. Không vì chuyện này thì cũng vì chuyện khác.

Những năm tuổi 20, có lúc tôi cho rằng những khoảnh khắc hạnh phúc nhất chính là quăn quật đi học, đi làm suốt cả ngày, xong tối đến nghe một vài bản nhạc, nằm xõa trên giường và check tin nhắn của một ai đó. Với tôi, đó là một ngày năng suất và chất lượng thật sự. Thế nhưng, dường như những đi ầu đó chỉ có trong những giấc mơ na ná nhau hằng ngày của tôi.

Những năm tuổi 20, tôi rất thềm yêu. Thật. Thềm được một ai đó quan tâm mỗi ngày, nhưng đừng quá mức. Thềm được một ai đó san sẻ mỗi ngày, nhưng đừng lúc nào cũng phi ền muộn. Nhi ều lúc, tôi thấy mình cũng mơ mộng thật. Bản thân chẳng phải là một cô gái mới lớn đối diện với tình yêu, cũng đã gặp lắm truân chuyên lừa dối đủ đi ầu, thế mà vẫn mơ về một ai đó có thể chắn gió, che mưa cho mình suốt cả cuộc đời. Nhi ều khi tôi nghĩ, chẳng lẽ người phụ nữ khác hạnh phúc được, còn tôi thì là ngoại lệ duy nhất?

Và thế là, đã có khoảng thời gian tôi khiến mình bận rộn vì... việc yêu. Tôi quen nhi ều người cùng lúc, chia thời gian cho mỗi người một lúc. Nhưng những gì mà tôi nhận lại, chỉ là không cảm xúc. Tôi biết được nhi ều kiểu đàn ông hơn, cảm xúc của tôi dần chai lì, cũng không dễ dàng tin tưởng vào những đi ầu mà đối phương nói. Những kẻ đến với tôi, không vì ti ền, thì cũng là về bềngoài, hoặc nếu không, cũng là để chứng tỏ với một ai đó hoặc chính bản thân hấn ta. Mà tôi, thì có đòi hỏi gì được? Ngay cả bản thân tôi, cũng có yêu họ thật lòng đâu, thì giọng tỏ vẻ cao quý hay cao thượng làm gì?

Tất nhiên, cái gì “ăn” nhi ều quá thì cũng sinh ra “ngán”. Lại có một khoảng thời gian, tôi bỏ hết tất cả những chuyện t ầm phào ấy sang một bên và tập trung vào công việc. Tôi bận rộn với những dự án và cảm thấy hài lòng với chúng. Có gì là vô lý đâu khi tôi bỏ công sức ra, tôi sẽ nhận được khoản thù lao xứng đáng? Còn với người yêu tôi, tôi bỏ thời gian ra

cho họ, thì tôi có nhận thêm lợi lộc gì? Chưa kể có ngày bị “cắm sừng” rồi thì mới “sáng mắt” hiểu đời, hoặc ngoài tôi ra thì anh ta cũng sẽ có thêm vài lựa chọn bên ngoài khác làm sao tôi quản lý được. Tôi đã sống những tháng ngày rất tính toán như thế, độc đoán như thế, và nhàm chán như thế...

Nhưng rồi, lần gần đây nhất, như một cái duyên, tôi tình cờ biết đến anh – một người con trai hơn tôi bốn tuổi sống ở tận Hà Nội. Thông qua một người chị đồng nghiệp, tôi kết thân với anh và trở thành một người “em gái cưng” của anh từ lúc nào không hay. Dù tôi cực kỳ chán trò “anh trai – em gái” nhưng nếu mối quan hệ không lên đến mức ấy thì biết gọi là gì? Tôi cũng không nghĩ mình sẽ yêu anh ấy, cho đến khi anh ấy tâm sự rằng tại sao anh chẳng có được cảm giác an toàn, vui vẻ không lo toan bên người khác như ở bên tôi? Như một thứ gọi là “định mệnh”, nghe câu nói đó xong là tôi biết trái tim mình đã thuộc về anh mất rồi.

Nhưng rồi, yêu xa mà, chúng tôi vẫn tiếp tục mối quan hệ ấy như bao cặp đôi khác. Sự bận rộn càng ngày càng kéo chúng tôi ra xa hơn. Anh có dặn tôi nhiều lần nhưng tôi vẫn chẳng nhớ: “Em phải thể hiện tình cảm thì anh mới hành động được. Đâu chỉ một mình em bận, mà anh cũng có việc riêng của anh vậy. Em cứ lạnh lùng, cứ bận rộn, cứ yêu cầu anh phải là người chủ động trong mọi thứ, thì tình yêu này có công bằng không đây?”

Dẫu biết khó khăn, tôi vẫn không bỏ cuộc. Tôi bảo rằng tôi không ngọt ngào được như những người con gái khác, lại còn phải lo chuyện cơm- áo- gạo-tiền để sống mỗi ngày nên hy vọng anh sẽ hiểu cho tôi. Anh cũng chẳng hề tỏ ra nao núng hay nề hà gì. Chỉ có đi đâu, chúng tôi không còn nhắn tin với nhau nhiều, không gọi điện nhiều, cho đến khi gần cả... nửa năm trôi qua. Thời gian thì nhanh như chớp mắt. Có vẻ như anh ấy rất bận thì phải, nên chỉ khi tôi nhắn tin thì anh mới chủ động trả lời. Và rồi, nhân dịp sinh nhật anh năm đó, tôi dành dụm tiền mua vé máy bay ra Hà Nội, quyết tâm ra thăm anh một chuyến. Tôi hy vọng rằng, mình sẽ là “món quà bất ngờ” nhất dành cho anh.

Nhưng không, khi tôi đến nơi, anh đã chuyển nhà từ lúc nào không hay. Cũng may anh cũng không quá quá đến mức thay đổi số điện thoại để tôi không thể tìm ra anh được. Chỉ có đi đâu, khi tôi đến nhà mới tìm anh, anh

tỏ ra bình thản một cách kỳ lạ khi mở cửa chào đón tôi. Lúc ấy, bên cạnh anh lại là một cô gái khác.

Lúc ấy tôi đã hiểu và có thể tự mình trả lời cho những thắc mắc của mình. Anh vẫn lướt Facebook đều đều, vẫn gọi điện thoại cho người khác đều đều, nhưng chẳng để lại bất cứ lời nhắn nào cho tôi trong suốt khoảng thời gian đó. Tôi hỏi anh rằng có phải vì anh muốn tránh mặt tôi, anh đã có người khác rồi phải không? Lúc ấy, anh chẳng trả lời tôi. Anh chỉ đơn thuần diễn tả một hành động để nói lên rằng tình cảm giữa hai chúng tôi trong anh đã chết rồi. Anh bảo: “Em định ‘bận rộn’ đến bao giờ? Em không đầu tư vào tình cảm của chúng ta mà em vẫn mong có lãi? Là em ngây thơ hay em tin trên đời này sẽ có những người không biết tính toán như vậy?”

Có lẽ, đến một lúc nào đó, ai trong chúng ta cũng sẽ phải đối diện với thời điểm khi tình yêu đã “hết hạn sử dụng”. Có những cuộc tình làm cho chúng ta lớn lên, để chúng ta hiểu rằng yêu thương không chỉ đến từ một phía. Không có cho sẽ không có nhận. Không đầu tư thì cũng chẳng sinh ra lãi. Có mấy ai muốn cho đi mà không mong được đền đáp đi đâu gì? Vì tình yêu như một cái cây, không tưới nước rồi cũng sẽ khô héo. Nếu ta có muốn phục hồi lại, e rằng chỉ như phí thời gian. Cây đã ngập úng nước rồi, thì chỉ có phép màu mới khiến cây xanh tươi trở lại.

Đừng ngây thơ cố chấp tin rằng mọi thứ đều có thể làm lại. Cứ cố gắng nắm bắt và trân trọng những gì đang có, bởi đời mấy khi cho ta gặp được may mắn đúng lúc?

Hạnh phúc nào đâu phải tìm kiếm khó khăn đến thế?

Từ trước đến giờ, dù không phải lúc nào cũng là người chiến thắng, nhưng tôi luôn tin rằng, chỉ cần bản thân mình cố gắng thì sẽ nhận lại những gì xứng đáng, từ trong đam mê, trong công việc, hoặc trong bất kỳ một mối quan hệ tình cảm nào. Tôi luôn tin rằng hai chữ “số phận” sẽ luôn trong lòng bàn tay mình. Dù thế nào, tôi cũng phải là người chủ động.

Thế là, sau một khoảng thời gian tự nghĩ rằng trái tim mình không thể yêu thêm một ai được nữa, người ấy lại tình cờ đến bên tôi. Người cho tôi những kỷ niệm ngọt ngào, và rồi người cũng cứ thế quyết tâm từ bỏ tình cảm dành cho tôi. Tôi không cam tâm. Tôi không tin chẳng còn gì nữa. Cái cảm giác tựa như vừa được đưa lên những tầng mây hạnh phúc, để rồi sau đó bị lấp vùi xuống những con đường thất vọng, quả thật rất tủi thân. Nhưng biết làm sao được. Chỉ có cách đối diện mới vượt qua được nỗi sợ hãi. Người khiến tôi nhận ra rằng, tình cảm không phải cố gắng là sẽ thành, không phải cứ muốn quên là sẽ tự động mất đi.

Tình yêu đã đi qua, dù sai trái, dù lỗi tại ai, thì việc tha thứ cho bản thân hay cho người, cũng chẳng phải là chuyện quá quan trọng. Nếu muốn lòng không vướng bận hoặc bình thản khi nhìn về chúng, thì chỉ còn cách biết chấp nhận đâu là đủ và đặt niềm tin vào những gì sẽ diễn ra phía trước. Cách tốt nhất để bảo vệ bản thân mình khỏi những nỗi đau là từ chối sự thương xót và giữ một tâm thế kiên định, nhìn nhận thực tế rằng hiện tại mới là cuộc sống, và thật may mắn nếu như vẫn còn ngày mai.

Nắm tay mãi rồi cũng phải rời, tình yêu một thời rồi cũng sẽ xa vời.

Có đến có đi mới là đời.

Vì em độc lập quá, nên soái ca” cũng tránh xa

Nếu bạn đã từng đọc những cuốn sách, xem những bộ phim ngôn tình, bạn sẽ thấy nhân vật nữ chính sau khi gặp một vài tên đàn ông cặn bã, trải qua nhiều tổn thương, bần dập sau những mất mát, thì bỗng dưng có một “vị cứu tinh” xuất hiện trong cuộc đời của cô ấy, quan tâm chăm sóc và cứu cô ta ra khỏi đồng bần lầy, thì tôi xin lỗi, đó chỉ là chi tiết câu khách mà thôi. Nếu bạn phản ứng với những gì tôi vừa nói, thì xin hỏi, bạn đã từng gặp trường hợp khác như thế nào?

Nếu bạn là một cô gái từng được người đời gọi là “độc lập”, bạn mới thấy, thực tế, những giây phút đớn đau, những khổ cực u sầu, chỉ một mình bạn chịu đựng mà thôi. Và khi ấy, bạn mới tự hỏi là không biết “soái ca” của mình đâu rồi? Có lẽ, đợi đến khi bạn giải quyết ổn thỏa những điều đó rồi, họ mới xuất hiện đó. Cuộc đời luôn tồn tại những chuyện ngược đời như vậy. Có lẽ, chỉ có niềm tin vào một tình yêu tuyệt đẹp trong tương lai mới có thể vực bạn dậy mà thôi.

Con người ta hay nhỉ, chỉ quan tâm kết quả, chẳng hề đoái hoài đến quá trình.

- Cười thôi, mặc kệ đời! -

Gari

Chúng ta đều là những con người bình thường, bình thường đến mức dù cho chúng ta có bất ngờ biến mất khỏi cuộc sống này thì cũng chẳng có chuyện gì gọi là quá to tát cả. Thế nhưng, dù là con người, nhưng không phải ai cũng như nhau. Có nhiều người than trách rằng tại sao mình mãi chẳng tìm được một người đàn ông tử tế, dù mình rất độc lập và luôn vui vẻ? Bởi bạn có bao giờ xem những chàng trai xung quanh mình là đàn ông đâu? Nếu bạn đã quyết tâm không cho họ vào “tầm ngắm”, thì đi đâu đó

cũng có nghĩa là rất nhiều người đã loại bỏ bạn ra khỏi “danh sách đối tượng” rồi.

Thế nên, đừng có mà sống qua loa đại khái, đừng có mà khóc lóc than thở ỉ ôi, người yêu bạn có xuất hiện đến trong cuộc đời bạn hay không, chẳng liên quan gì đến việc độc lập hay nặng lòng tình cũ. Chỉ là bạn, có thực sự mở lòng, có thực sự cho người khác cơ hội, có biết đón nhận tình yêu sau những bão tố của cuộc đời “đánh võng” vào bạn mà thôi.

Nhật ký hôm nay - Ngày tôi quyết định từ bỏ tình yêu

Ngày... tháng... năm

Từ nay về sau, tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà tôi cho là đúng. Tôi nhớ anh, tôi sẽ gọi tên. Tôi muốn nói chuyện với anh, tôi sẽ nhắn tin. Vì vậy, anh đừng nói rằng anh rất bận. Vì anh cứ đi đường anh, tôi đi đường tôi. Dù anh có tiếp nhận tình cảm của tôi hay không, chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Tôi nhớ, cái ngày mà anh nói rằng anh không thể đón nhận tấm lòng của tôi, tôi đã rất nhiều lần tự hỏi: “Tại sao lại như thế?”. Xoay qua từ lý do này đến lý do khác, tôi vẫn chẳng thể chấp nhận thực tế. Thế nên, tôi quyết định “trả thù” anh bằng sự cố chấp vốn có của một kẻ chẳng bao giờ chịu thua cuộc, chẳng bao giờ chịu từ bỏ.

Tôi đã đau một nỗi đau, mà anh không thể hiểu được. Và sau cùng, anh cũng chẳng thấu được. Đơn giản vì, sự “trả thù” ấy chỉ đẩy tôi đi từ nỗi giày vò này đến nỗi giày vò khác, mà tôi, chỉ muốn khóa lấp mọi nỗi buồn bằng nụ cười bên ngoài.

Tôi cứ nghĩ rằng một ngày nào đó anh sẽ thay đổi, sẽ chấp nhận tấm chân tình này của tôi, sẽ gạt bỏ mọi khoảng cách từ tuổi tác, thời gian, gia cảnh. Thế mà, tôi lại chấp nhận buông tay trước, vì cuộc sống thực tế thì khắc nghiệt hơn đi đâu gọi là “tình yêu”. Tôi lựa chọn sống với một tinh thần trống rỗng. Và rồi, phép thử ấy thành công.

Chợt nhận thấy cái cảm giác hết yêu một người thật thoải mái. Chẳng trách trước giờ người ta vẫn thường hay nói, chuyện gì nông nổi thì mau quên, đi đâu gì sâu nặng thì đau lòng.

Hóa ra, với người này, tình yêu có thể là một khoảnh khắc. Với người kia, đó có thể là một quá trình. Giờ cả hai đã không còn cần nhau nữa, chúng

tôi trả tự do cho nhau. Nhìn lại quá khứ, mọi thứ lại trở về như đúng vị trí ban đầu.

Yêu nhau là định mệnh, đến với nhau là cố gắng

"Người ta chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng bằng trái tim, những điều cốt yếu thì vô hình với đôi mắt". Hoàng tử bé từng nói vậy. Nhưng có thật tình yêu là thứ quan trọng và thần kỳ đến vậy không?

Tại sao sự kết thúc của một tình yêu này lại là gieo mầm cho một tình yêu khác? Đã có nhiều lần ta tự hỏi vì sao ta không thể thoát khỏi vòng luân quần của yêu thương, dù cố tình đoán trước hay trốn tránh? Và phải chăng ta cũng đang yêu điên dại và thoải mái để hành vi của đối phương làm tổn thương mình dù chẳng biết điều đó có ý nghĩa gì?

Trong cuộc đời mỗi người, chắc chắn sẽ luôn tồn tại một bóng hình mà ta không thể quên. Người đó có thể không phải là vợ, không phải là chồng, nhưng lại cướp đi tất cả mọi thứ tình cảm sâu sắc nhất trên đời. Có rong chơi thế nào, ta vẫn chỉ muốn quay về vòng tay ấy, ngửi mùi hương ấy.

Có trở nên khốn nạn, đê mê, vô tình trong mắt người khác đến thế nào, ta vẫn chỉ dành bờ môi ngọt lịm, ánh mắt ngọt ngào, lòng vị tha, khoan dung mà ta chưa bao giờ hình dung ra trước đó cho bóng hình ta yêu.

Người yêu cũ của tôi, chính là một người trong số ấy. Anh đã áp dụng cách làm như vậy với tôi để từ bỏ đi cô gái trước đó – người-đã-từng-là-tất-cả- trên-đời với anh.

Định mệnh đã cho tôi gặp anh, một cách tình cờ và vô thức. Anh cũng vậy, nhưng anh đã quyết định không thu dọn những ký ức cũ để có thể đến bên tôi. Anh tìm đến tôi vì sự chênh choáng tạm thời. Tôi tựa vào anh vì chẳng còn bất kỳ sự lựa chọn nào khác. Chúng tôi đã từng chia tay cùng thời điểm, đã chọn nhau như định mệnh, nhưng lại chẳng thể đến với nhau.

Ngày đầu tiên nhìn thấy anh, tôi không nghĩ anh lại là người nặng lòng đến thế. Ngày cuối cùng nhìn thấy anh, rất tiếc là tôi vẫn chưa thể nhận ra bất kỳ điều gì đổi khác từ anh. Dù chưa thực sự tin tưởng để san sẻ những

tâm sự cho đối phương, nhưng chúng tôi biết mình là những người tình “hò” theo kế hoạch khi đã từng có rất nhiều dự định cùng nhau: Từ đón Giáng Sinh ở thành phố nào, du lịch ở vùng biển nọ, nhưng rốt cuộc rồi đó cũng chỉ là những lịch trình vô nghĩa.

Yêu một người như anh, tôi chấp nhận sẽ luôn là người chỉ được anh tìm đến mỗi khi không còn sự lựa chọn nào khác.

Yêu một người như anh, tôi biết rằng nếu một ngày anh biến mất, đi đâu anh để sót lại duy nhất không phải là bất kỳ giọt tình cảm nào, mà chỉ là một khoảng không trống rỗng, lạnh lẽo và “khó ở” mà không ai có thể lấp đầy cả.

Yêu một người như anh, tôi buộc phải hiểu một đi đâu rằng dù là người quyết định từ bỏ trước, nhưng tôi vẫn chỉ là một trong những món đồ chơi mà anh từng thích và cũng không hứng thú nhất lại.

Đi đến tận cùng tuyệt vọng, để thấy rằng đau đớn kéo dài thật, nhưng chẳng là gì hết. Vì đơn giản, ai rồi cũng sẽ đổi thay, thời gian rồi cũng khiến những người mà bạn từng quen biết trở thành bóng hình xa lạ, chỉ tồn tại trong ký ức.

Có những thứ, dù có cố chấp thế nào thì ta vẫn không thể có được. Thật sâu trong thâm tâm, ta thấy đi đâu đó thật vô lý, chỉ thầm rằng định mệnh chỉ là khái niệm sáo rỗng, rồi chuyện thay đổi để quên đi những nỗi đau có thực sự quan trọng hay có ý nghĩa gì không?

Có những lúc, ta thấy bản thân thật cô lập và mâu thuẫn. Ta cứ muốn chìm vào trong khoảng không của cô đơn, ghét sự ồn ào và bộn bề, nhưng vẫn mong muốn được người ta nhìn thấy để biết rằng họ không phải là người duy nhất chịu đựng sự “hành hạ” của cuộc sống này? Nhưng làm thế nào để ta có thể bước tiếp đây? Có phải là khi ta biết rằng mình vẫn hơn được một ai đó với chút gì đó?

Sự luân hồi vốn là cái cách mà cuộc sống này vận hành. Ta cứ tạm thời bỏ quên nhau để rồi cứ tiếp tục đi về phía trước, cứ tiếp tục lãnh nhận mọi đau đớn và hạnh phúc của đời, cứ yêu như chưa từng yêu rồi lại nhận lấy toàn những ngang trái, nghe sao thật vô tình, chẳng lung linh như người ta

vẫn thường ca ngợi. Ai dừng lại hành trình này là đã không còn sống nữa. Rõ ràng, tình yêu không đáng sợ. Nó không giết chết ta, chỉ có ta không chịu nhìn tình yêu bằng một con mắt khác, chỉ có ta chấp nhận buông xuôi, dù là ở nghĩa đen hay nghĩa bóng.

Yêu nhau là định mệnh, đến với nhau là cố gắng. Nếu đã từng là một kẻ chẳng biết mình mong đợi đi đâu gì cho tương lai, nhưng lại tình cờ gặp được một người và mỉm cười khi thấy họ đang thực hiện ước mơ, dốc lòng cố gắng vun đắp cho cả hai dù chẳng biết tương lai ra sao, đó là khi ta biết mình đã thực sự yêu và sẵn sàng mở lòng để dọn đường cho hạnh phúc.

Đừng xấu hổ vì đã sống cho chính mình

Mẹ tôi từng bảo: “Đời người vô thường, không ai đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì. Thế nên con hãy cứ trong trạng thái chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Hãy cứ nghĩ rằng sinh tử đã là quy luật, nên khi người mình yêu thương ra đi mãi, cũng đừng quá bất ngờ mà hãy cầu chúc cho họ một cuộc sống yên nghỉ về sau!”.

Từ trước tới giờ, tôi thường bị tổn thương trong tình cảm, thế nên khi có bất kỳ người nào đối xử tốt với tôi, tôi luôn cảm thấy mình như mắc nợ họ một điếu gì đó và xem họ là một phần trong cuộc sống của mình. Khi tuổi xuân trôi đi cùng năm tháng, khi chiếc lá bên hiên nhà không thể giữ mãi một màu xanh, khi những người tôi yêu thương lần lượt ra đi, tôi mới thấy việc sống thật tốt trong cuộc sống này là chuyện khó khăn đến thế nào. Cái cảm giác không còn nơi để tin tưởng, không còn một ai để bầu vút, thật tẻ nhạt và đau đớn làm sao.

Mùa hè năm ấy, bà ngoại tôi, cô giáo tôi yêu nhất, người chú tôi quý nhất, và cả người bạn mà tôi đã từng hết mực thương yêu, đều cùng lúc ra đi mãi mãi vì nhiều lý do. Có người rời đi nhanh đến mức tôi không kịp nhìn mặt lần cuối, có người lại trần trối với tôi nhiều điếu đến mức tôi chẳng thể quên. Tôi vẫn nhớ lời của bà ngoại tôi khi đưa bà ra ngắm cảnh trước hiên nhà: “Bà có cảm giác như bà chẳng còn nơi nào để đi nữa. Cháu à, cái thế giới mà chúng ta đang sống đẹp đến thế này sao?”. Lúc ấy tại tôi ừ đi, khóe mắt cay xè như thể bị xát muối. Thế là, bà ra đi. Rất nhẹ và rất nhanh. Ngày hôm sau, khi quỳ trước linh cữu của bà, tôi biết mọi đau đớn, buồn bã và sợ hãi của những ngày qua cuối cùng cũng đã đến đỉnh điểm. Đã đến lúc kết thúc tất cả rồi.

Lại nhớ. Hồi còn đi học, mỗi lần bị điểm kém, hay khi có chuyện không vui với bạn bè, tôi ẩu nghĩ đến cái chết. Tôi luôn có cảm giác như chẳng còn giải pháp nào khác, ngay cả khi tự bản thân thấy tận nhìn của mình hạn hẹp. Nhưng biết sao được, khi cái chân mình bị đau, liệu mình còn có

nghĩ đến đi đâu gì khác ngoài việc giải quyết cơn đau ấy? Thế nhưng, khi phải chứng kiến những người mà tôi yêu quý lần lượt tuột ra khỏi tay mình, tôi mới biết giá trị của mình trong cuộc sống của người khác thế nào. Dù rằng tôi không được nhiều người yêu thương, nhưng tôi biết mình vẫn còn là chỗ dựa của một ai đó, ít nhất là ba mẹ tôi, là gia đình tôi.

Đừng xấu hổ vì đã sống cho chính mình. Đừng xấu hổ về những gì mình đã từng làm. Có thể ta đã từng gây ra những lỗi lầm mà ta chẳng bao giờ muốn nhắc lại. Cuộc sống có thể không cho ta cơ hội làm lại, cũng không thể xóa đi những ký ức mà ta không muốn nhớ, nhưng ta có thể bù đắp và thay thế bằng những hành động khác. Cái chết có thể là kết thúc cho cuộc sống của ta, của những người xung quanh ta, nhưng sự day dứt khi chưa hoàn thành những đi đâu mà ta hay người thân của ta mong muốn sẽ chẳng bao giờ chóng qua. Giải pháp khác với sự trốn tránh. Xé đi tờ giấy ghi đề một bài toán khác với việc giải ra bài toán ấy. Đừng bao giờ nhần lẫn giữa hai khái niệm đó.

Cuộc sống này cứ như sự tổng hợp của bốn mùa. Có khi lan tỏa niềm vui dài rộng như mùa xuân, có khi phải cố gắng mạnh mẽ để vượt qua cái đau đón rét lạnh trong tâm hồn như mùa đông. Tương lai vốn dĩ luôn là đi đâu ta không thể định trước được, sự ra đi của một ai đó cũng thế. Thời gian có thể thay đổi mọi thứ, có thể khiến mọi thứ tốt đẹp hơn và cũng có thể biến hóa dần xấu đi. Được sống trên đời đã là một niềm hạnh phúc. Tập nhìn mọi thứ bằng ánh mắt thương yêu và nâng đỡ, rồi mọi đau đớn cũng sẽ rơi vào quên lãng, chỉ còn tình yêu ở lại mà thôi.